

ERLE STANLEY GARDNER

BÍ ẨN VỤ SONG SINH

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP BÌNH THUẬN

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17

ERLE STANLEY GARDNER

BÍ ẨN VỤ SONG SINH

The Case of the Duplicate Daughter, 1960

Series Mason #62

Tuấn Anh dịch

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP BÌNH THUẬN - 1990

CHƯƠNG 1

Muriell từ phòng ăn nhẹ nhàng bước qua nhà bếp, đưa tay giữ lại cánh cửa lửng chắn ngang giữa hai phòng, để tránh gây tiếng động vì sợ làm thức giấc bà mẹ kế là Nancy Gilman và cô em gái Glamis, con riêng của bà, họ thường ngủ trễ đến tận trưa mới dậy.

Sáng nay, bố của Muriell cảm thấy đói hơn mọi khi nên muốn cô làm thêm một đĩa trứng và một miếng xúc xích nữa. Đây là một điều bất thường và Muriell nghĩ rằng thế nào bố cô cũng bảo thôi nếu cô tạo điều kiện để ông nghỉ lại, thành thử cô hơi chần chừ. Nhưng rồi thấy nét mặt quả quyết của bố và ông lại có vẻ hơi nôn nóng vì chờ đợi, cô bèn bước sang nhà bếp trong khi bố cô chăm chú đọc tờ báo buổi sáng,

Muriell hiểu rất rõ bố mình, cô mỉm cười nhớ đến sự cố gắng ăn uống kiêng khem của ông vì sợ lên cân, nhưng có lẽ bữa ăn sáng nay là để bù lại bữa tối qua quá sơ sài?

Cả hai bố con sống trong một căn biệt thự ba tầng to lớn kiểu cổ và đã được trang hoàng theo kiểu mới kể từ sau khi mẹ Muriell chết. Muriell sinh ra tại đây, cô biết tất cả mọi góc ngách và rất quyến luyến với nó.

Đã có những lần Muriell cảm thấy ít nhiều xót xa khi căn phòng cũ của mẹ mình đã bị Nancy chiếm chỗ, nhưng những ý nghĩ ấy thường chỉ xảy ra khi không có mặt Nancy ở nhà mà thôi. Nancy là một người đàn bà rất có tâm hồn và nhiều sáng kiến cũng như có những nét đặc thù trong cung cách nhìn đời và sự vật. Điều đó làm cho bà ta trở thành một con người đặc biệt và dễ mến. Không một ai có thể bực mình khi đối diện với bà ấy.

Muriell đã cố tình chần chừ cho đến khi thấy bố có vẻ nôn nóng, cô mới vội vào bếp làm tiếp. Miếng xúc xích lấy trong tủ lạnh ra còn đóng băng nên phải chờ lâu thêm một chút. Sau đó cô đập trứng vào chảo và bớt lửa vì cô biết ông không thích ăn trứng chín quá.

Bỏ trứng và xúc xích vào đĩa xong, cô bưng sang phòng ăn, lấy khuỷu tay đẩy nhẹ cánh cửa phòng để tránh tiếng kêu lớn rồi lách nhẹ người đi vào.

— Xong rồi bố ơi! - Cô gọi - Bố...

Cô chợt ngừng lại không nói tiếp khi thấy chiếc ghế trống trơn, tờ báo đang nằm trên sàn nhà, ly cà phê vẫn còn đầy và điều thuốc đang hút dở đặt trên đĩa gạt tàn, khói thuốc vẫn tiếp tục bay lên cao.

Muriell thay đĩa thức ăn mới cho bố, rồi bỏ một lát bánh mì vào hộp nướng bánh và nhấn nút. Cô đứng chờ bố trở lại bàn ăn, cặp mắt bất chợt đổ ý đến mục quảng cáo trên tờ báo. Cô cúi xuống nhặt tờ báo. Đó chỉ là mục quảng cáo về các loại quần áo may sẵn.

Khi công tắc của bếp nướng bánh ngắt điện và lò xo đẩy miếng bánh lên trên nắp hộp, Muriell nhíu mày thắc mắc không hiểu sao bố cô chưa trở lại bàn ăn.

Cô rón rén bước xuống phòng tắm dưới nhà, cửa mở nhưng bên trong không có ai. Cô đi vòng sang các phòng khác và gọi khẽ

— Bố, thức ăn nguội rồi!

Cô trở lại phòng ăn, vẫn không thấy ai và chợt cảm thấy có sự bất ổn. Cô xem xét kỹ dưới nhà một lần nữa.

Liệu bố cô đã đi làm rồi mà không nói cho có biết chẳng...? Ông biết rõ là Muriell đang làm trứng cho ông mà? Chính ông đã bảo cô làm thêm mà? Chắc chắn không thể nào ông rời khỏi nhà mà lại không nói cho cô hay. Kể cả trường hợp nếu có điều gì thật khẩn cấp ở văn phòng thì ông cũng phải cho cô biết chứ. Nhưng hẳn là không có gì khẩn cấp vì đâu có nghe thấy chuông điện thoại reo. Trong bếp luôn có đường dây điện thoại song song, có gì thì chuông đã kêu. Như vậy hẳn có chuyện gì ở trên lầu. Có thể Nancy bị ốm chẳng?

Muriell bước vội lên lầu nhưng vẫn cố giữ im lặng. Cô nhẹ nhàng vặn nắm cửa phòng ngủ và đẩy nhẹ.

Nancy Gilman đã thức, nhìn thấy Muriell đứng ngơ ngác nép bên cánh cửa bèn hỏi:

— Có gì vậy, Muriell?

— Con tìm bố - Muriell đáp.

Nancy quay đầu lại nhìn bên giường trống.

— Bố đã rời khỏi buồng cả tiếng đồng hồ rồi - Bà nói với giọng hơi lộ vẻ khó chịu, nhưng rồi chợt ý thức liền mỉm cười và tiếp - Có chuyện gì vậy con? Bố lại trễ ăn sáng à?

— Dạ không - Muriell nói - Bố muốn ăn thêm và con đã làm xong nhưng ... con sợ nguội.

Nét mặt Nancy Gilman thoáng lộ nét lo âu nhưng rồi bà kéo gối tựa sau lưng, mỉm cười, nói:

—Ồ, con quá quan tâm đến bố đấy!

Bà cười với nụ cười kín đáo và quay sang ngủ tiếp.

Như vậy là bố Muriell không có mặt ở tất cả mọi nơi trong nhà, ngoại trừ căn phòng để đồ trên gác.

Bất chợt một ý tưởng bỗng khuấy động trong đầu óc Muriell. Gần đây bố cô thường tỏ vẻ khó chịu. Hai hôm trước ông có nói với cô: “Bố dặn con một điều là nếu có bất kỳ chuyện gấp gáp nào liên quan đến công việc làm ăn của bố, thì hãy nhớ rằng bố không muốn dính dáng đến cảnh sát. Con nhớ không? Bố không muốn dính dáng đến cảnh sát.” Muriell đã nhìn bố với cặp mắt ngạc nhiên, muốn ông giải thích rõ hơn, nhưng ông chỉ trả lời một cách đại khái và cố nhấn mạnh cái ý chính của mình là không muốn dính dáng đến cảnh sát.

Cô chợt lo lắng nghĩ đến những vụ tự tử, những xác chết treo cổ trên trần nhà. Cô liền chạy như bay lên thang gác. Phòng chứa đồ với những rương thùng quần áo cũ, các bàn ghế cũ. Gian phòng vẫn còn ăm ắp cái hơi hừng của một thời quá vãng. Những căn phòng dưới nhà đang hòa nhập với nhịp độ đi lên của cuộc sống văn minh hiện đại, nhưng tại đây, trong căn phòng này hầu như đón nhận toàn bộ những đồ vật dư thừa, lỗi thời của những ngày đã qua. Nó mang một không khí trầm buồn và cách biệt.

Nhìn bao quát xung quanh căn phòng, Muriell cảm thấy hơi yên tâm, nhưng dù sao cô cũng đi vòng khắp hết một lượt, để ý cả đến ngoài hàng hiên sát mái. Không có một ai. Cô thấy vững dạ hơn và bước xuống cầu thang.

Vừa tới chân cầu thang, Muriell gặp ngay Glamis, con riêng của mẹ kế. Glamis mặc bộ đồ ngủ mỏng dính. Mái tóc vàng xõa trên khuôn mặt với đôi mắt xanh tỏ vẻ bất bình.

— Chị làm gì ầm ĩ ở trên gác vào cái giờ còn sớm như thế này?

— Ồ, xin lỗi Glamis - Muriell nói - Chị... chị đang tìm kiếm...

— Chị kiếm cái gì vậy? - Glamis hỏi khi thấy Muriell tỏ ra ngần ngại.

— Ồ, chị có chút việc trên ấy - Muriell nói - Chị đã cố nhẹ nhàng.

— Em tưởng như có một đàn ngựa chạy trên ấy! Đứng, chạy ngay trên phòng ngủ của em.

— Ồ, chị xin lỗi.

Glamis bỗng nhiên cười và nói:

— Chị tha lỗi cho em. Bị thức giấc nên em cáu giận vô lý. Dưới nhà có cà phê không chị?

Muriell gật đầu.

— Em cảm thấy khó chịu khi chưa được uống ly cà phê vào buổi sáng - cô em nói - Em sẽ xuống dưới nhà uống một ly rồi trở lên ngủ tiếp. Chị đã xong việc trên phòng để đồ chưa?

— Rồi - Muriell đáp - Thôi đừng quan tâm nữa, Glamis. Chị sẽ đem cà phê lên phòng cho em. Không có đường chứ?

Glamis gật đầu.

— Chị xin lỗi vì đã làm em thức. Chị đang lo ăn sáng cho bố - Muriell nói.

— Ở trên phòng để đồ à? - Glamis vừa hỏi vừa cười.

Muriell vỗ nhẹ lên vai cô em.

—Thôi về phòng đi cưng. Chị sẽ mang cà phê lên cho.

— Vâng, cảm ơn chị - Glamis nói - Bạn em là Hartley Elliott đã ở lại nhà mình hồi đêm, anh ta cũng cần được ngủ.

— Bạn trai em à? - Muriell hỏi.

— Vâng. Anh ta ngủ ở trên phòng Hoa Hồng. Chúng em về nhà đã hơn nửa đêm, rồi ngồi nói chuyện với nhau ngoài hàng hiên. Khi anh ấy mở máy xe tính đi về thì mới biết là quên rút chìa khóa xe trong ổ nên bình điện yếu không đề máy được. Vì vậy em đã bảo anh ấy ngủ lại.

— Mẹ biết không? - Muriell hỏi.

— Dĩ nhiên là không. Mẹ đang ngủ ngon mà. Chị nghĩ rằng em phải đánh thức mẹ dậy để báo với mẹ là em mời khách ngủ lại nhà mình sao? Em cũng đã lớn, hai mươi tuổi rồi. Và chị nghĩ...

Glamis bỗng dừng ngừng lại rồi mỉm cười nói tiếp:

— Chị thấy em giống như con ma đại vào buổi sáng như thế này phải không?

Muriell vỗ vai cô em.

— Thôi cưng, chị sẽ mang cà phê lên. Chui vô giường đi. Trông em trần như nhộng.

— Em ấy à? - Glamis hỏi lại và đưa tay vuốt bộ áo ngủ mỏng dính rồi cười và nhẹ nhàng bước về phòng trên hành lang trái thảm.

Muriell xuống dưới nhà, tự trấn an rằng có lẽ vì một lý do đặc biệt nào đấy, bố cô đã phải đi ngay đến văn phòng làm việc mà không kịp cho cô biết. Chắc đó là công việc hết sức quan trọng, có thể là một cuộc hẹn mà ông đã quên.

Muriell lấy lại sự vui vẻ khi cô rót cà phê vào chiếc tách lớn, bỏ vài miếng bánh mì nướng vào trà, đặt tất cả lên khay và bưng lên phòng cho Glamis.

— Ồ, cảm ơn chị - Glamis nói - Chị mang cả bánh mì nướng lớn cho em nữa hà?

— Đói không?

— Đói muốn chết! - Glamis nói - Em cứ thức dậy là thèm ăn ngay. Nếu không kiêng khem sợ mập, có lẽ em phải xuống nhà hàng dưới phố để ăn sáng.

Glamis ngồi nhồm dậy, dụi tắt điều thuốc trên đĩa gạt tàn, với tay lấy tách cà phê, nhìn Muriell và nói:

— Chị thực là tài, chị Muriell.

— Tài gì?

— Chị luôn luôn giữ được điều độ. Em thấy chị lúc nào cũng trầm tĩnh và đầy nghị lực. Còn em thì như con ngổ nếu sáng dậy mà không được uống cà phê.

Glamis nhai mẩu bánh và uống vài ngụm cà phê. Sau đó cô vội đẩy đĩa bánh và tách cà phê sang một bên, mỉm cười vừa nói với Muriell vừa ngả đầu nằm lại trên giường.

— Cảm ơn chị. Em ngủ đây.

Muriell bước ra khỏi phòng, đóng nhẹ cửa và trở lại phòng ăn. Hôm nay là ngày nghỉ của người nấu bếp, còn người giúp việc dọn dẹp và rửa chén đĩa sẽ đến vào giờ muộn hơn.

Một lần nữa tư tưởng bất ổn lại xuất hiện trong đầu óc Muriell khi cô nhìn thấy đĩa trứng trên bàn ăn đã nguội lạnh, tờ báo vẫn nằm bên chiếc ghế trống trơn. Thật là bất thường, bố cô đi mà không nói lấy một lời, sao bố lại có thể vô tâm như thế được. Bố biết là Muriell đang ở trong bếp mà... Bỗng cô nhìn thấy chiếc cặp táp của ông.

Không bao giờ bố cô đi làm mà quên đem theo chiếc cặp táp này. Muriell biết rằng bố cô có một số giấy tờ quan trọng để trong cặp. Ông đã phải làm gấp vào đêm qua để kịp sáng nay đưa đến văn phòng. Ngay cả lúc sáng khi đang ngồi trước bàn ăn, ông cũng đã lấy tập giấy tờ ấy ra để xem xét lại và ghi chú thêm.

Muriell bước tới cầm lấy chiếc cặp và mở ra. Tập giấy tờ tài liệu vẫn còn nguyên trong ấy. Muriell cầm lên rút các giấy tờ bên trong ra xem rồi bỏ trở lại trong tấm bì cứng bọc ngoài. Bất chợt cô để ý đến hàng chữ viết tay của bố cô ghi trên đầu tấm bì: *Trong bất kỳ trường hợp khẩn cấp nào, hãy liên lạc với luật sư Perry Mason ngay lập tức. Tuyệt đối không được liên lạc với bất cứ nơi nào khác.*

Dòng chữ ghi có cả chữ kí của bố cô và được viết bằng bút mực. Chỗ chữ kí hơi bị nhòe một chút có lẽ vì ông đã vội cất tập giấy vào trong cặp trước khi chờ đủ thời gian cho mực khô. Ngoài ra bên cạnh chỗ chữ viết, có ghi một số điện thoại, chắc là số điện thoại của văn phòng luật sư Perry Mason.

Liệu có phải bố cô đã viết những hàng chữ này lúc ngồi trên bàn ăn sáng không? Muriell nhìn đồng hồ. Đã chín giờ kém mười. Cô đóng cặp táp lại và bước đến bên ghế bố cô đã ngồi. Cô không thấy chiếc khăn ăn của ông. Như vậy là khi bố cô đi, ông đã cầm theo chiếc khăn ăn.

Bỗng dưng ý nghĩ của sự mất chiếc khăn ăn khiến cho Muriell cảm thấy sợ hãi. Cô lật tờ báo lên, xem dưới gầm bàn, tìm khắp phòng, sau đó cô bước qua phòng khách rồi trở ra cầu thang định lên lầu và lúc này cô chợt nhớ đến xưởng làm việc.

Đúng rồi!

Phía sau biệt thự là một dãy nhà khá lớn, đầu dãy phía bắc là gara xe chia làm ba ngăn. Kế tiếp là một phòng dùng làm phòng tối dành cho bà Nancy rửa phim ảnh và phía cuối của dãy nhà là một xưởng riêng của ông Carter Gilman, chia làm hai phần, một làm đồ gốm và một làm đồ mộc như các hộp bằng gỗ quý để đựng đồ nữ trang, các hộp đựng đồ khâu vá và các khung ảnh trang hoàng.

Muriell đẩy mạnh cửa bước ra ngoài hành lang, cô rảo chân qua sân cỏ phía sau nhà, tiến đến trước cánh cửa xưởng mộc.

Cô mở mạnh cửa gọi lớn:

— Bố!

Cô bước vào trong và bất chợt khựng lại.

Một chiếc ghế gãy nằm trên sàn, bên cạnh là một vũng màu đỏ thẫm. Mặt cửa văng tung tóe trên nền ximăng và những tờ giấy bạc rải rác khắp nơi. Các tờ giấy bạc đều là loại một trăm đôla và Muriell nhìn thấy có đến khoảng trăm tờ như vậy khắp phòng.

Muriell nhìn qua bên phải chỗ cánh cửa dẫn sang phòng rửa ảnh của bà Nancy, ngay trước cánh cửa, trên sàn ximăng là chiếc khăn ăn của bố cô.

Muriell bước tới mở cánh cửa phòng rửa ảnh. Mùi chua của thuốc rửa ảnh xông lên mũi. Ánh sáng từ ngoài cánh cửa rọi vào nhưng vẫn không đủ sáng.

— Bố ơi! - Muriell gọi.

Im lặng vẫn bao trùm căn phòng.

Muriell bước qua hết phòng rửa ảnh, mở và đẩy mạnh cánh cửa thông sang gara. Chiếc xe thể thao và chiếc xe nhỏ vẫn nằm đúng vị trí nhưng chiếc xe lớn thì không còn ở đấy nữa.

Muriell ý thức được sự kiện vắng mặt chiếc xe của bố, tim cô bỗng đánh thành thịch. Bố cô đã rời phòng ăn đi xuống gara, trong tay vẫn còn cầm

nguyên chiếc khăn ăn. Phải có một biến cố nào đấy khiến ông phải đi xuống dưới nhà mà không ý thức được là trong tay mình đang cầm chiếc khăn ăn.

Chắc ông đã xuống gara trước, rồi đi qua phòng rửa ảnh và mở cửa bước sang xưởng mộc. Những gì ông nhìn thấy trong xưởng hẳn đã làm ông đánh rơi chiếc khăn ăn. Như vậy chuyện gì đã xảy ra? Chiếc ghế gãy nằm trên sàn mang ý nghĩa gì? Tại sao các giấy bạc lại tung tóe trên sàn và nhất là cái vũng màu đỏ thẫm kia?

Muriell liền đi đến quyết định, cô bước vội lại bàn điện thoại trong xưởng, nhấn nút liên lạc với văn phòng làm việc của Carter Gilman. Khi được văn phòng báo cho biết là ông không có ở đấy, cô bèn lật gấp các trang sách cuốn điện thoại niên giám tìm số văn phòng luật sư Perry Mason.

Tiếng trả lời trên điện thoại cho biết luật sư Perry Mason chưa tới, nhưng thư ký riêng của ông ta đang có mặt.

— Vâng, tôi nói chuyện với cô thư ký cũng được, - Muriell nói.

Vài giây sau tiếng nói trên đầu máy vang lên.

— Tôi là Della Street, thư ký riêng của luật sư Perry Mason nghe đây.

Muriell nói thật nhanh:

— Vâng, hiện giờ tôi thấy lo lắng quá. Bố tôi tự dưng biến mất. Tôi tìm thấy tờ giấy ghi trong cặp táp của bố tôi bảo rằng hãy gọi cho luật sư Perry Mason trong trường hợp có biến cố xảy ra và... và hẳn có điều gì rất bí mật trong vụ này. Tôi...

— Xin lỗi, cô có thể cho biết tên bố cô?

— Carter Gilman. Mẹ tôi đã mất. Tôi ở đây với bố tôi cùng mẹ kế và con riêng của bà ta. Chúng tôi ...

— Xin vui lòng cho biết tên cô.

— Muriell Gilman.

— Cô có thể cho tôi số điện thoại của nhà cô không?

Muriell cho biết số điện thoại.

— Và địa chỉ nữa?

— 6231 Đại lộ Vauxman.

— À, luật sư Perry Mason vừa mới tới - Della Street nói. - Tôi sẽ gọi lại cho cô trong vòng năm phút.

— Cảm ơn cô - Muriell đáp và cúp máy.

CHƯƠNG 2

Perry Mason bước đến bên bàn làm việc, mỉm cười với Della Street và hỏi:

— Cô vừa hẹn gọi lại cho ai vậy, Della?

— Có một cô gái tên là Muriell Gilman. Bố cô là Carter Gilman. Tôi muốn dò lại xem ông ta có phải là thân chủ cũ của chúng ta không, nhưng tôi nhớ hình như là không.

Mason nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nói:

— Tôi nhớ có một người tên là Gilman, ông ta là một trong các vị bồi thẩm cách đây không lâu. Tôi quên mất họ tên đầy đủ của ông ta. Có chuyện gì vậy Della?

— Con gái của ông ta nghĩ rằng ông ta bị mất tích.

— Gilman... Gilman... Carter Gilman. Cái tên nghe có vẻ quen. Hãy tìm thử trong học phiếu *Bồi thẩm đoàn* xem, Della. Tôi nghĩ rằng ông ta là một trong các vị Bồi thẩm của vụ án đó. Vụ án kết thúc và là do sự nhầm tên mà thôi.

Della Street bước lại bên học phiếu. Các ngón tay cô lần thật nhanh trên các phiếu và nói:

— Vâng, đây rồi. Carter Gilman. Ông ta là Bồi thẩm trong vụ án Jones. Ông có ghi dấu đặc biệt trên phiếu của ông ta đấy. Địa chỉ đúng như vậy: 6231 Đại lộ Vauxman. À, mà Đại lộ Vauxman!... tôi nhớ ra rồi.

Della Street rời học phiếu, quay sang bàn làm việc lật cuốn sổ hẹn gặp, nói:

— Có một người đàn ông tên là Edward Carter gọi điện thoại ngày hôm qua xin hẹn gặp ông vào hôm nay. Tôi đã cho ông, ta giờ hẹn là mười một giờ ba mươi. Tôi hỏi địa chỉ, ông ta bảo rằng mình đến thăm và đang ở lại nhà người bạn Đại lộ Vauxman. Để tôi xem lại địa chỉ. Vâng, đây rồi,

6231... cùng địa chỉ.

— Và người đàn ông này nói tên mình là Edward Carter?

Della Street gật đầu.

— Còn cô Muriell thì nói tên bố cô ta là Carter Gilman.

— Vâng, đúng như vậy.

— Thế ông Edward Carter có nói là muốn gặp tôi về vấn đề gì không?

— Ông ta bảo là về vấn đề riêng và mật, cần ít nhất khoảng nửa tiếng đồng hồ để thảo luận.

— Và cô đã cho hẹn gặp?

— Vâng. Tôi đã hẹn ông ta mười một giờ ba mươi. Ông có thể thấy trên phiếu ghi tôi để trên bàn đấy.

— Thế còn về cô con gái?

— Tôi cố nói là tôi sẽ gọi lại cho cô ta. Cô ấy có vẻ đang bị khủng hoảng.

— Hãy gọi cho cô ta - Mason nói - tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.

Della Street quay số điện thoại:

— Xin vui lòng cho gặp cô Muriell Gilman... Vâng, xin chờ một chút, cô Muriell, ông Mason sẽ nói chuyện với cô.

Mason nhắc điện thoại nói:

— Tôi là luật sư Mason đây, cô Gilman. Chuyện bố cô thế nào?

— Tôi chẳng hiểu ra sao cả - Muriell nói - Bố tôi đang ăn sáng, tôi bước sang nhà bếp để làm thêm trứng cho ông vì bố tôi muốn ăn thêm. Đôi lúc bố tôi cần ăn sáng khá nhiều để trưa khỏi ăn. Khi tôi đem đồ ăn lên thì bố tôi không còn ở đấy nữa.

— Khắp cả nhà không thấy ông ấy đâu à? - Mason hỏi.

— Tôi đã tìm khắp nhưng không thấy.

— Bố cô đã ăn sáng ra sao? - Mason hỏi.

— Hai quả trứng và hai miếng xúc xích.

— Tôi muốn hỏi cô - Mason nói - Tên Carter có phải là tên chính của bố cô không?

— Vâng, đúng như vậy.

— Thế còn tên đệm?

Cô gái do dự một chút rồi nói

— Thực ra Carter là tên đệm của bố tôi. Còn tên chính là Edward, nhưng vì ông thích tên đệm hơn nên thường lấy là Carter Gilman.

— À, ra vậy - Thôi, bây giờ cô cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?

— Tôi không muốn nói trên điện thoại - Muriell đáp - Nhưng... Thôi được rồi. Khi không thấy bố tôi có mặt trong nhà, tôi rất lo lắng. Sau đấy tôi có lấy lại bình tĩnh và thu dọn chén đĩa, bấy giờ tôi cũng không thấy khăn ăn của bố tôi đâu. Như vậy là khi đi, vô tình bố tôi đã cầm theo chiếc khăn ăn và vì thế tôi đã đi xuống dưới xưởng.

— Xưởng nào vậy? - Mason hỏi.

Muriell chột bật cười và nói:

—Ồ, thật khó diễn tả cho ông hiểu, ông Mason ạ. Tôi quá lúng túng nên không diễn tả được rành mạch, xưởng mà tôi vừa nói là một xưởng dành riêng cho bố tôi thôi. Ông ấy làm mấy thứ đồ mộc và đồ gốm. Tôi đã đi xuống dưới đó. Một chiếc ghế bị gãy nằm trên sàn và nhiều tờ giấy bạc nằm vương vãi bên gần một vũng... vũng máu.

— Thôi được rồi - Mason nói - Hãy cứ ngồi yên ở nhà, tôi sẽ đến gặp cô ngay. Tôi sẽ đến bằng cách nhanh nhất có thể được. Cô đã báo cho ai biết chưa?

— Không.

— Không nói gì hết - Mason nói - Đừng đụng chạm vào bất cứ vật gì. Hãy ở nguyên tại chỗ.

— Chiếc khăn ăn của bố tôi vẫn còn ở trên sàn và....

— Cô cứ ngồi im tại chỗ - Mason tiếp - tôi sẽ đến ngay. Đừng đụng chạm vào bất cứ vật gì. Có phải xưởng mà cô nói là dãy nhà gara ở phía sau biệt thự phải không?

— Vâng.

— Chắc chắn là có đường xe dẫn vào gara, nhưng có chỗ trống trong gara để tôi đậu xe được không?

— Có ạ.

— Tôi sẽ lái xe tới ngay - Mason nói - Và tôi sẽ lái thẳng đến gara. Cô đợi tôi tại đó nghe.

Mason nhìn sang Della Street nói:

— Cô ngồi đợi tại đây, Della. Tôi sẽ lái xe tới địa chỉ ấy.

— Thế còn vụ hẹn gặp vào lúc mười một giờ ba mươi thì sao?

— Tôi sẽ trở về đúng hẹn - Mason đáp - Nhưng tôi rất nghi ngờ về buổi hẹn này.

Mason cầm vội lấy chiếc mũ đi nhanh ra hành lang, lên thang máy xuống dưới nhà, ra bãi đậu xe và nhảy lên xe phóng đi, nhập vào dòng xe cộ tấp nập buổi sáng.

Phải hai mươi lăm phút sau ông luật sư mới tới được địa chỉ trên đại lộ Vauxman. Vị luật sư rẽ vào con đường dẫn tới gara và để ý đến căn biệt thự to lớn sừng sững phía trước đây vẻ im lặng trang nghiêm. Mason lái xe vào gara và đậu lại.

Cánh cửa phòng bên mở ra. Một cô gái trạc hai mươi tuổi có mái tóc nâu, đôi mắt màu mã não với một thân hình thon gọn đang đứng ngay tại cửa. Cô cố nở một nụ cười nhợt nhạt.

— Xin chào. Ông là luật sư Mason? - Cô gái nói khi vị luật sư vừa bước ra khỏi xe.

Mason gật đầu và hỏi lại:

— Xin lỗi. Cô có phải là Muriell Gilman không?

— Vâng.

— Phải phòng này là xưởng không?

— Không. Đây là phòng rửa ảnh của Nancy, bà mẹ kế của tôi.

— Còn chiếc xe thể thao kia? - Mason hỏi và chỉ chiếc xe đậu ở ngăn giữa gara.

— Xe đó hầu như dành cho Glamis và tôi, nhưng đôi khi Nancy cũng sử dụng. Còn chiếc xe nhỏ là chiếc xe chung của gia đình.

— Tất cả mọi người trong gia đình cô đều thức cả rồi chứ? - Mason hỏi.

— Không đâu - Muriell nói - Họ thường ngủ đến trưa mới dậy.

— Thôi, hãy xem xét cái đã - Mason nói.

— Xin vui lòng theo tôi - Muriell nói - Tôi đi trước dẫn đường.

Cô bước vào trong phòng tối. Mason theo sau, để ý đến chiếc máy rọi hình, bồn rửa phim ảnh, hộp in ảnh và các tủ hồ sơ. Tất cả đều hiện ra một

cách mờ mờ vì thiếu ánh sáng.

Đến cuối phòng, Muriell nói:

— Nhờ ông giữ dùm cánh cửa ở vị trí mở để khỏi phải bật đèn, tôi sẽ tới mở cửa trước.

Mason đưa tay giữ cánh cửa lại.

Muriell bước tới mở cánh cửa trước và nói:

— Đây là xưởng làm việc của bố tôi.

Trong xưởng gồm rất nhiều loại máy như máy tiện, máy cưa và máy đánh giấy nhám. Trên trần treo lủng lẳng những mảnh gỗ quý. Nơi cần bào có một khúc gỗ cắm lai đang bào dở. Không khí trong xưởng đầy hương vị gỗ bách hương, gỗ đàn hương và mùi mặt cưa. Rải rác quanh vũng nước đỏ thẫm là những tờ giấy bạc một trăm đôla.

— Đây có phải là chiếc khăn ăn của bố cô không? - Mason hỏi.

— Vâng.

— Cô có chắc không?

— Vâng.

Mason cúi xuống nhặt chiếc khăn và nói.

— Có vết trứng trên chiếc khăn.

— Chắc chắn đó là chiếc khăn của bố tôi. Ông ăn sáng trứng và xúc xích mà.

— Bao nhiêu quả trứng?

— Hai quả.

— Bao nhiêu miếng xúc xích?

— Hai miếng lớn.

— Loại xúc xích ở nhà làm phải không?

— Vâng, loại để đông lạnh.

— Ngoài ra còn thêm gì nữa?

— Một ít cốm, bánh mì nướng và cà phê.

— Có dùng nước trái cây không?

— Vâng, dùng nước cam.

Mason quan sát kỹ chiếc khăn, sau đó gấp cẩn thận lại và đút vào túi áo.

— Rồi bố cô nói rằng ông vẫn còn đói à?

— Vâng. Ông bảo tôi làm thêm trứng và xúc xích cho ông.

— Như vậy là phải mất cả mấy phút nữa, phải không?

— Vâng, vì phải cho xúc xích tan hết đá.

— Tôi hiểu - Mason nói. Rồi vị luật sư tiếp tục quan sát căn phòng và bước về phía vũng nhầy màu đỏ thẫm. Muriell vẫn kể tiếp cho ông nghe về bố cô và những sự việc xảy ra hồi sáng.

Vị luật sư chăm chú nghe rồi cúi xuống quan sát vũng nhầy màu đỏ. Gương mặt ông chợt lộ vẻ thắc mắc, tiếp theo ông đưa ngón tay quệt chất màu đỏ xoa trên đầu hai ngón tay và đưa lên mũi ngửi rồi nói.

— Không phải là máu. Đó chỉ là sơn đỏ sẫm.

—Ồ, trời ơi, vậy hà - Muriell nói - ông có chắc không?

— Chắc chứ - Mason nói và nhìn xung quanh - Kia, có lon sơn ở trên kệ. Muriell với tay định cầm hộp sơn, Mason chặn lại và nói:

— Đừng để dấu tay lại trên lon sơn. Chiếc lon đã bị làm đổ và được cầm lên đặt vào chỗ cũ... cô có biết nó bị đổ vào lúc nào không?

Muriell lắc đầu.

— Thế còn chiếc ghế gãy?

— Tôi cũng không biết nữa. Chắc chắn là có chuyện xô xát và...

— Thì hẳn là có chuyện xô xát rồi - Mason ngắt lời - Nhưng chúng ta không biết chuyện ấy đã xảy ra vào lúc nào và chúng ta không thể tự đi đến kết luận được. Có thể là bố cô bước vào phòng, nhìn thấy lon sơn đổ và chiếc ghế gãy bèn cầm lấy lon sơn đặt lên kệ. Đó là một lon sơn có nắp đậy. Chiếc nắp đậy không được kín. Có lẽ sơn chỉ đổ ra một phần nào thôi. Tuy nhiên, tôi không muốn đụng đến chiếc lon đó. Tốt hơn hết là không nên để lại dấu tay.

— Nhưng chắc chắn là có dấu tay của tôi ở đây - Muriell nói - Hàng ngày tôi vẫn thường xuống đây xem bố tôi làm việc.

— Tôi hiểu - Mason nói - Nhưng tốt hơn hết là chúng ta không nên để thêm các dấu tay mới vì nó có thể đè lên các dấu tay khác. Giờ thì chúng ta hãy nhặt các tờ giấy bạc này lên và đếm xem. Xong rồi thì cô cứ kể tiếp chi tiết các sự việc cho tôi biết.

Cả hai cúi xuống nhặt các tờ giấy bạc.

Mason gom lại thành một cục rồi quay sang Muriell hỏi:

— Cô nhặt được bao nhiêu?

— Bốn mươi tám tờ.

— Như vậy - Mason nói - Tổng cộng đúng là một trăm tờ có nghĩa là mười ngàn đôla. Cô có ý nghĩ gì về số tiền này? Cô có biết nó ở đâu ra không?

Muriell lắc đầu.

— Cô kiểm giúp mấy sợi dây thun - Mason nói.

— Để tôi sang phòng rửa ảnh. Tôi biết chỗ để.

— Vâng, cô lấy giùm ít sợi.

Muriell quay sang định bật công tắc đèn.

— Khoan, khoan! - Mason nói - Cẩn thận, đừng sờ vào các đồ vật.

— Ồ, tôi quên mất.

— Nhớ dùng khăn tay hoặc vạt áo để mở ngăn kéo lấy dây thun - Mason nhắc cô gái.

Muriell lột vạt váy kéo ngăn hộc ra, bên trong có nhiều ô, mỗi ô đựng một loại dây thun có kích thước khác nhau. Mason lấy hai sợi và gặt đầu cho Muriell đóng ngăn hộc lại.

Vị luật sư dùng dây thun cột xấp giấy bạc lại rồi nói:

— Bà mẹ kế của cô thật là ngăn nắp. Chẳng bù cho bên xưởng của bố cô.

— Tôi biết chứ. Nancy vốn rất ngăn nắp. Công việc trong nhà thì bà điều hành cũng không mấy khó khăn, nhưng riêng phòng rửa ảnh của mình thì rất đặc biệt, mọi cái đều thứ tự chính xác và sạch sẽ.

— Bố cô thì hơi khác phải không? - Mason hỏi.

— Vâng, ông nhìn qua xưởng mộc thì rõ.

— Cô có bức hình nào của ông ấy không?

— Có chứ. Có một bức hình lồng khung của bố tôi treo trong phòng của tôi, nhưng

— Tôi không có ý định bảo cô lên trên ấy để lấy bức hình. Tôi muốn hỏi là trong phòng rửa ảnh này có không?

— Vâng, có. Tôi nghĩ là chắc chắn có. Nancy có cả hàng chục tấm. Bà

rất thích tạo nên những bức ảnh chân dung. Bà có một kỹ thuật độc đáo in hình chân dung mờ trên giấy, sau đó dùng sơn dầu vẽ thành bức họa. Ông phải nhìn thật kỹ mới thấy được bức họa vốn có nền là một bức ảnh chân dung.

— Như vậy chắc thế nào cũng có những bức chân dung của bố cô ở đây? Ta thử tìm xem nhưng đừng đụng chạm đến các đồ vật.

Họ nhìn quanh phòng một lát, rồi Muriell nói:

— Tôi nghĩ chắc là có vài bức trong ngăn kéo này.

Cô cúi xuống lót mép váy để kéo chiếc ngăn ra và nói:

— Đây rồi, có mấy bức.

— Được, chỉ cần lấy một bức trên cùng - Mason nói và cầm lấy bức ảnh cỡ 24x36 cm nằm trên hết của ngăn kéo.

— Có phải bức hình bố cô không?

— Vâng, đúng là bố tôi. Bức hình chụp ít ánh sáng và in hơi nhạt. Đó là “gu” của bà mẹ kế tôi, mà đúng là hình bố tôi đấy.

Mason quan sát khuôn mặt tròn trịa trên bức hình một cách chăm chú.

— Thế bố cô bao nhiêu tuổi?

— Xem nào, năm nay ông bốn hai, à có lẽ bốn ba tuổi.

— Còn bà mẹ kế?

— Có trời mới biết - Muriell vừa nói vừa cười - Bà vào khoảng gần bốn mươi, nhưng chẳng bao giờ bà nói ra và chúng tôi cũng chẳng lúc nào hỏi.

— Cô Glamis, con của bà ấy năm nay bao nhiêu tuổi?

— Vừa đúng hai mươi.

— Thế còn cô?

— Tôi cũng cùng tuổi với Glamis... ông Mason. Thế chúng ta phải làm gì về việc bố tôi? Ông đã lấy chiếc xe lớn để ra đi. Liệu chúng ta có nên theo dõi không?

Mason nói:

— Tôi sẽ gọi cho cô sau lúc xế trưa. Về việc này tôi sẽ cố gắng tối đa. Bố cô có văn phòng làm việc ở thành phố này không?

— Có chứ.

— Ở đâu vậy?

— Tại cao ốc Piedmont,
— Ông ấy làm công việc gì?
— Đầu tư mua bán tài sản cho chính cá nhân mình và cho một tổ hợp gồm các cổ đông hùn vốn.
— Ông tự điều hành lấy công việc làm ăn của mình à?
— Vâng, tôi nghĩ là như vậy. Nhưng vẫn có một ban quản trị cùng làm việc với ông.
— Và cô đã gọi đến văn phòng để hỏi xem bố cô đến đó chưa phải không?

— Vâng. Tôi đã điện thoại đến văn phòng ấy trước khi gọi đến ông. Ở văn phòng họ nói bố tôi sắp đến. Tôi bảo họ rằng khi nào bố tôi đến hãy gọi ngay điện thoại về cho tôi. Tôi muốn nhắc bố tôi về chiếc cặp táp.

Mason nói

— Tôi sẽ cố tìm hiểu sự việc và sẽ cho cô biết ngay vào lúc xế trưa nay. Trong khi chờ đợi, tôi thấy cô không nên lo lắng gì cả. Bây giờ thì cô hãy giữ lấy mười ngàn đôla này.

Cô gái chột giãy nảy lên.

— Ô, không, ông Mason! Tôi không muốn cầm đến nó. Tôi không biết số tiền ấy ở đâu mà ra. Tôi cũng không biết nó mang ý nghĩa gì và... và bây giờ thì tôi biết cái vũng nhầy kia không phải là vũng máu, mà chỉ là vũng sơn đỏ. Ban đầu tôi cảm thấy lo sợ trong vấn đề này nên đã gọi điện cho ông. Tôi đã hành động như một kẻ mất trí và tôi đã lôi kéo ông vào sự việc này. Nhưng dù sao, ông Mason, tôi cũng sẽ thanh toán tất cả các phí tổn đối với ông. Tôi có một tài khoản riêng ... tôi tỏ ra quá sợ hãi khi nhìn thấy số tiền đó, chiếc ghế bị gãy, chiếc khăn ăn của bố tôi và vũng nhầy màu đỏ thẫm trên sàn.

— Tôi thông cảm những điều cô suy nghĩ - Mason nói - Tôi cho rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Nhưng đừng nói với ai là tôi có mặt ở đây. Tôi sẽ lái xe về văn phòng ngay bây giờ. Xin nhớ kỹ là không nói với bất cứ ai rằng tôi đã có mặt ở đây. Tôi nhắc lại là bất cứ ai. Cô hiểu chứ?

Cô gái gật đầu.

— Hoặc ít nhất cũng phải giữ kín cho đến lúc tôi gọi điện thoại lại -

Mason nói - sẽ gọi cho cô vào lúc xế trưa. Cô sẽ có mặt ở đây chứ?

— Hầu như chắc chắn.

— Được rồi, tôi sẽ gọi cho cô.

○○○

Về đến văn phòng, Mason nói sơ qua sự việc cho Della Street rõ.

— Hãy cất xấp tiền này vào tủ sắt, Della. Còn đây là bức hình 24x36 của ông Carter Gilman. Cũng cho cô biết rằng vũng máu mà Muriell nói đó chỉ là vũng sơn màu đỏ thẫm đã bị đánh đổ trên sàn. Ông Carter Gilman chắc chắn đã lấy chiếc xe lớn đi làm. Thông thường thì ông ta đi bộ qua bốn dãy phố đến trạm xe buýt. Nhưng sáng nay, sau khi thức dậy ông ấy đã lấy chiếc xe đi làm và không nói với ai một lời. Ngoại trừ trường hợp ông ta...

— Ông ta làm sao? - Della Street hỏi.

— Ông ta xuống xưởng mộc của mình, thấy kẻ lạ xâm nhập, cuộc xô xát làm tung tóe đồng giấy bạc mười ngàn đôla và rồi kẻ lạ mặt đã chuồn lẹ sau khi đánh ông ta bất tỉnh. Và nếu đúng như vậy, kẻ nào định trở lại tìm đám giấy bạc mười ngàn đôla kia sẽ phải hoài công thôi.

— Chưa chắc đã hoài công đâu - Della Street nói - Có thể ông sẽ bị dính dáng đến và là mục tiêu của bọn sử dụng súng ống.

— Chúng ta đành phải chấp nhận chuyện đó, nếu nó xảy ra - Mason nói - Chúng ta còn nửa tiếng nữa mới tới giờ hẹn.

Della Street đưa mắt ra hiệu, Mason nhìn sang đồng giấy tờ trên bàn làm việc.

— Ông chỉ còn đủ thì giờ để giải quyết mấy thứ giấy tờ quan trọng nằm trên chõng hồ sơ ấy mà thôi.

— Được rồi - Mason nói - Như vậy đến mười một giờ ba mươi chúng ta sẽ được gặp ông Edward Carter Gilman và khi đó chúng ta sẽ tìm hiểu tại sao ông ta lại hẹn gặp với cái tên ấy không đúng.

— Có thể vì ông ta đã đọc các tin tức trên báo chí - Della Street nói - Ông xem có cần để tôi soát lại các mục tài chính trên báo chí may ra có manh mối gì không?

— Có lẽ chỉ mất thời giờ vô ích - Mason nói - Chúng ta không biết rõ đích xác công ty đầu tư của ông ta, thật là phí công nếu chúng ta phỏng đoán và sau cùng là.. - Mason vừa nói vừa cười - Chuyện một ông giám đốc bỏ dở bữa ăn sáng để vội vàng đến văn phòng làm việc mà thiên hạ vẫn làm hàng ngày. Hàng trăm và hàng triệu người chúng ta đang sống trong một nhịp độ ào ạt như vậy.

— Tôi biết - Della Street nói - Nhưng dù sao thì hình ảnh quả trứng trắng với miếng xúc xích lớn trên chiếc đĩa....

— Della, có lẽ do cô đói đó thôi. Sáng nay cô ăn gì nào?

— Có chút bánh mì khô và cà phê - Della Street nói - Tôi mới cân thử ngày hôm qua và ...

— Đúng rồi - Perry Mason nói - Suy nghĩ của cô bị ảnh hưởng là phải. Thôi, ta hãy giải quyết giấy tờ đã, còn vụ Edward Carter Gilman cứ để đến mười một giờ ba mươi.

CHƯƠNG 3

Trong vòng chỉ mười phút, Mason liếc nhìn đồng hồ đến những năm lần. Della Street bèn cười và nói:

— Thôi đừng vờ nữa. Chắc ông đang mong đợi cuộc gặp mặt này lắm phải không?

— Bây giờ đã trễ bốn phút rưỡi rồi.

— Gớm, ông tính từng giây một! - Della Street nói.

Mason ngả đầu ra sau cười.

— Thôi được, đúng vậy. Tôi rất quan tâm về vụ này.

— Về vụ - Della Street nói - Ông già rời bàn ăn sáng mà không hề chào tạm biệt cô con gái cưng phải không?

Mason lắc đầu.

— Không phải. Mà là ông già ăn tối hai quả trứng, hai miếng xúc xích lớn, còn chưa thấy đủ, phải bảo cô con gái làm thêm một quả trứng và một miếng xúc xích nữa.

— Nghe có vẻ như ông ta là một tay thợ làm công việc nặng nhọc vậy - Della Street nói.

Mason gật đầu tán thành.

— Và rồi sau đó thì ông ta ném xấp giấy mười ngàn đôla tung toé trong xưởng của mình - Della Street nói tiếp.

— Và - Mason tiếp theo - ông ta vứt lại chiếc khăn ăn, lật đổ lon sơn đỏ và căn dặn cô con gái *‘Đừng gọi cảnh sát trong bất kỳ tình huống nào’*, đồng thời để lại tên tôi và số điện thoại cho cô gái.

Della Street suy nghĩ về các sự kiện đó rồi nói:

— Nghe có vẻ như ông ta định lập kế hoạch để ám sát một ai đó!

— Riêng với yếu tố bữa ăn sáng - Mason nói - Chỉ có một lời giải thích hợp lý là ông ta muốn tránh mặt cô con gái trong một lúc. Hẳn đó là cách

suy nghĩ duy nhất của ông ta khi làm việc ấy.

Della Street gật gù đồng ý.

— Trong thời buổi ngày nay - Mason nói - Thiên hạ có ăn uống kiêng khem để tránh bị mập thì bữa ăn sáng đó quả là quá đáng. Vậy mà ông bố lại còn đòi ăn thêm một nửa phần như vậy nữa, nhưng rồi ông ta lại không có mặt để ăn tiếp... như vậy chỉ có một lời giải thích duy nhất là ông ta muốn cô con gái mình đi khuất mắt trong lúc ấy.

— Nhưng lý do?

— Có trời mới biết. Có thể là lý do ông ta vừa đọc thấy điều gì đó trên báo. Có thể là lý do ông ta đã nhìn thấy gì đó ngoài cửa sổ.

—Ồ, đây là một ý nghĩ hay! - Della Street nói - Ông ta...

Điện thoại trên bàn của Della Street reo.

Della nhắc ống nghe, nói:

— Vâng, Gertie - rồi quay sang Mason cô mỉm cười tiếp - Ông Edward Carter đã đến theo buổi hẹn.

— Mời ông ấy vào ngay - Mason nói.

— Tôi sẽ đưa ông ấy vào - Della Street nói và cúp điện thoại, rồi cô bước ra cửa sang phòng ngoài.

Mason nhìn theo và đứng dậy khi Della hướng dẫn một người đàn ông khá mập mạp, trạc tuổi trên bốn mươi bước vào phòng.

— Chào luật sư - Ông ta nói - Tôi xin lỗi đã đến trễ.

— Ông Edward Carter - Della Street giới thiệu.

Rõ ràng đây là người đàn ông có bức hình cỡ 24x36 mà Muriell Gilman đã trao cho Perry Mason hồi sáng.

— Đôi lúc khó mà giữ đúng giờ được vì xe cộ quá đông đúc - Mason nói - Tôi vẫn thường đi sớm năm mươi phút để phòng chuyện kẹt xe.

— Đó phải là lời nhắc khéo của ông không? - Ông khách hỏi.

Mason lắc đầu mỉm cười:

—Ồ, tôi chỉ muốn nói đến thói quen của tôi thôi. Tôi ít khi nhận xét ai lắm. Có phải ông muốn gặp tôi về vấn đề đặc biệt?

— Vâng.

— Và dĩ nhiên là - Mason nói - Tôi chưa thể xác định ngay ông là thân

chủ của tôi được. Một luật sư luôn luôn phải biết rõ thân chủ mình để tin chắc rằng quyền lợi của thân chủ không bị xung đột. Do đó, trước khi đi vào chi tiết, xin ông vui lòng cho biết đại cương về sự vụ. Cô thư ký của tôi đây đã có địa chỉ của ông là 6231 Đại lộ Vauxman, phải không?

— Đúng vậy. Đó là địa chỉ hiện giờ tôi đang ở.

— Thế còn địa chỉ thương mại của ông?

Người đàn ông do dự một chút rồi lắc đầu nói:

— Tôi không có. Tôi... tôi đã nghỉ ở nhà rồi.

— Thôi được - Mason nói - Vậy thì đại khái ông muốn gặp tôi về việc gì?

— Tôi làm việc này là vì một người bạn.

— Xin tiếp tục.

— Đây là một người bạn rất thân của tôi, một người đàn bà đã có chồng và người chồng bà ta lại cũng là bạn của tôi.

— Tên bà ta là gì?

— Nancy Gilman. Hiện tôi đang đến thăm viếng hai vợ chồng. Họ ở địa chỉ 6231 Đại lộ Vauxman.

— Tôi hiểu - Mason nói, gương mặt không hề thay đổi - Xin cứ tiếp. Chuyện gì đã xảy ra cho bà Gilman?

— Bà Gilman bị tống tiền.

— Ông biết chắc chắn chứ?

— Chắc chắn!

— Và vì tình bạn, ông muốn tôi hành động để giải quyết vụ này phải không? - Mason hỏi.

— Bây giờ ta hãy tính từng giai đoạn đã, ông Mason. Chúng ta khó mà giải quyết được sự việc nếu chưa biết rõ ràng và đích xác về người bị tống tiền.

— Nhưng ông đã biết rõ về bà ta chứ? - Mason hỏi.

— Thực ra là không. Đó chính là điều tôi muốn tìm hiểu.

— Ngoài ra thì còn gì nữa?

— Hiện tại chỉ có thế. Sau khi chúng ta đã biết rõ về quá khứ của bà ta, chúng ta có thể biết được cái điểm yếu mà kẻ tống tiền đã chĩa mũi dùi vào.

— Có thể là do một cơ hội nào đấy, thế ông đã biết kẻ tổng tiền là ai chưa?

— Biết!

— Ai vậy? - Mason hỏi một cách rất quan tâm.

Người đàn ông ngập ngừng một lát rồi nói.

— Thôi được! Dù sao thì tôi cũng phải hết sức thành thật với ông. Kẻ tổng tiền là một thám tử tư tên là Vera Martel. Trên danh thiếp bà ta ghi: '*V.M. Martel. Điều tra viên*'. Không có một chút gì trên giấy tờ hoặc danh thiếp có chỉ dấu cho biết đó là một người đàn bà. Bà ta có văn phòng ở đây và ở Las Vegas thuộc tiểu bang Nevada. Có vẻ như bà ta đặc biệt quan tâm về vấn đề ly dị.

— Như vậy có nghĩa là hầu hết các thân chủ của bà ta đều có liên quan đến các vụ ly dị. Vậy ông muốn tôi làm gì? - Mason hỏi.

Người đàn ông lấy trong túi áo ra một chiếc phong bì, nói:

— Tôi muốn giải quyết vụ này hoàn toàn trên căn bản tiền mặt chứ không dùng ngân phiếu. Tất cả đây là bảy trăm năm mươi đô la.

Ông ta lấy trong phong bì ra một tờ giấy năm trăm đôla, hai tờ một trăm đô la và một tờ năm mươi đô la, rồi nói:

— Ông cần một số tiền để chi tiêu về vụ này. Ông cần có văn phòng trình thám tử giúp việc và tiền sơ phí của ông nữa.

Mason vẫn ngồi im và hỏi:

— Ông còn ở lại thành phố này chứ?

— Vâng, có lẽ cho đến khi vụ này giải quyết xong.

— Như vậy khi muốn gặp ông, tôi chỉ cần gọi đến nhà riêng của ông Gilman chứ gì?

—Ồ, không! Đừng gọi tôi tại đó.

— Thế làm sao tôi liên lạc được với ông?

— Tôi... tôi sẽ gọi cho ông. Tôi thực tình, không muốn những người trong gia đình tôi đến thăm nghĩ rằng... à, mà dù là bạn thân đi nữa... tôi cũng không muốn làm phiền họ.

— Tôi hiểu. Nhưng ông sẽ ở đây trong một thời gian chứ?

— Vâng. Nhưng xin đừng liên lạc với tôi tại đó. Tôi sẽ điện thoại cho

ông.

Mason quan sát kỹ người đàn ông đối diện rồi hỏi:

— Ban ngày ông có mặt ở đó chứ?

Người đàn ông tỏ vẻ không yên tâm nói:

— Tôi đã nói với ông, ông Mason. Tôi sẽ liên lạc với ông. Xin đừng tìm cách gặp tôi.

— Nhưng tôi muốn tìm hiểu về gia đình đó trước khi tôi có thể nhận lời giải quyết vụ này.

— À, ra thế - Người khách trả lời - tôi có thể trả lời cho ông được, ông Mason. Tôi là một người bạn rất thân của ông Gilman. Ông ta lập gia đình và sống rất hạnh phúc. Ông ta có một cô con gái tên là Muriell, năm nay hai mươi tuổi, cùng ở chung một nhà. Bà vợ đầu tiên của ông Gilman đã bị chết trong một tai nạn xe hơi và ông ta đã tục huyền. Bà Nancy, vợ ông ta hiện thời, có một cô con gái riêng với người chồng trước. Tên cô ta là Glamis Barlow, cô ta cùng tuổi với con gái của ông Gilman. Đó là một gia đình rất hạnh phúc. Tôi rất quý mến gia đình ấy. Cả hai cô con gái đều rất khả ái. Mặc dù sở thích và kiến thức có khác nhau, nhưng về sự chung thủy và tình cảm thì họ giống nhau như hai lòng đỏ trong một quả trứng. Một người thì nghiêm trang khôn ngoan, đó là cô Muriell Gilman. Một người thì lạnh lẽu, láu lỉnh nhưng hết lòng vì bạn, đó là cô Glamis Barlow. Tôi không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra có ảnh hưởng không tốt cho gia đình ấy. Họ là những người đang ở trong tình trạng bấp bênh của hạnh phúc.

— Ông có vẻ quý mến những cô gái đó?

— Tôi rất yêu mến họ. Họ là những đứa con hiếu thảo. Là những cô gái đáng quý trọng. Mặc dù có sự hơi khác biệt về nước da và cung cách, họ là hai người con gái rất giống nhau về lòng hiếu thảo.

— Nhưng chỉ có riêng bà Gilman bị tổng tiền chứ?

— Tôi nghĩ là như vậy. Nhưng cũng có thể có liên quan đến một trong hai cô gái.

— Ông Gilman làm nghề gì? - Mason hỏi.

— Đầu tư. Ông ta mua các tài sản, khuếch trương và rồi bán đi. Ông ta có cặp mắt rất tinh đời về lĩnh vực địa ốc. Ông ta cũng điều hành luôn cả

một tổ hợp gồm nhiều cổ đồng.

— Ông đã quen với ông ta từ trước?

— Vâng, từ ngày xưa.

— Thế còn bà vợ hiện thời của ông ta?

— Bà ta là một họa sĩ, tôi muốn nhấn mạnh là bà ta có tâm hồn nghệ sĩ. Bà thích vẽ và đặc biệt quan tâm đến nhiếp ảnh. Hiện giờ bà ta đang thực nghiệm vẽ những chân dung. Bà ta chụp những bức chân dung, phóng thật lớn nhưng mờ nhạt trên giấy lụa, rồi thì dùng sơn dầu vẽ lại bức hình. Bức hình in trên giấy chỉ có tính cách phác họa và sau khi hoàn tất sẽ là một bức tranh sơn dầu rất đặc sắc.

— Bà ta có làm với tính cách thương mại không?

— Không, không. Bà ta làm chỉ vì say mê mà thôi. Bà ta... tôi nghĩ rằng bà ta rất khá giả.

— Gia đình đó khá giả à? - Mason hỏi.

— Vâng, tôi nghĩ là như vậy.

— Thế tên riêng của ông Gilman là gì?

— Carter.

—Ồ, cũng giống như họ của ông. Thế ông có liên quan họ hàng gì với ông ta?

— Không.

— Ông có thể tả qua hình dáng ông Gilman được không?

—Ồ, Ông ta... ông ta khoảng tuổi tôi. À mà hơi khó tả về hình dáng ông ta... nhưng dù sao thì ông cũng không nên gặp ông ấy.

— Không sao - Mason nói - tôi nghĩ là tôi có thể hình dung được ông ta. Nhưng ông ta có biết ông đến gặp tôi?

— Không. Ông ta hoàn toàn không biết. Tôi tự ý làm việc này một mình thôi.

— Và ông muốn tôi điều tra về quá khứ của bà Gilman, tìm xem điểm yếu của bà ta mà kẻ tổng tiền đã nhắm vào phải không?

Vị khách gật đầu.

— Như vậy tôi thấy phương hướng ấy quá khó khăn và tốn kém - Mason nói - Theo tôi, tốt hơn là nên điều tra về người đàn bà mang tên Vera Martel

này, xem bà ta đã hành động ra sao.

Vị khách lắc đầu một cách quyết liệt.

— Không được. Tôi chỉ muốn ông điều tra về bà Nancy Gilman. Hãy bắt đầu từ thời thơ ấu và điều tra tất cả mọi điều về bà ta.

— Vậy thì ta bắt đầu từ điểm nào? - Mason hỏi - Bà ta sinh tại đâu và năm nay bao nhiêu tuổi?

— Bà ta ba chín. Sinh tại Los Angeles. Tôi không rõ lắm về cuộc hôn nhân của bà ta với Steve Barlow. Tôi nghĩ rằng đó là một cuộc hôn nhân bình thường. Lúc ấy bà ta còn trẻ và...

— Ông chồng cũ đã chết à? - Mason hỏi.

— Không. Họ ly dị nhau.

— Họ tổ chức đám cưới ở đâu?

— Ở San Francisco. Ông Barlow làm việc ở thành phố ấy. Tôi nhớ là ông ta làm ở một hãng bảo hiểm.

— Ông có biết được ông ta đã tục huyền chưa?

— Tôi không rõ. Nhưng hình như ông ta đã tục huyền.

— Ông có biết ông ta hiện ở đâu không?

— Ở Las Vegas, tiểu bang Nevada.

— Ông có địa chỉ không?

— Không. Với tư cách là bạn của gia đình ông Gilman, tôi khó mà có được địa chỉ ấy.

— Thế còn cô con gái của ông Steve Barlow, cô ta có hay thăm viếng ông bố không? Hoặc là có bao giờ ông ta tới thăm con gái không?

— Tôi nghĩ rằng Glamis có đến thăm viếng ông ta tại Las Vegas. Tuy nhiên, ông Mason, tôi có thể khẳng định với ông rằng đây không phải là điều tôi muốn tìm hiểu. Tôi chỉ muốn biết về quá khứ của bà Nancy, trong đó có điểm yếu gì để khiến bà ta buộc phải trả tiền cho kẻ tổng tiền.

— Như vậy tất có rất nhiều yếu tố - Mason kết luận một cách quả quyết. Người đàn ông lắc đầu.

— Ông không biết rõ về bà Nancy. Nếu có một kẻ nào đấy cố lôi ra một điểm lỗi lầm nào trong quá khứ, bà Nancy cũng chỉ cười một cách xem thường. Bà ta sẽ xác nhận hết và còn cung cấp thêm các chi tiết nữa, bà ta

vốn coi thường chuyện ấy mà. Bà ta chính là mẫu người đàn bà đầy sinh khí, hấp dẫn và độc đáo. Nhưng trong vụ này, không biết là điều gì đã khiến bà ta tỏ ra sợ hãi thực sự. Tôi không thể hình dung ra nổi đó là chuyện gì, ngoại trừ đó là... đó là một vụ giết người.

— Ông nghĩ rằng có thể như vậy sao? - Mason hỏi.

— Tôi không thể nghĩ ra được là chuyện gì đã khiến cho bà ta e ngại đến như vậy.

— Thế thì tôi sẽ cố gắng tìm hiểu. Dĩ nhiên là tôi sẽ sử dụng văn phòng trinh thám tư để điều tra như ông đề nghị.

Vị khách gật đầu.

— Chắc ông có những nhân viên điều tra thật giỏi phải không, ông Mason? Liệu có thể tin tưởng ở họ được không?

— Chắc chắn chứ. Tôi có văn phòng trinh thám tư Drake giúp việc. Văn phòng đó ở cùng một tầng lầu này. Tôi sẽ gặp Paul Drake và yêu cầu ông ta bắt tay vào việc ngay.

Vị khách nhìn đồng hồ nói:

— Xin lỗi, tôi đã làm ông mất quá nhiều thì giờ, ông Mason. Tôi xin phép đi vậy.

Ông ta đứng dậy.

— Ông không cần gặp ông Paul Drake à? - Mason hỏi - Có thể ông ta cần một vài chi tiết.

—Thôi cảm ơn ông, ông Mason. Có lẽ để khi khác. Tất cả những điều ông Drake cần làm là tìm hiểu về quá khứ của bà Nancy Gilman, thu thập tất cả mọi sự kiện về bà ta và phát hiện xem lý do nào đã khiến bà ta phải sợ hãi kẻ tống tiền.

— Ông tin chắc là bà ta bị tống tiền chứ?

— Tôi khẳng định là như vậy.

— Thế chồng bà ta có biết không?

— Không đâu.

— Ông có thể nói với tôi về căn nhà họ đang ở, được chứ?

Người khách hơi nhú mày hỏi:

— Có cần thiết lắm không?

— Tôi muốn biết sơ qua về nơi chốn đó - Mason nói.

— Vâng. Đó là một biệt thự cổ rất lớn, ba tầng. Tầng sát mái rất rộng là phòng chứa các thứ đồ cũ. Tôi chưa bao giờ lên đó cả.

— Có tầng hầm không?

— Có chứ. Bên dưới được đặt hệ thống máy sưởi và điều hòa không khí. Ông Gilman có một xưởng riêng ở sau nhà để làm một số đồ mộc. Ông ta cũng có một số máy tiện và máy cưa để làm các hộp đựng đồ trang sức tặng cho bạn bè. Bên cạnh xưởng này là phòng tối dùng rửa ảnh của bà Nancy.

— Dây nhà phía sau khá lớn phải không?

— Vâng. Nó có cả một gara cho ba xe và một căn buồng cho tài xế.

—Thôi được. Cảm ơn ông nhiều - Mason nói - Chúng tôi sẽ bắt tay ngay vào việc. Có phải là ông không muốn tôi liên lạc với ông dù bất cứ tình huống nào xảy ra?

— Nói như vậy thì hóa ra vấn đề quá khó khăn. Dù sao thì tôi cũng sẽ liên lạc với ông, ông Mason.

— Vâng, ông Carter - Mason nói - tôi thấy vấn đề ông nêu ra không cần thiết đến một luật sư để giải quyết. Ông chỉ cần biết một số tin tức mà một thám tử có thể cung cấp được cho ông. Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết là ông nên gặp ông Drake, thuê ông ta với tư cách là một thám tử. Tôi cho là không cần phải thuê một luật sư để lấy những tin tức mà thực tế một thám tử tư có thể hoàn toàn cung cấp được.

— Không, không - Vị khách nói một cách nhanh nhẩu - Ông chưa hiểu ý tôi. Tôi cần ông với tư cách là một luật sư.

— Nhưng ông cần luật sư làm gì?

— Tôi muốn ông làm đại diện... à, tôi muốn ông đại diện cho gia đình đó.

— Cả gia đình à?

— Vâng. Tất cả gia đình đó.

— Rõ rồi, là những người nào?

— Nancy Gilman, Carter Gilman, Muriell Gilman và Glamis Barlow.

— Tất cả những người ấy?

— Vâng. Tất cả.

— Nhưng nếu họ có những quyền lợi chống đối nhau thì sao?

— Không, họ không có.

— Nhưng nếu họ có thì sao?

— Lúc ấy ông có toàn quyền rút ra khỏi sự việc và xin cứ giữ lấy tiền ứng trước của tôi.

— Còn trường hợp nếu bất kỳ một thành viên nào trong gia đình có quyền lợi chống đối với ông thì sao?

— Không có đâu.

Bất chợt luật sư Mason hỏi:

— Ông Gilman có một xưởng làm việc ở sau nhà ngay bên cạnh phòng rửa ảnh, một xưởng ông ta làm đồ mộc phải không?

— Đúng như vậy. Ông ta còn làm đồ gốm nữa.

— Ông có đến thăm xưởng đó chứ?

— Vâng, có.

— Ông có là chủ nhân của bất kỳ đồ vật gì trong xưởng đó không?

— Không. Dĩ nhiên là không. Tôi chỉ là khách của gia đình ấy thôi.

— Và với tư cách là khách, ông đã thuê tôi đại diện cho gia đình ấy?

— Đó là trong trường hợp bất cứ ai trong gia đình ấy cần có sự đại diện. Nhưng chủ yếu tôi muốn là ông tìm hiểu về quá khứ của bà Nancy Gilman xem điểm yếu nào đã khiến bà ta bị tống tiền.

Mason nói:

— Đó là một yêu cầu rất bất thường và tôi cũng xin trả lời ông bằng một câu trả lời cũng rất bất thường ông Carter.

— Xin ông cứ nói.

— Tôi muốn ông trả tiền thuê luật sư là bảy trăm năm mươi đôla. Thêm vào đó, tôi muốn ông hoàn toàn ủy quyền cho tôi trên danh nghĩa và quyền lợi về bất cứ những gì xảy ra và có mặt tại xưởng cùng dãy nhà gara.

— Điều đó có vẻ vô lý quá thừa ông Mason. Tôi đã nói với ông rằng tôi không làm chủ bất cứ một thứ gì trong xưởng đó cả.

— Không sao hết - Mason nói - Đó là điều kiện duy nhất tôi cần phải có để đại diện cho gia đình bạn ông trong vụ này.

— Ông có thể vui lòng cho tôi biết lý do gì mà ông đã đòi cái giá như

vậy cho việc làm của ông?

— Nếu ông không là chủ nhân của bất cứ thứ gì ở đây - Mason nói - Thì đó không phải là một cái giá. Tôi chỉ đơn giản là yêu cầu ông ký ủy quyền tất cả trên danh nghĩa và quyền lợi về bất cứ thứ gì có mặt ở trong xưởng đó mà thôi. Nếu ông không có quyền, không có danh nghĩa hoặc quyền lợi ở trong xưởng đó thì chữ ký của ông có mất mát gì đâu.

— Có phải ông định gài bẫy hoặc đùa với tôi không, ông Mason?

— Không! Chắc chắn là không - Mason nói - Tôi chỉ muốn bảo vệ cho chính tôi.

— Ông có thể nói rõ cho tôi biết là tại sao tôi lại cần phải làm việc đó?

— Vậy thì ông cũng có thể nói rõ cho tôi biết tại sao tôi lại không cần làm việc đó? - Mason hỏi lại.

— Ông Mason, thực sự là tôi cần đến sự cố vấn của ông. Tôi muốn được bảo đảm rằng, trong mọi trường hợp, ông bảo vệ cho gia đình, cho mọi thành viên trong gia đình đó. Nếu ông thấy quyền lợi của họ chống đối nhau, thì ông có thể rút lui, nhưng tôi muốn rằng ông phải biết chắc chắn đó là sự chống đối thực sự chứ không phải là sự chống đối hình thức giả tạo. Tôi muốn ông làm tất cả mọi điều cho toàn thể gia đình đó bởi vì tôi nghĩ rằng có thể sắp tới sẽ phải trải qua một thời gian khó khăn.

Mason nói:

— Tôi hiểu. Tôi muốn ông trả tiền sơ phí là bảy trăm năm mươi đô la và tôi muốn ông ủy quyền cho tôi trên danh nghĩa và quyền lợi tất cả mọi thứ thuộc quyền của ông có trong xưởng tại dãy nhà sau.

— Thôi được - Vị khách nói - Hãy làm giấy tờ đi, tôi sẽ ký. Ông không để cho tôi có được sự chọn lựa nào cả.

Mason gật đầu với Della Street và nói:

— Cô làm giấy cho ông Carter ký, Della.

Della lấy tờ phiếu trắng bước ra khỏi phòng, vài phút sau trở lại đưa cho vị khách.

Ông ta ký tên '*Edward Carter*' trên phiếu.

— Cô ký với tư cách nhân chứng, Della - Mason nói.

Della Street ký bên phía nhân chứng.

— Và kể từ bây giờ - Mason nói - tôi sẽ không liên lạc với ông, còn ông thì sẽ liên lạc với tôi, phải không?

— Đúng như vậy.

— Trong trường hợp đòi hỏi tôi phải đại diện cho bất cứ thành viên nào trong gia đình, tôi có thể liên lạc với họ được chứ?

— Cứ chờ họ liên lạc với ông. Họ sẽ làm điều đó khi tình thế đòi hỏi.

— Cảm ơn ông rất nhiều, ông Carter - Mason nói và bắt tay - Cô Della Street sẽ đưa ông biên lai ký nhận bảy trăm năm mươi đô la với tư cách là tiền ứng trước và cả tờ hợp đồng nữa.

— Tôi vẫn không hiểu tại sao tôi lại phải ký bản ủy quyền đó - Vị khách nói.

— Và tôi vẫn không hiểu tại sao ông lại đến gặp tôi - Mason trả lời.

— Thôi được - Vị khách nói - Tất cả mọi chuyện tùy thuộc ở ông. Tôi biết ông là người rất có tiếng tăm, ông Mason. Thực sự thì tôi đã chọn lựa kỹ càng.

— Cảm ơn ông - Mason nói.

Vị khách rời khỏi văn phòng sau khi đã nhận biên lai và bản hợp đồng.

— Thế nào? - Mason hỏi Della Street lúc cửa đã đóng.

Della Street lắc đầu nói:

— Tôi rất thắc mắc về những điều ông ta còn giấu giếm.

— Chắc chắn ông ta còn giấu rất nhiều - Mason nói - Ông ta không phải là người dám ăn sáng với ba quả trứng và ba miếng xúc xích lớn!

— Đó là chưa kể thêm cốm, bánh mì nướng và vài ly cà phê - Della Street thêm - Ông có cần gặp Paul Drake không?

Mason gật đầu.

Della Street điện thoại cho Paul Drake, chuyển lời của Mason mời sang văn phòng.

Vừa cúp máy xong Della Street hỏi:

— Tôi vẫn không hiểu tại sao ông lại bắt ông ta ký giấy ủy quyền về các đồ vật trong xưởng kia.

Mason mỉm cười nói:

— Nếu mười ngàn đô la nằm trên sàn trong xưởng mộc là số tiền của

ông ta trả cho kẻ tổng tiền thì tôi đã có đầy đủ quyền hạn pháp lý để giữ số tiền đó mà không bị buộc tội là xoá bỏ bằng chứng.

Della Street im lặng suy nghĩ. Paul Drake gõ cửa theo một hiệu riêng. Della đứng dậy mở cửa.

— Có công việc nữa cho anh đây - Mason nói.

— Tốt thôi - Drake nói - Tôi cũng đang rảnh và cần có việc làm.

— Nhưng đừng có hấp tấp trong vụ này.

— Chuyện gì vậy?

— Bà Nancy Gilman ở 6231 Đại lộ Vauxman. Anh phải điều tra về quá khứ của bà ta. Sinh ở Los Angeles, lấy chồng là Steve Barlow San Francisco, sinh được một cô con gái tên là Glamis. Lúc đó bà ta còn quá trẻ, mới hai mươi tuổi. Về sau, hai người ly dị nhau. Hiện giờ bà ta lấy ông Carter Gilman, mà theo tôi đoán có lẽ là một tay tài phiệt. Steve Barlow vẫn còn sống ở Las Vegas, Nevada. Thành thạo Glamis có đến thăm ông ta. Ngoài ra. Còn một người con riêng của ông Gilman, là cô Muriell Gilman. Nancy Gilman bị tổng tiền do một tay thám tử tư tên là Vera Martel, trên danh thiếp ghi là *V.M. Martel* và...

— Vera hả? - Drake chặn lại hỏi.

— Anh biết bà ta à? - Mason hỏi.

— Rõ như ban ngày - Drake nói.

— Bà ta thế nào?

— Bà ta khoảng năm mươi, nặng khoảng bốn sáu kí, môi mỏng, mồm rộng đến tận mang tai, mũi hẹp và nhô ra. Cặp mắt rất sắc. Bà ta nói rất nhanh và hành động khôn ngoan lạnh lẽ.

— Bà ta có hay lợi dụng để tổng tiền không?

— Bà ta tổng tiền - Drake nói - Bà ta tổng tiền một cách thẳng thắn, không cần lợi dụng.

— Thế bà ta hành nghề gì?

— Tổng tiền - Drake nói.

— Anh không hiểu ý tôi. Tôi muốn hỏi là bà ta hành nghề gì.

— Chính anh không hiểu ý tôi đấy. Tôi đã nói rằng bà ta hành nghề tổng tiền.

— Bà ta hành động ra sao?

— Không một ai chống đối được bà ta hết. Bất cứ lúc nào bà ta muốn làm thịt ai, bà ta sẽ làm một cách rất khôn khéo, tinh vi và gọn gàng khiến cho thân chủ không hề cảm thấy đau đớn gì cả. Bà ta nghiên cứu thật kỹ càng trước khi bắt con mồi, giống như một con nhện nằm im trong mắt lưới để chờ con mồi vậ. Sự chờ đợi có thể thật lâu dài nhưng khi nạn nhân đã mắc lưới thì con nhện liền nhào tới và rút rĩa cho đến lúc chỉ còn cái xác khô. Vera cũng hệt như vậy.

— Anh có con mắt nhìn đời đúng là của một văn nhân - Mason nói - Nancy Gilman có thể là nạn nhân và tôi được yêu cầu để đưa bà ta ra khỏi cái lưới nhện đó.

Drake biểu lộ bằng một giọng huýt sáo nhẹ.

— Đó là cả một vấn đề - Drake nói - Khi anh đối đầu với Vera Martel có nghĩa là anh đang đối đầu với mình bầy. Bà ta khôn ngoan quỷ quyệt. Bà ta không bao giờ đặt chân vào các bầy tầm thường. Một khi bà ta đã chọn Nancy Gilman là con mồi thì chắc chắn là Nancy đã bị cột chặt và rõ ràng là bà ấy sẽ không bao giờ dám hé môi cộng tác với chúng ta. Nhưng làm sao Nancy lại dám đến liên lạc với anh?

— Không. Bà ta không đến - Mason nói - Đó là một câu chuyện khá dài dòng.

— Vậy thì - Drake nói và bật lửa châm thuốc - Anh có ý định nói cho tôi biết không?

— Không - Mason nói - Anh hãy bắt tay ngay vào việc đi. Hãy tìm tất cả mọi sự việc liên quan đến quá khứ của bà Nancy Gilman.

Drake nhồm người dậy khỏi ghế và nói:

— Tôi sẽ lên đường. Nhưng anh phải tỏ ra thận trọng với Vera. Tôi hy vọng rằng bà ta không chĩa móc nhọn vào anh. Nếu bà ta biết là anh đang theo dõi, hẳn bà ta sẽ đào xới về quá khứ của anh.

— Nhưng tôi không có quá khứ gì đáng nói cả - Mason nói.

Paul Drake nháy mắt với Della Street và bước ra ngoài hành lang.

Mason quay sang Della, nói:

— Hãy gọi điện thoại cho Muriell Gilman, nói với cô ta rằng theo sự

điều tra của chúng ta, bố cô vẫn bình an mạnh khỏe. Bảo cô là chúng ta không thể nói rõ chi tiết được hơn nữa, và yêu cầu cô ta không được cho bố cô biết về sự liên lạc này.

CHƯƠNG 4

Đồng hồ chỉ ba giờ thiếu mười, chuông điện thoại trên bàn reo, Della Street nhắc ống nghe nói:

— Tôi là Della Street thư ký riêng của Luật sư Perry Mason nghe đây....Ai?... vâng có chuyện gì ạ?... xin chờ một chút.

Della Street đưa tay chặn miệng ống nói trên điện thoại và quay sang Mason.

— Có bà Vera Martel muốn nói chuyện với ông về một vấn đề riêng rất quan trọng.

Mason nói:

— Cô nghe luôn thế, Della.

Vị luật sư nhắc điện thoại trên bàn của mình:

— Vâng, xin chào, tôi là Perry Mason nghe đây.

Giọng người đàn bà trên đầu dây lạnh lạnh. Bà ta nói rất nhanh chữ nọ như muốn vấp chữ kia, làm người nghe rất khó hiểu là bà ta muốn nói gì.

— Ông Mason, tôi xin báo để ông biết rằng bất cứ ai chõ mõm vào công chuyện của người khác thì đó là một sự lầm lẫn vô cùng.

— Có phải bà muốn ám chỉ tôi xía vào công việc của bà phải không? - Mason hỏi lại.

— Xin đừng có vờ vịt - Bà ta nói - Ông vừa mới làm cố vấn cho một người xưng tên là Edward Carter. Xin báo để ông biết rằng người đó chính là Edward Carter Gilman, chồng của Nancy Gilman. Đừng để ông ta qua mặt và cũng đừng nghĩ rằng ông nhúng tay vào và giơ cao chiếc đũa thần là mọi chuyện rắc rối của Gilman sẽ được giải quyết. Tôi biết rõ điều tôi đang nói. Tôi chỉ muốn báo động để ông biết đây là một vụ rất rắc rối, phức tạp không phải dễ nuốt trôi đâu, ông Mason ạ. Carter Gilman là một tên khùng. Nếu ông ta hiểu được việc mình làm thì ông ta đã báo ông rằng hãy cất vào

túi bảy trăm năm mươi đô la đi và quên phứt mọi chuyện vừa xảy ra. Nhưng tôi nghĩ rằng Gilman đúng là một tên khùng và quả ông ta tự chuốc vạ vào thân.

Mason liếc nhìn Della Street đang nghe bên máy điện thoại song song và ghi tốc ký cuộc nói chuyện vào cuốn sổ.

Vị luật sư đợi khi cây viết vừa ngừng, có nghĩa là Della đã ghi đủ những gì Vera Martel nói, Mason chậm rãi đáp:

— Thưa bà Martel, có phải bà nghĩ rằng, chỉ cần một cú điện thoại của bà cũng đủ để bất cứ một luật sư nào phải đình chỉ công việc của mình đối với thân chủ, theo lệnh của bà phải không?

—Ồ, dĩ nhiên là không - Vera nói - tôi không điên gì làm mất thì giờ quý báu của tôi cũng như của ông. Bây giờ chỉ cần ông điện thoại đến số Graystone 9-3535, yêu cầu người bên đầu dây cho ông liên lạc với Edward Carter. Hãy cứ xưng danh ông với Carter và bảo ông ta rằng Vera Martel đã yêu cầu ông gọi đến cho ông ta để nhắc rằng: “Các dấu tay của ông đã đè lên những dấu tay của người mà ông bảo vệ”. Ông có hiểu tôi muốn nói gì không, ông Mason. Ông cứ việc nói cho ông ta nghe câu đó. Không cần nói gì thêm, và một lần nữa ông Mason, tôi nhắc lại số điện thoại Graystone 9-3535.... chắc rằng cô thư ký xinh đẹp của ông đã ghi tốc ký đầy đủ cuộc nói chuyện của chúng ta rồi chứ? Hoặc là ông đã thu băng xong phải không? Khỏi cần phải nói gì thêm, ông Mason. Thân chủ của ông là một tên khùng. Chào ông.

Điện thoại cúp ở đầu máy bên kia.

Mason cúp máy và Della Street sau khi ghi tốc ký xong cũng từ từ nhẹ nhàng cúp máy.

— Sao? - Mason hỏi.

— Ghê quá đi! - Della Street nói - Chắc tôi đã ghi được hết nhưng hết sức vất vả. Bà ta nói như ngựa phi. Còn sự kiện bà ta xác nhận Edward Carter chính là Carter Gilman thì sao?

— Đối với chúng ta thì có gì lạ đâu? - Mason nói.

— Nhưng làm sao bà ta biết thân chủ của chúng ta đã cho ông một cái tên sai để đánh lạc hướng bà ta? Vậy mà chỉ trong vòng có bốn tiếng đồng

hồ, bà ta đã điện thoại cho ông để can thiệp.

— Dù sao - Mason nói - Chúng ta cũng sẽ kiểm tra lại tin tức của bà ấy, Della. Cô hãy gọi Graystone 9-3535 và hỏi ông Carter.

— Như vậy có thể sa vào bẫy của bà ta không? - Della Street hỏi.

Mason cười nói:

— Chúng ta đang đi trong đêm tối mà.

Della nhắc máy gọi và yêu cầu cho liên lạc với ông Carter, rồi gặt đầu với Mason.

Vị luật sư nhắc điện thoại. Lát sau, một giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên trên đầu dây bên kia:

— Xin chào, cô muốn gặp ai?

— Ông Carter đấy hả? - Mason nói - tôi là luật sư Perry Mason đây.

— Ồ, ông nói cái gì ạ?

— Ông muốn tôi lặp lại phải không? Tôi là luật sư Perry Mason đây.

— Trời ... tôi đã nói với ông rằng đừng gọi tôi. Làm sao ông biết tôi ở đây? Ông cần gì?

— Vera Martel vừa mới điện thoại cho tôi - Mason nói - Bà ta bảo tôi gọi ông tại số này và chuyển lại lời nhắn của bà ta là: “Các dấu tay của ông đã đề lên những dấu tay của người mà ông bảo vệ.” Bây giờ xin ông cho biết câu nhắn tin đó có ý nghĩa gì đối với ông?

Im lặng một lúc.

— Ông còn nghe đó chứ? - Mason hỏi.

Giọng đầu dây bên kia run run nghe không rõ.

— Tôi vẫn còn đây.... tôi đang cố suy nghĩ.... tôi.... mọi việc đã tiến hành đến đâu rồi, ông Mason?

— Tôi đã cho nhân viên điều tra bắt đầu làm việc ở đây và ở cả San Francisco. Họ đang thu thập tin tức.

Giọng nói đầu dây bên kia bất chợt mạnh dạn lại và có vẻ quyết định.

— Thôi được rồi, ông Mason. Sự việc xảy ra quá phức tạp ngoài sự tiên liệu của tôi. Bây giờ tôi có sự thay đổi yêu cầu...

— Khoan đã - Mason nói - Dù sao tôi cũng chỉ được nghe qua tiếng nói trên điện thoại. Tôi không chấp nhận những chỉ thị như vậy. Ông có cách gì

để chứng minh nhân dạng không?

— Tôi chính là người đã hẹn gặp ông vào buổi sáng nay, ông Mason. Tôi đã đưa cho ông một tờ giấy năm trăm đô la, hai tờ một trăm và một tờ năm mươi. Tôi có biên lai do cô thư ký Della Street của ông ký nhận mà.

— Tôi cần được xác nhận rõ hơn nữa - Mason nói - Có cách nào ông xác nhận rõ hơn nữa, được không?

— Trời ơi, ông Mason. Đây là vấn đề nghiêm trọng. Có phải tiền thù lao tôi đưa ông chưa đủ phải không?

— Vì câu ông hỏi nên tôi phải trả lời. - Mason nói - Câu trả lời là chưa đủ. Nhưng điều quan trọng tôi cần là sự nhận dạng chính xác cơ.

— Thôi được - Người trên đầu dây nói - Tôi phải thú thật hết với ông mọi chuyện. Tên thực của tôi là Carter Gilman. Tôi đã hẹn gặp ông với cái tên Edward Carter. Khi đến văn phòng ông, tôi có nói là tôi xin lỗi vì đã trễ hẹn, ông nói với tôi rằng tình trạng xe cộ hiện nay dễ gây chuyện trễ giờ và ông cho biết là cá nhân ông vẫn thường đi sớm vài phút để đề phòng xe cộ, vì đến trễ có thể người ta sẽ không chờ. Cô thư ký của ông ngồi tại bàn nhỏ bên phải, trên bàn có điện thoại và ghi lại cuộc nói chuyện. Cô ta đưa biên lai cho tôi ngay sau khi tôi bắt tay từ giã ông.

— Ông mặc quần áo gì? - Mason hỏi.

— Tôi mặc bộ đồ vét nâu, thắt cà vạt xám có sọc đỏ. Chân đi giày thể thao màu nâu trắng và đeo kính gọng đồi mồi. Ông Mason, câu nói ông vừa chuyển đến đã làm tôi choáng váng. Bởi vì như vậy có nghĩa là những người mà tôi tin cậy đã đối đầu với tôi. Bây giờ tôi xin xác nhận tôi chính là Carter Gilman. Tôi sẽ cho ông chi tiết về các yêu cầu của tôi và đó là những đòi hỏi rất quan trọng cần phải tuyệt đối tuân theo. Con gái tôi là Muriell, tôi có thể tin cậy được. Nó rất hoang mang về việc tôi rời nhà vào buổi sáng nay. Muriell đã lái xe đến văn phòng tôi ở cao ốc Piedmont Building và đã báo động với cô thư ký của tôi là Matilda Norman. Tôi sẽ điện thoại cho Muriell để trấn an và căn dặn vài điều. Sau đó Muriell sẽ đến ngay văn phòng ông đem theo các chi tiết yêu cầu ông thi hành. Tôi muốn ông nhận ý kiến của tôi qua Muriell. Nó sẽ đích thân nói rõ với ông vì đó là vấn đề tuyệt mật không tiện nói trên điện thoại.

Và có điều là xin ông đừng đánh giá thấp Vera Martel. Sự kiện mà bà ta biết về vị trí hiện tại của tôi vào lúc này thật là bất ngờ và đáng ngại. Câu nói ông chuyển đến cho tôi mang ý nghĩa của một sự đe dọa buộc tôi phải từ bỏ kế hoạch. Nhưng bây giờ thì tình thế đã lộ liễu. Bà ta đã biết tôi liên lạc với ông và biết chúng ta đã lật tẩy ván bài. Do đó tôi sẽ cố đứng lên trực diện với cuộc chiến. Tôi sẽ không còn đóng vai Edward Carter, người bạn của gia đình nữa. Nếu ông còn ở văn phòng thì Muriell, con gái tôi sẽ đến gặp ông trong vòng mười phút. Chắc chắn sẽ không lâu hơn đâu. Xin vui lòng thi hành các chỉ thị do Muriell đem tới.

— Khoan đã - Mason nói - Ông giải quyết vấn đề quá nhanh, ông Gilman ạ. Mới đây, ông muốn tôi tìm hiểu về bà Gilman, rồi bây giờ thì ông thay đổi tất cả các chỉ thị và quăng lên đầu tôi một đồng vấn đề khác.

— Thì có gì khác biệt đâu, tôi trả tiền để ông làm các công việc đó mà, ông Mason.

— Khác biệt nhiều chứ! - Mason nói - Những điều mà ông đòi hỏi tôi phải làm bây giờ có thể tốn kém rất nhiều so với trước.

Gilman nói:

— Cũng được thôi, ông Mason ạ. Chắc chắn là ông sẽ được trả đủ. Xin nhớ rằng ngoài việc tôi trả số tiền bảy trăm năm mươi đô la cho ông, ông còn đòi tôi ký ủy quyền trên danh nghĩa và quyền lợi tất cả mọi thứ trong xưởng riêng của tôi. Thực tình tôi cũng không hiểu lý do gì khiến ông đòi hỏi như vậy. Nhưng tôi cũng xin báo để ông biết, nếu ông đi cùng với Muriell tới xưởng mộc đó, ông sẽ tìm thấy một số tiền khá lớn nằm trên sàn nhà. Số tiền ấy chắc chắn sẽ đủ cho ông sử dụng đến khi gặp lại tôi. Xin vui lòng chờ đấy. Muriell sẽ đến ngay.

Điện thoại ngắt mạch nơi đầu dây bên kia.

— Ông chủ nghĩ sao? - Della Street vừa hỏi vừa cúp máy điện thoại.

— Đây có thể là một cái bẫy - Mason nói - Một người đàn ông đã đến văn phòng báo với tôi rằng ông ta là bạn của một gia đình, ông ta muốn có cuộc điều tra về một người trong gia đình ấy. Trước đó, con gái của ông ta đã liên lạc với tôi và đưa tôi tới căn nhà ấy, tại đây tôi đã thu thập được xấp giấy bạc mười ngàn đô la. Tiếp theo lại đẩy tôi vào một tình thế rối tung rối

mù, rồi thì bất thành linh thay đổi chỉ thị bắt tôi phải làm việc khác.

— Thế ông định làm gì? - Della Street hỏi.

— Tôi cũng không rõ nữa - Mason nói - Nó còn tùy thuộc ở Muriell khi cô ta đến đây. Tôi không nghĩ rằng Muriell có ý lừa dối tôi. Nếu đây là một âm mưu của hai bố con, tôi nghĩ là tôi có thể lật tẩy được Muriell, nhưng đó lại là điều tôi không muốn làm. Tôi muốn đích thân ông Carter Gilman đến đây để tôi có cơ hội tìm hiểu đích thực những suy nghĩ của ông ta.

— Có lẽ đó là lý do khiến Carter Gilman đã không dám tới - Della Street nói.

— Và theo tôi hiểu thì người mới nói điện thoại đó đúng là Gilman - Mason nói.

— Tôi cũng nghĩ vậy- Della Street phụ họa - Tôi đã nghe kỹ giọng nói. Đúng là giọng nói của người đàn ông mới đến đây vào buổi sáng.

Mason nhìn Della và hỏi:

— Làm sao chúng ta có thể biết đúng người đó là Carter Gilman?

— Thì ông đã có tấm hình của ông ta - Della Street nói - Ông có tấm hình ấy trước khi ông ta tới đây mà.

— Đúng như vậy - Mason nói - Tôi đã có bức hình của ông ta. Nhưng do đâu mà có bức hình ấy?

— Do con gái của ông ta đưa.

— Đúng vậy - Mason nói - Tại biệt thự của ông ta, Muriell đã mở ngăn kéo trong phòng rửa ảnh và rất là hợp lý đã lấy ra bức ảnh của bố cô. Cô ta nói với tôi rằng đây là bức ảnh của bố cô và bảo là bố cô đã mất tích một cách bí mật. Rồi cô ta đưa tôi vào một căn phòng có mười ngàn đô la nằm rải rác trên sàn nhà. Tôi đã cầm mười ngàn đô la đó và trở về đây. Kế tiếp là người đàn ông có bức ảnh kia vào đây nói với tôi rằng ông ta là bạn của gia đình ấy. Thế là tôi bước thẳng vào cái bẫy và bị chơi trò mèo vờn chuột. Bây giờ, ông ta để lộ vị trí của mình bằng cách gài một cú điện thoại của một người đàn bà tự xưng là Vera Martel... làm sao tôi biết thực sự đó là Vera Martel. Làm sao tôi dám chắc rằng mình đã không bị lôi cuốn vào một âm mưu với các sự kiện vừa xảy ra. Muriell đã đưa cho tôi một bức ảnh, nói rằng đó là bố cô, rồi bố cô lại gọi điện thoại cho tôi bảo rằng tôi hãy làm

theo đúng những gì mà Muriell nói. Rồi thì một người khác điện thoại cho tôi, tự xưng là Vera Martel đọc cho tôi một câu thần chú để chuyển đến Carter Gilman. Cuối cùng tất cả chỉ là những giọng nói trên điện thoại và một bức ảnh do Muriell đưa cho tôi.

— Theo tôi nghĩ thì mọi chuyện tùy thuộc ở Muriell - Della Street nói.

— Thôi được, Della. Vera Martel có văn phòng ở đây và ở cả Las Vegas nữa. Hãy gọi thử cho bà ta xem.

— Nếu gặp bà ta, chúng ta sẽ nói gì? - Della Street hỏi.

— Tôi sẽ hỏi bà ta do đâu mà bà ta lại gọi tôi để nói về chuyện các dấu tay nào đấy.

— Nhưng nếu bà ta phủ nhận cuộc nói chuyện thì sao?

— Ít ra thì chúng ta cũng có cơ hội để nghe giọng nói của bà ta - Mason nói - Cô nghe rất tốt và tôi tin là cô có thể xác định được.

— Tôi nghĩ là tôi có thể xác định được giọng nói của Vera Martel - Della Street nói - Hay ít ra cũng xác định được giọng nói của người đàn bà xưng tên là Vera Martel.

— Được rồi - Mason nói - Hãy gọi Vera Martel. Nếu bà ta không có mặt ở văn phòng, hãy hỏi xem bà ta hiện ở đâu. Tôi muốn liên lạc với bà ta dù bà ta ở đâu.

Mason đi đi lại lại trong phòng khi Della Street ra phòng ngoài gọi máy. Mười lăm phút sau, Della Street trở vào nói.

— Văn phòng trả lời là không biết bà ta hiện ở đâu. Họ cũng đang tìm kiếm bà ta. Họ có cho tôi số điện thoại của văn phòng ở Las Vegas. Tôi đã gọi nơi ấy nhưng không thấy trả lời.

— Không có thư ký ở đó à? - Mason hỏi.

— Vâng, chắc là không có. Văn phòng ở Las Vegas chỉ là hậu trạm của bà ta để thuận tiện cho những cuộc gặp gỡ tại khu vực ấy. Cô thư ký ở đây có vẻ rất lo lắng. Vera Martel đang thụ lý một vụ rất quan trọng và hình như bà ta đã biến mất.

— Mất tích vào một ngày đầy ý nghĩa, phải không Della? - Mason hỏi.

— Tôi cũng cảm thấy như vậy.

Điện thoại trên bàn Della Street reo, cô nhắc máy và nói:

— Vâng, Gertie, có gì đó?

Della quay sang Perry Mason nói:

— Cô Muriell Gilman đã đến.

— Bảo cô ta vào ngay - Mason nói.

Khi Della Street vừa đưa Muriell vào đến cửa, cô gái đã buột miệng nói:

—Ồ, ông Mason, tôi thấy lo quá. Bố tôi mới cho biết là ông ấy bắt buộc phải đi gấp sáng nay vì một vấn đề rất tế nhị và đặc biệt. Ông có vẻ đang gặp khó khăn cần sự giúp đỡ nên sai tôi đến gặp luật sư.

— Thế cô có nói với bố cô về việc cô đã điện thoại vào sáng nay cho tôi không? - Mason hỏi.

— Không - Cô gái đáp - Ông bảo tôi đừng nói mà? Thực ra thì có thể tôi đã nói nếu bố con tôi nói chuyện với nhau lâu hơn, nhưng bố tôi chỉ gọi điện thoại cho tôi và nói là ông rất bận, chỉ nhắn với tôi một số chỉ thị thôi.

— Cũng được - Mason nói - Trước hết, hãy cho biết các chỉ thị đã.

— Vâng. Tôi đến văn phòng để tìm bố tôi hoặc hỏi thăm cô thư ký Matilda Norman, nhưng không gặp.

— Cô hãy tả qua hình dáng cô thư ký đó - Mason nói - Trẻ, đẹp, kêu gọi hay....?

—Ồ không, ông Mason. Cô ấy là người rất có năng lực, trông thì còn trẻ nhưng đã trên năm mươi rồi. Thân hình suôn đuột chả có gì hấp dẫn đâu.

— Thôi được - Mason nói - Xin lỗi cô, tôi phải ngắt quãng để hỏi mà. Chắc cô thông cảm khi nói chuyện với một luật sư. Tôi cần phải có một hình ảnh rõ ràng trong đầu. Xin cô kể tiếp phần còn lại.

— Bố tôi gọi điện thoại đến vừa đúng lúc Matilda trở về phòng. Cô ta đã đi ra ngoài để mua mấy thứ lặt vặt. Bố tôi biết là tôi có mặt ở văn phòng liền bảo Matilda cho nói chuyện với tôi và đừng để bất cứ ai trong văn phòng biết là ông đã gọi điện thoại đến.

Không biết chuyện gì đã xảy ra khiến bố tôi hết sức lo lắng. Sự kiện gì đấy liên quan tới câu nhắn trên điện thoại mà bố tôi nói rằng luật sư đã biết. Bố tôi nói là hiện đang ở trong tình trạng nguy hiểm và bảo tôi đến gặp luật sư bằng phương tiện nhanh nhất để đưa luật sư về nhà lấy chiếc cặp táp bố tôi đã để quên. Trong ấy có một số tài liệu và yêu cầu ông đem thẳng đến

văn phòng ở Piemont Building, trao tận tay cho ông phụ tá là Roger Calhoun, yêu cầu ông ta đưa biên lai đã nhận hồ sơ đó.

— Bố cô có nói gì về các tài liệu đó không?

— Đó là các bản hợp đồng nằm trong tập hồ sơ bìa cứng ở trong cặp táp. Bố tôi cố dặn là ông hãy nói với Roger Calhoun rằng ông là luật sư đại diện cho bố tôi, yêu cầu ông Calhoun tiếp tục thảo luận và thi hành các bản hợp đồng ấy.

— Tôi có được phép đọc các bản hợp đồng đó không? - Mason hỏi.

— Bố tôi không đề cập đến vấn đề ấy.

Mason nói:

— Cô Muriell. Tôi không muốn bị đưa tới một tình trạng phải lần mò trong bóng tối. Tôi là một luật sư. Nếu bố cô muốn tôi đại diện cho ông ấy trong dịch vụ thương mại, đó là điều tốt. Nếu bố cô muốn tôi giải quyết một vụ tổng tiền, đó là điều tốt. Nếu bố cô muốn tôi bảo vệ quyền lợi của ông ấy, đó cũng là điều tốt. Nhưng tôi phải được biết mục tiêu của công việc tôi làm và tôi muốn hành động theo chính kế hoạch của mình. Tôi không muốn là một anh chàng bưu tín viên hợp pháp chỉ để thi hành những gì bố cô sai bảo. Nếu ông ta đến gặp tôi với một vấn đề khó khăn cần giải quyết, tôi sẽ cùng làm việc với ông ta. Và tôi không phải là người để ông ấy sai đi làm việc này việc nọ theo kế hoạch của ông ta. Chắc cô hiểu tôi muốn nói gì chứ?

—Ồ, tôi rất thông cảm về trường hợp của ông - Muriell nói với đôi mắt rưng rưng như muốn nhòa đi vì nước mắt. - Nhưng, ông Mason ạ, bố tôi là người hết sức cẩn thận, không bao giờ muốn để sai sót dù nhỏ nhất trong công việc của mình. Bố tôi đang gặp khó khăn rắc rối mà.

— Vậy cô có thể gọi ngay cho ông ấy, bảo rằng tôi muốn được nói rõ hơn về vụ này trước khi bắt tay vào việc...

— Ông Mason - Cô nói - Xin ông hãy thông cảm. Bây giờ không còn bao nhiêu thì giờ. Bố tôi đã bảo Matilda hẹn trước với ông Calhoun rồi. Ông Calhoun sẽ đợi luật sư. Chúng ta chỉ còn đủ thì giờ để về nhà lấy các tài liệu trong cặp táp đó đem giao cho ông Calhoun và nhận biên lai. Ngoài ra còn nhiều điều tôi phải nói với ông về ông Roger Calhoun. Bố tôi có dặn

là phải nói hết mọi chuyện với ông. Tôi sẽ kể lại trên đường lái xe về nhà.

Mason liếc nhìn Della Street và nhú mày suy nghĩ. Muriell nôn nóng nhìn đồng hồ.

— Văn phòng của bố cô ở đâu? - Mason hỏi.

— Ở cao ốc Piedmont Building.

— Có phải cách đây vài khu phố? - Mason hỏi.

Cô gái gật đầu.

— Xe của cô đâu?

— Tôi đậu tại bãi đậu bên cạnh cao ốc này.

— Thôi được - Mason quyết định - Tôi sẽ làm theo cô. Tôi sẽ xuống lấy xe tôi đưa cô về nhà và trở lại đây rồi cô sẽ lấy xe của mình. Cô sẽ nói tiếp cho tôi nghe câu chuyện khi lái xe trên đường về nhà. Tôi sẽ phải hỏi cô rất nhiều, chắc cô hiểu chứ?

— Vâng. Bố tôi dặn nói tất cả mọi chuyện với ông.

Mason quay sang Della Street nói:

— Cô túc trực ở văn phòng cho đến khi tôi trở về nghe, Della. Có lẽ tôi sẽ đi thẳng đến cao ốc Piedmont Building để gặp ông Calhoun rồi mới trở về văn phòng.

Ông mở cửa và nói với Muriell:

— Thôi ta đi, cô Muriell.

CHƯƠNG 5

Perry Mason vừa lái xe vừa nói:

— Muriell, mặc dù tôi phải chăm chú lái xe nhưng tai tôi vẫn luôn luôn tập trung để nghe giọng nói cũng như những điều cô nói, hầu có thể khám phá ra những điều sai trái trong đó nếu có, chắc cô hiểu chứ?

— Sao lại có điều sai trái, ông Mason?

— Tôi cũng không rõ nữa - Vị luật sư nói - Có điều tôi muốn nói với cô rằng, tôi đã từng chất vấn rất nhiều nhân chứng. Tai tôi đã quen phát giác được những điều sai trái, và bây giờ thì tôi muốn hỏi cô một câu là cô có hành động trung thực trong vụ này không?

— Ý ông muốn nói gì, ông Mason?

— Tôi muốn hỏi là cô có nói dối tôi trong sự việc hồi sáng không?

— Hoàn toàn không. Tôi đã nói với ông tất cả sự thật.

— Cô có âm mưu gì với bố cô trong sự việc này mà cô đã gọi điện thoại cho tôi để?

— Dĩ nhiên là, ông Mason ạ. Tôi rất sợ hãi khi không thấy bố tôi. Tôi biết cách đây vài ngày bố tôi rất lo lắng và nói với tôi rằng bất cứ sự việc gì xảy ra thì ông cũng không muốn liên hệ với cảnh sát. Tôi đã nói với ông điều ấy và đó là sự thực.

— Thế ông ấy có nói lý do tại sao không?

— Không. Bố tôi chỉ nói như vậy thôi.

— Như vậy có phải đó là điều bất thường không?

— Vâng. Đó là điều bất thường.

— Thế cô có hỏi lý do tại sao bố cô lại nói như vậy không?

— Có chứ.

— Ông ấy bảo sao?

— Đó chính là vấn đề tôi sẽ nói với ông. Bố tôi đã dặn trên điện thoại là

tôi phải nói hết tất mọi chuyện với ông khi trên đường đi lấy chiếc cặp táp.

— Vậy được - Mason nói - Cô cho tôi biết đi.

— Vâng. Bố tôi bỏ vốn đầu tư riêng cho cá nhân mình, đồng thời cũng điều hành một tổ hợp gồm các cổ đông hùn vốn, đó là công ty làm ăn của bố tôi. Bố tôi muốn xây dựng một tổ hợp để đề phòng trường hợp nếu xảy ra chuyện chết bất thành linh do tai nạn hoặc bất cứ lý do nào khác thì tài chính của tổ hợp sẽ không liên quan gì đến gia sản của riêng cá nhân ông.

— Đó là một tổ hợp à?

— Vâng. Đó là *Tổ hợp liên doanh đầu tư Gilman*.

— Được rồi, sao nữa?

— Roger Calhoun là giám đốc điều hành và bố tôi là chủ tịch.

— Rồi chuyện gì đã xảy ra?

— Vâng. Sau một thời gian dài, bố tôi cảm thấy Roger Calhoun đã bí mật câu kết với một số cổ đông lớn định triệt hạ bố tôi.

— Thế bố cô có thể bị mất chức chủ tịch không.

— Không. Không phải là như thế. Bố tôi không thể mất chức chủ tịch được, nhưng có thể bị mất một số cổ đông lớn. Họ rút ra khỏi tổ hợp.

— Những cổ đông lớn đó là những ai?

— Tôi làm sao biết hết tên của họ được. Nhưng tôi biết được một số. Tôi nhớ là trong đó có một công ty lâm sản lớn ở miền Bắc tiểu bang, cũng như một bà goá phụ ở miệt Thung lũng Hoàng Gia và còn nhiều nữa.

— Hãy cho tôi biết thêm về Roger Calhoun - Mason nói.

— Vâng, ông ta còn trẻ. Bố tôi vẫn thường nói như vậy nhưng tôi nghi là ông ta lớn tuổi hơn tôi nhiều.

— Ông ta bao nhiêu tuổi?

— Chắc khoảng ba mươi. Ông ta là một người rất chải chuốt. Ông ta nghiên cứu về thị trường và rất khôn ngoan.

Bất chợt Mason quay sang hỏi.

— Bố cô có ăn uống kiêng khem vì sợ mập ra không?

— Vâng, có. Nhưng có ăn nhập gì....?

Mason ngắt ngang.

— Sau khi ăn sáng khá thịnh soạn như vậy mà bố cô còn bảo cô vào bếp

làm thêm một quả trứng và một miếng xúc xích nữa, phải không?

— Vâng.

— Cô có thấy như vậy là kỳ lạ không?

— Nếu nói về kiêng khem thì quả là kỳ lạ.

— Thôi, tôi chỉ muốn xác định một sự kiện mà thôi - Mason nói - Bây giờ cô hãy nói tiếp về Calhoun.

— Vâng. Có một số hợp đồng cần phải được ký vào sáng nay, nhưng những hợp đồng ấy lại nằm trong cặp táp của bố tôi, ông Calhoun rất lo lắng vì không tìm thấy các hợp đồng ấy ở văn phòng và cũng không biết bố tôi ở đâu nữa.

— Cô có đến văn phòng phải không?

— Vâng.

— Tại sao cô không gọi điện thoại?

— Có chứ! Tôi có nhắn lại là khi nào bố tôi đến thì gọi ngay về nhà cho tôi. Lúc đó cô thư ký của ông Calhoun nói rằng cô ta rất cần gặp bố tôi. Khi ấy ông biết không, tôi phải giả vờ vô tư bảo rằng tôi cứ tưởng là bố tôi đã đến văn phòng rồi.

— Cô có nghĩ rằng họ có nghi ngờ gì không?

— Ồ, không - Muriell nói - tôi cố gắng để họ không biết được là đang có biến cố.

— Cô vẫn giữ vững được giọng nói à?

— Vâng, tôi nghĩ là như vậy. Hồi còn học trung học tôi có nhiều lần tham gia đóng kịch và cả trên đại học nữa. Họ cho rằng tôi diễn khá lắm. Tôi nghĩ là mình có thể trở thành nhà nghề được nhưng bố tôi không thích.

— Cô vì ông bố mà bỏ cả sự nghiệp à.

— Không, đó chưa phải là sự nghiệp, ông Mason. Nhưng có thể sẽ dẫn tới sự nghiệp, tôi cũng không dám chắc. Có điều, tôi nghĩ rằng mình có thể thành công được. Thiên hạ cũng nói như vậy.

— Ai nói với cô?

— Ồ, nhiều lắm, các đạo diễn các đoàn kịch, các ... tôi có giữ bài báo nói về vấn đề ấy, ông Mason. Tôi biết ông không có thì giờ đọc nó nhưng tôi rất lấy làm hãnh diện.

— Thôi được rồi - Mason nói - Tại sao cô lại phải tới văn phòng? Cô sợ người ta còn giấu giếm gì đấy với cô trên điện thoại chẳng?

— Không. Tôi chỉ muốn gặp Matilda.

— Tức là cô thư ký riêng của bố cô phải không?

— Vâng, đó là Matilda Norman.

— Thế lúc đó cô có nói chuyện với cô ta chứ?

— Không. Cô ta không có ở đấy. Nhưng cô ta gọi điện thoại đến khi tôi có mặt tại đó và nhắn với người tổng đài rằng nửa tiếng nữa cô ta sẽ về phòng. Ông biết cô ta là thư ký riêng của bố tôi. Các cô ấy thường hay đi các việc riêng khi không có sếp ở văn phòng làm việc. Cô ta gọi điện thoại về để xem bố tôi đã đến văn phòng chưa và vì bố tôi chưa đến nên cô ta kéo dài thêm nửa tiếng nữa.

— Nhân viên tổng đài nói rằng cô có mặt ở đó à?

— Vâng.

— Vậy thì chuyện gì xảy ra tiếp theo?

— Tôi liền nhắc nhân viên tổng đài ngay khi cô ấy nói đến tên Matilda, tôi bảo là tôi muốn nói chuyện với Matilda. Nhân viên tổng đài cũng biết là tôi đang tìm kiếm Matilda.

— Vậy cô đã làm gì?

— Tôi nói với Matilda rằng tôi rất lo lắng muốn gặp bố tôi còn cô ta thì nói rằng cô cũng vậy. Cho đến lúc ấy cũng không thấy mặt bố tôi.

— Rồi sao nữa?

— Thế rồi, Matilda hỏi tôi là có chuyện gì rắc rối xảy ra chẳng. Bấy giờ tôi chợt nhớ ra nên bảo rằng không có gì đặc biệt ngoài việc muốn gặp bố tôi về một chuyện cần thiết.

— Và rồi chuyện gì đã xảy ra?

— Matilda bảo rằng cô ta sẽ trở về văn phòng tức thì và nếu tôi đợi tại đấy, cô sẽ ngừng ngay việc mua đồ và trở về nói chuyện với tôi.

— Vậy cô đã đợi?

— Vâng.

— Rồi sao?

— Và thật là may, Matilda vừa trở về một lúc thì bố tôi gọi điện thoại tới

để chỉ thị cho cô ta một vài điều phải làm. Matilda nhắc với bố tôi rằng tôi đang có mặt tại đây. Ông nói “Tốt lắm”, và ông nói thêm rằng đã gọi tôi ở nhà nhưng không gặp rồi bảo Matilda chuyển đường dây liên lạc cho tôi nhưng đừng để ai biết là ông đã gọi tới.

— Cứ tiếp tục.

— Sau đấy, bố tôi bảo tôi đến ngay văn phòng ông và đưa ông về nhà để lấy chiếc cặp táp. Dặn là đem luôn chiếc cặp táp ấy đến văn phòng của ông rồi lấy các bản hợp đồng nằm trong tập bìa cứng trao cho ông Calhoun. Bố tôi bảo tôi nên kể lại với ông tất cả mọi chuyện về bố tôi cũng như các công việc làm ăn và những chuyện về ông Calhoun.

— Thế bố cô có nhắc đến bà mẹ kế của cô không? - Mason hỏi.

— Không. Bố tôi không đề cập đến. Có điều gì về bà ấy?

— Không. Tôi chỉ muốn nắm vững các chỉ thị của bố cô mà thôi - Mason nói.

— Đó, tất cả câu chuyện đại khái chỉ có thế, ông Mason. Dĩ nhiên là còn những chi tiết nhỏ nhất, nếu ông hỏi tôi xin sẵn sàng trả lời.

Mason nói

— Được rồi, để tôi suy nghĩ một chút.

Vị luật sư im lặng tiếp tục lái xe khoảng mười phút, sau đó, ngay trước khi rẽ sang đại lộ Vauxman, ông nói:

— Xin chờ tôi một chút, tôi cần gọi điện thoại.

Mason ngừng xe ngay bên lề phòng điện thoại công cộng tại một trạm xăng, bước ra khỏi xe và gọi về văn phòng mình.

— Cô Gertie, cho tôi nói chuyện với Della.

Tiếng Della Street trên đầu dây

— Vâng, ông chủ có gì đấy. Tôi sẵn sàng bút giấy đây.

— Không có gì rắc rối, Della. Hãy gọi ngay cho *Tổ hợp liên doanh đầu tư Gilman* ở cao ốc Piedmont Building, đòi gặp trực tiếp ông Gilman. Nói với ông ta cô là một quả phụ có số vốn muốn đầu tư và cô muốn biết qua về tổ hợp.

— Rồi sau đấy? - Della Street hỏi.

— Gilman không có mặt đâu - Mason nói - Như vậy cô sẽ hỏi tiếp ai là

người ghi nhận hẹn gặp ông Gilman và hỏi xem có cô thư ký của ông ta ở đây không.

— Rồi sao nữa? - Della hỏi.

— Cô có cái tai rất tốt để nghe các giọng nói - Mason nói - Khi đã gặp cô thư ký của ông Gilman hãy hỏi tên và xem đó là ai. Nếu là cô Matilda Norman thì cô hãy tự xưng một tên giả và địa chỉ để tiếp chuyện với cô ấy. Rồi cô bịa ra là mình có một số vốn muốn đầu tư và yêu cầu cô thư ký ấy nói cho biết về Tổ hợp.

— Rồi tiếp theo?

— Bảo với cô ta rằng để mình suy nghĩ đã và cúp máy - Mason nói.

— Có phải đó là điều ông muốn biết không? - Della Street hỏi.

— Tôi muốn cô nghe giọng nói của cô thư ký riêng của ông Gilman trên điện thoại.

— Để cho tôi ghi nhớ phải không?

— Không. Tôi nghĩ là cô sẽ nhận ra ngay giọng nói ấy - Mason nói - Trừ khi tôi lầm, cô sẽ thấy ngay rằng giọng nói của Matilda Norman, thư ký riêng của ông Gilman, chính là giọng nói của người tự xưng là Vera Martel,...thám tử tư.

—Ồ! - Della kêu lên - Như vậy là ông đã bắt đầu cảm nhận ra...?

— Có thể như thế - Mason nói - Nhưng tôi chưa tìm thấy được chính hang ổ. Tôi thấy cần phải hết sức thận trọng vì sợ bị chết ngộp.

— Còn Muriell, cô bạn nhỏ của ông?

— Khá lắm - Mason nói - Cô thấy cô ta thế nào?

— Dịu dàng và có vẻ nghiêm trang.

— Xin báo cho cô biết - Mason nói - Cô ta là một kịch sĩ và có khá nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực ấy.

— Được rồi - Della Street nói - tôi sẽ gọi ngay. Nhưng nếu giọng nói đó chính là Vera Martel hay nói một cách khác là người đã xưng là Vera Martel thì tôi phải làm gì?

— Cứ việc hẹn gặp - Mason - Tốt hơn hết là hãy sửa giọng nói đi một chút, Della. Có thể chúng ta sẽ còn phải tiếp xúc với Matilda Norman sau này nữa.

— Gọi ngay bây giờ phải không?

— Ngay bây giờ.

— Ông sẽ liên lạc sau phải không?

— Đúng vậy. Tôi sẽ điện thoại về cho biết tình hình.

Mason cúp máy, trở lại xe mỉm cười với Muriell.

— Xin lỗi cô Muriell - ông nói - Chắc cô cũng thông cảm về sự cẩn thận của một vị luật sư tòa án như tôi. Dù sao thì các sự việc vừa xảy ra trong ngày đều đầy vẻ bí mật.

— Tôi cũng nghĩ như vậy - Muriell nói và nhìn ông với con mắt ngây thơ, thẳng thắn.

— Còn bây giờ - Mason nói - Nếu tối nay bố cô về nhà, tốt nhất là cô nên nói chuyện với ông một cách bình thường, đừng nói gì về sự việc tôi đến nhà cô vào sáng nay cũng như việc cô cảm thấy lo lắng về sự vắng mặt của ông và đã điện thoại cho tôi. Cô có thể làm được việc ấy chứ?

— Như vậy có lợi gì cho bố tôi không?

— Tôi cho là có. - Mason nói.

— Trong trường hợp ấy, tôi sẽ làm.

— Và có thể thành công chứ?

— Ồ, chắc chắn - Muriell nói - Nếu tôi không muốn cho ai biết điều gì thì không một ai có thể biết được.

— Tốt lắm - Mason nói - Chúng ta cứ như vậy, Muriell, điều đó rất có lợi.

— Nhưng còn về số tiền mười ngàn đôla?

Mason nói.

— Không một ai, ngoại trừ cô và tôi, biết điều đó. Chúng ta sẽ xuống xưởng ấy khi về tới nhà.... có lẽ tôi sẽ lái thẳng xe xuống gara và từ đó đi sang xưởng. Tôi cho cô biết là bố cô có gọi điện thoại cho tôi bảo tôi hãy thu lượm số tiền nằm trên sàn nhà trong xưởng ấy.

— Bố không hề nói với tôi về số tiền đó - Muriell nói.

— Có lẽ ông không có thì giờ - Mason nói - Tôi cho rằng tốt nhất là cô cứ để bố cô nói những điều gì ông muốn cho cô biết, đừng hỏi thêm gì cả và nhớ là đừng nói với ông về cuộc gặp mặt của chúng ta vào sáng nay. Có

thể bố cô không muốn cô phải gọi tôi chỉ vì ông ta rời bỏ bàn ăn sáng.

— Vâng, tôi có nghĩ đến điều ấy - cô nói - Có thể là bố tôi sẽ nghĩ rằng tôi xía vào công chuyện của ông.

— Đúng như vậy - Mason nói và rẽ xe vào cổng biệt thự rồi đi thẳng vào trong gara.

— Mọi người trong nhà đang ở đâu? - Mason hỏi.

— Bố tôi đã lấy xe đi rồi.

— Còn Nancy và Glamis?

— Nancy và Glamis thì lấy chiếc xe thể thao đi dự buổi hội của câu lạc bộ nhiếp ảnh, còn tôi dùng chiếc xe nhỏ lên phố.

— Ra vậy - Mason nói - Tất cả ba chiếc xe đều được sử dụng không có chiếc xe thể thao ở đây có nghĩa là Nancy và Glamis chưa trở về phải không?

— Đúng vậy.

— Tôi sẽ đợi cô trong xưởng - Mason nói - Trong khi ấy cô đi lấy chiếc cặp táp. Nhớ để ý xem có ai trong nhà không. Tôi không muốn một ai khác biết tôi có mặt ở đây ngoại trừ khi thật cần thiết. Chúng ta không cần phải giấu giếm nhưng cũng không nên quảng cáo sự có mặt của tôi ở đây. Tôi nghĩ rằng đó là điều mà bố cô muốn.

— Tôi cũng nghĩ vậy - Muriell nói và mở cánh cửa buồng rửa ảnh - Ông đi qua phòng này và chờ tôi bên xưởng mộc.

Mason theo sau Muriell bước sang bên xưởng mộc. Muriell nhìn ông cười và nói.

— Tôi sẽ đi lấy chiếc cặp táp ngay. Tôi biết rõ chỗ để. Nó ở ngay phòng ăn. Bố tôi đã đặt nó ở đấy để sẵn sàng đi làm sáng nay nhưng rồi có chuyện nên bố tôi đã đi khỏi... ông Mason, ông có hiểu tại sao bố tôi lại vội vàng như vậy không?

— Làm sao tôi biết được - Mason nói - Bố cô có quá nhiều dịch vụ thương mại khác nhau. Ông ta có rất nhiều việc khẩn cấp. Có thể có một chuyện gì đấy rất quan trọng mà ông quên khuấy đi mất.

Cô gái gật đầu và bước về cánh cửa phía đông nằm góc cơ xưởng

— Tôi sẽ trở lại ngay, ông Mason.

Khi cửa vừa đóng lại Mason vội quan sát thật nhanh toàn bộ cơ xưởng.

Chiếc ghế gãy vẫn còn nằm nguyên trên sàn. Vững sơn màu đỏ đã khô một phần. Căn phòng ấm áp và hầu như im lặng bất thường. Không khí trong phòng đầy hương vị gỗ hương. Một con ruồi lớn bay vo vo thành những vòng tròn. Một cục đất sét lớn nằm trên bàn nặn đồ gốm. Mason quan sát kỹ cục đất và thấy trên đó có một số dấu tay. Rồi ông bước sang phòng rửa ảnh, dùng khăn tay lót bột công tắc đèn để tránh dấu tay. Ông mở một vài ngăn kéo. Có một số bức ảnh của Carter Gilman, của Muriell và những bức ảnh của một cô gái tóc vàng rất xinh. Có nhiều bức ảnh phóng đại. Một vài bức mặc áo tắm trông thật khêu gợi. Bức ảnh cô gái được tô màu nên Mason phải nhìn thật kỹ mới thấy rõ khuôn mặt cô ta, sau đấy ông cất lại trong ngăn kéo. Ông tiếp tục xem các phim ảnh và bất chợt nghe tiếng giầy của Muriell trở lại cơ xưởng.

Khi cô bước vào, Mason giả vờ đang chú ý quan sát một chiếc hộp đựng đồ trang sức còn làm dở.

— Bố cô thật khéo tay - Mason nói.

— Đẹp một cách đơn giản - Cô nói - Bố tôi thích làm đồ gỗ và đánh bóng. Chiếc hộp đựng đồ trang sức nhỏ ấy ông xem có đẹp không? Tôi đoán rằng bố tôi định làm quà sinh nhật cho tôi đấy.

— À, cô đã lấy chiếc cặp tạp rồi hả? - Mason nói.

Cô gái yên lặng đưa ông chiếc cặp.

— Bây giờ - Mason nói - Tôi sẽ đem nó đến văn phòng và lấy xấp tài liệu nơi tập bìa cứng trong ấy giao cho ông Roger Calhoun phải không?

— Vâng.

— Và không đề cập gì đến công việc làm ăn của bố cô, ngoài những điều ông ta nói với tôi phải không?

— Đúng như vậy. Bố tôi bảo là ông chỉ việc giao các giấy tờ đó cho ông Roger Calhoun, nói với ông ta rằng mình đã làm theo yêu cầu của bố tôi và các hợp đồng ấy phải được thi hành.

— Như vậy - Mason nói - Có thể gây nên thắc mắc. Bố cô dự trù là sẽ có mặt tại văn phòng cùng với những tài liệu này. Thế rồi một vị luật sư, có được ít nhiều người biết tới lại bước vào văn phòng nói một cách khơi khơi

rằng: “Tôi đem đến đây những bản hợp đồng mà ông Gilman định mang tới vào sáng nay”.

Muriell nói

— Vâng, chắc bố tôi cũng đã nghĩ đến việc ông phải giải thích.

— Đúng vậy. Tôi sẽ phải làm thôi - Mason nói.

Bỗng dưng Muriell nghiêng đầu có vẻ như lắng nghe gì đấy.

— Có gì vậy? - Mason hỏi.

— Có xe tới nhà. Xin chờ một chút.

Muriell bước về phía tấm màn mỏng cửa sổ, cố vạch một khe hở để có thể nhìn thấy bên ngoài.

—Ồ! Glamis đã về nhà bằng taxi.

Mason nhìn thấy gương mặt có vẻ sợ hãi của Muriell liền hỏi:

— Cô không muốn Glamis biết về chuyện này à?

—Ồ! Không.

— Bố cô không tin cần cô ta làm phải không?

— Tôi đoán là như vậy, nhưng... tôi thật tình không muốn Glamis biết chuyện này.

— Vậy cô định làm sao? - Mason hỏi.

— Tôi sẽ cố đánh lạc hướng - Muriell nói - Nhưng không chắc đã nên việc. Nếu Glamis trông thấy xe của ông trong gara nó sẽ để ý đến quanh nhà và nếu không thấy có ai trên ấy, thế nào nó cũng lần xuống đây.... tốt hơn hết là tôi cứ việc bước thẳng ra nói chuyện với nó và.... nhưng nếu thấy tôi từ trong này đi ra tất nó sẽ ngạc nhiên và có thể biết ông ở đây....Ồ, thật là rắc rối.

Mason nhìn Muriell rồi hỏi:

— Cô không nghĩ rằng Glamis sẽ đi thẳng vào nhà và ...?

— Mong là như vậy. À, nó quên chưa trả tiền xe... nó luôn luôn vậy mà. Nó đã quay lại trả tiền và... ô, ồ, nó đã nhìn thấy xe ông! Tôi sẽ đi ra và cố đánh lừa nó. Tôi không chắc là có làm được không. Nó vốn rất tò mò. Nếu tôi thất bại, nhớ là đừng nói gì cả ông nhớ không? Không nói gì cả.

Muriell mở cửa xưởng và bước ra với cung cách hết sức tự nhiên tiến về phía chiếc xe taxi.

Mason vén tấm màn màn nhìn theo, thấy người con gái tóc vàng có bức ảnh ông đã bắt gặp trong phòng rửa ảnh, đang cười thật tươi với Muriell và tiến đến bên cạnh đưa tay ôm lấy sau lưng Muriell. Muriell nhẹ nhàng đi ép về phía nhà nhưng Glamis hình như hơi cưỡng lại và thắc mắc hỏi.

Mason vội vàng bước lại bàn điện thoại, nhắc ống nghe lên rồi quay số văn phòng của Paul Drake. Khi có Paul Drake nơi đầu dây, Mason nói:

— Paul hả. Tôi có chỉ thị này cho anh và chỉ có thể nói một lần. Tôi sẽ lái xe về bãi đậu của tôi trong vòng hai hoặc ba mươi phút nữa. Sẽ có một cô gái đi cùng. Tôi muốn anh cho người theo dõi ngay cô gái ấy dù cô ta đi bất cứ nơi nào.

— Một quá đi, Perry - Paul Drake nói - Ra lệnh thì dễ nhưng

— Nếu không tìm được người - Mason nói - tôi muốn đích thân anh làm việc này. Tôi nhấn mạnh là việc này phải được thực hiện ngay.

— Có lẽ thiên hạ bắt tôi còn phải chạy dài dài.

Mason cúp máy và vén màn màn nhìn, vẫn thấy hai cô gái đang đứng nói chuyện.

Mason lại đến bên điện thoại quay số gọi về văn phòng mình. Khi Gertie trả lời, ông nói.

— Gọi gấp dùm Della, Gertie.

Vị luật sư vừa nghe thấy âm thanh bên đầu dây liền nói ngay:

— Chuyện gấp lắm Della! Cô đã gọi xong cú điện thoại đó chưa?

— Rồi, thưa ông - Della Street nói - Mặc dù cô ta đã trở lại giọng nói bình thường, chậm hơn, nhưng cô thư ký riêng của ông Carter Gilman chắc chắn đúng là Vera Martel.

Mason nhìn thấy năm cửa đang xoay, lập tức đặt ống nghe xuống cúp máy, đồng thời giả vờ đang quan sát chiếc máy trong phòng. Muriell bước vào nói:

— Ông Mason, tôi muốn giới thiệu ông với cô em tôi. Glamis Bralow - Muriell nói tiếp, - Glamis, đây là ông Mason.

Mason thấy cô gái nhìn mình với đôi mắt tò mò hơi sỗ sàng.

Glamis bước tới trước mặt Mason đưa tay ra với dáng điệu của một vũ

nữ thoát y chuyên nghiệp trên sân khấu.

— Xin chào ông - Cô nói - Muriell nói với tôi là chị ấy có người bạn rất thích đồ mộc.

Mason không đáp lại mà chỉ đưa tay ta bắt và cúi đầu nói:

— Rất hân hạnh được biết cô.

Glamis quay sang Muriell:

— Chiếc xe kia đâu, chị Muriell? Em sẽ đi lấy nó. Em rất cần.

— Ồ vậy hả? - Muriell nói - Nó ở trên phố. Chị đã để nó ở bãi đậu.

— Chị để xe ở trên ấy à?

— Vì chị muốn đi cùng xe với ông Mason mà - Muriell đáp.

Glamis nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

— Thế chị định lấy nó bằng cách nào?

— Ông Mason sẽ đưa chị trở lại trên ấy. Chị sẽ đem về đây cho em.

— Rồi chị có đi đâu nữa không?

— Không. Chị sẽ ở lại nhà thôi. Bây giờ ông Mason sắp sửa đi và chị sẽ theo ông ấy....

— Em không còn đủ thời gian - Glamis nói - Xin lỗi chị Muriell. Em cần chiếc xe đó ngay bây giờ. Em sẽ đi cùng với ông Mason. Chị cứ đưa vé đậu xe cho em... và nếu ông Mason không có gì phản đối.

Muriell lưỡng lự.

Mason cúi đầu nói:

— Có lẽ cả hai cùng đi với tôi.

— Không - Glamis vội vã nói - Chị Muriell muốn ở nhà. Nếu có xe chị ấy cũng chỉ trở về nhà thôi, còn tôi thì có việc phải đi nơi khác.

Muriell nói một cách miễn cưỡng.

— Thôi được rồi. Có lẽ chỉ có cách duy nhất đó thôi.

— Ông đã sẵn sàng chưa, ông Mason?

— Ồ, sẵn sàng chứ - Mason nói.

— Tôi nhìn thấy xe ông ở trong gara - Glamis nói - Thoạt đầu tôi tưởng là chiếc xe của gia đình, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy xe lạ. Tôi có hỏi Muriell là xe ai đó.... ông đi ngay bây giờ chứ, ông Mason?

Muriell nói với giọng không được vui:

— Ông ấy phải đi ngay bây giờ vì có cuộc hẹn rất quan trọng.

— Vậy thì ta đi thôi - Glamis nói, rồi quay nhìn quanh xưởng - Ồ, gì thế này. Có ai đánh đổ cái gì trên sàn và xem chiếc ghế gãy kìa.

— Nó bị đổ đó thôi - Muriell nói.

— Không đâu, nó bị gãy chứ.

— Thôi, bận thì em cứ đi đi, Glamis....

— Vâng - Glamis nói - Chắc ông Mason cũng vậy. Thôi chào chị, chúng em đi đây. Chúng ta đi thôi ông Mason. Tôi phải giục ông vì tôi đang cần chiếc xe đó. Nancy đã lấy chiếc xe thể thao của tôi để đi dự hội tại câu lạc bộ nhiếp ảnh, do đó tôi phải về bằng taxi. Tôi cứ tưởng là còn một chiếc xe ở nhà.

— Chị xin lỗi, Glamis - Muriell nói.

— Có gì mà phải xin lỗi, chị. Chị có quyền sử dụng chiếc xe đó mà.... Em chỉ ngại là mình như thể đã lợi dụng ông Mason. Nhưng thực tình là tôi cần đi gặp ông Mason ạ.

Cô đưa tay nắm nhẹ cánh tay Mason.

Mason cầm chiếc cặp táp và bước về phía xe.

— Bây giờ - Glamis nói - Có lẽ ông sẽ rất lịch sự, dễ mến, đưa tôi đến bên phải chiếc xe, mở giùm cửa và tôi sẽ nở một nụ cười thật tươi với ông, và chắc ông sẽ thấy được điều mà thiên hạ đã nói là tôi có một cặp giò rất đẹp, ít ra ông có thể làm việc đó vì lý do nghề nghiệp.

— Tôi nghĩ là với tính cách xã giao thôi - Mason nói.

Ông giơ tay vẫy chào Muriell, đưa Glamis đến bên phải xe và mở cửa cho cô.

Glamis nhảy lên xe, mỉm cười với Mason và vén lại chiếc váy.

— Cảm ơn ông Mason.

— Không có chi - Mason nói - Cô quá rộng lượng.

Mason bước sang cửa xe bên kia, quăng chiếc cặp ra phía băng sau và ngồi vào tay lái.

Glamis nhìn thẳng về phía trước nói:

— Ông có chiếc cặp táp giống hệt chiếc cặp của bố Gilman.

— Tôi nghĩ rằng các chiếc cặp táp đều giống nhau -Mason nói một cách

bình thân và mở máy lùi xe ra khỏi gara.

Glamis nói:

— Tôi cho là chị Muriell còn giấu tôi về ông, ông Mason. Chị ấy không chịu nói gì về ông hết. Ông quen chị ấy lâu chưa?

— Cái đó còn tùy thuộc vào ý nghĩa của chữ lâu - Mason nói - Thời gian có tính cách tương đối mà.

— Đúng vậy... ông quan tâm đến các đồ mộc lắm à?

— Vâng.

— Ông có xưởng riêng của ông chứ?

— Tôi sẽ bố trí một xưởng.

— Tôi nhớ là chưa bao giờ chị Muriell nói về ông -Glamis nói.

Mason giữ im lặng.

— Ông có vẻ không phải là típ người thích bồ bịch du hí.

—Tôi không thích bồ bịch và cũng chẳng thích du hí - Mason nói.

— Ồ, ông có một phương pháp tránh né rất tài tình, ông Mason. Ông có nghĩ rằng tôi đang khai thác tin tức về ông không?

— Cô đang khai thác à?

— Đúng vậy. Tôi muốn biết rõ về ông hơn. Tôi muốn biết lý do đã khiến ông quan hệ. Muriell không phải là một cô gái chịu chơi còn ông thì ... chắc ông có mục đích gì. Ông không phải là típ người chịu chơi. Ông có một lý tưởng trong cuộc sống và ông có vẻ rất thành công với lý tưởng đó... bất cứ làm điều gì ông cũng đều đứng hàng đầu.

— Cô có vẻ như một nhà phân tích tâm lý - Mason nói.

Cô gái quay sang chăm chú nhìn Mason lái xe.

— Phân tích tâm lý - Cô nói - Tôi rất thích. Một đôi khi tôi đoán rất đúng. Ông không phải là một bác sĩ... ông cũng không phải thuộc về giới nhà băng. Ông là một người chuyên môn về một ngành nào ấy.

— Cũng tốt thôi - Mason nói - Vì cô có cái thú vị khi tìm hiểu về nghề nghiệp cũng như con người của tôi, nên thật là đáng trách nếu tôi cướp đi cái thú vị của cô.

—Ông tránh né thật là tài tình, ông Mason ạ - Cô gái nói - Nhưng chắc cũng vô ích thôi, bởi vì khi xuống xe, tôi chỉ cần nhìn biển số và hỏi xem ai

là chủ chiếc xe đó, ông phải là người có một nghề nghiệp chuyên môn.... Ồ, chắc chắn rồi ông là một luật sư.

Mason vẫn giữ im lặng.

— Mason, Mason - Glamis lẩm bẫm và bất chợt kêu lên - À, đúng rồi. Ông là Perry Mason.

Mason vẫn im lặng tiếp tục lái xe.

— Ông không tán thưởng cho sự khám phá của tôi à? - Glamis nói - Ông có vẻ bí mật quá ông Mason. Ông có thể cho tôi biết lý do ông đến gặp riêng Muriell ở đây không. Và tại sao khi tôi bắt gặp ông và Muriell thì ông lại cố tình tránh né...? Có phải đây là chiếc cặp táp của bố tôi không?

Mason nói:

— Với tư cách là một luật sư, tôi xin phản đối câu hỏi này vì nó đưa đến quá nhiều câu trả lời.

— Những câu trả lời ấy đều khác nhau à?

— Tôi thấy rằng câu hỏi của cô là không cần thiết so với các lý do đưa đến lời phản đối của tôi. - Mason nói.

Cô gái nhìn gương mặt nghiêm nghị của vị luật sư một lúc thật lâu. Cô vẫn tỏ ra thắc mắc không cần giấu giếm.

— Nhưng ông làm gì ở xưởng mộc của bố tôi? - Cô gái hỏi.

— Có lẽ - Mason nói - tôi đã trả lời một cách thành thực với cô rồi thì phải. Tôi đã nói rằng tôi rất thích thú về đồ mộc.

— Sao ông không quan hệ với bố Gilman mà lại tiếp xúc với Muriell. Tôi chắc chắn là chị Muriell chưa quen ông quá hai mươi bốn tiếng đồng hồ... nếu Muriell quen ông trước thì chúng tôi đã biết.

Mason mỉm cười nói:

— Thì tôi đã nói rồi mà. Cô rất rành về phân tích tâm lý và ăn nói khéo lắm.

— Tôi chỉ là kẻ đoán mò gặp may mà thôi - Glamis nói - tôi thích để ý đến sự việc và muốn nghe thiên hạ nói. Đôi lúc họ lỡ miệng, tôi vẫn nhìn họ với con mắt tò mò của trẻ con. Ông biết không, thật là tuyệt vời khi sống với tâm hồn trẻ thơ. Có lẽ vài năm nữa tôi cũng vẫn chưa thoát khỏi được tình trạng ấy. Ồ, tôi mà tôi đã lạc đề mất rồi.

— Cô tạo ra cho mình vẻ bí mật quá - Mason nói - Tôi biết cô được nhiều người ngưỡng mộ vây quanh nhưng hình như cô chưa để mắt tới ai thì phải. Tôi không thấy chiếc nhẫn kim cương trên bàn tay trái của cô.

—Ồ, ông có để ý đến điều đó à? - Cô nói - Xin báo để ông biết, ông Mason, thời đại ngày nay chiếc nhẫn kim cương không hẳn có nghĩa là sự gât đầu.

— Thật là một câu đùa có duyên - Mason nói.

— Ông Mason, ông thật khéo léo đưa đẩy câu chuyện về phía tôi - Glamis nói - Bây giờ tôi đã có thể thấy được thoáng chút biểu hiện thoải mái trên khóe mắt ông, như vậy có nghĩa là ông đã tới nơi ông làm việc. Và có lẽ ông sẽ đậu xe tại bãi dành riêng cho ôngĐể tôi xem chiếc vé của Muriell.... đúng rồi. Bãi đậu xe của ông ở ngay trước mặt phía bên trái.... đó cũng là bãi đậu tôi thường dùng khi đến văn phòng bố Gilman để giúp việc lật vạt cho bố. Văn phòng bố Gilman ở cao ốc Piedmont Building.

— Văn phòng tôi ở ngay cao ốc này - Mason nói khi rẽ vào bãi đậu.

— Với tư cách là thành viên, chắc ông có chỗ đậu xe dành riêng cho ông phải không - Cô gái nói khi Mason đậu xe lại.

— Đúng vậy - Mason nói.

Cô gái nghiêng tầm nhìn Mason:

— Chắc ông sẵn sàng vui lòng sang bên phải mở giùm cửa cho tôi phải không, ông Mason. Tôi sẽ phải cảm ơn ông nữa. Nhưng dù sao thì tôi cũng đang bận kinh khủng và tôi cũng biết rằng ông muốn tôi đi khuất mắt cho rồi. Một lần nữa, rất hân hạnh được biết ông và hy vọng sẽ gặp lại.

— Vâng xin chào tạm biệt cô.

Glamis mở cửa xe bước vội ra, tiến về phía người phụ trách bãi đậu xe và đưa anh ta chiếc vé.

Mason vẫn ngồi im trong xe, để ý nhìn quanh tìm Paul Drake nhưng không thấy bóng dáng. Vị luật sư với tay lấy chiếc cặp táp.

Một nhân viên của bãi đậu xe đem chiếc xe nhỏ của Glamis đến. Cô gái mở mạnh cửa nhảy vào xe và phóng đi thật nhanh.

Khi chiếc xe ra khỏi bãi đậu, Mason chợt thấy Paul Drake lái chiếc xe riêng của văn phòng từ một góc đường lướt theo phía sau.

Vị luật sư cố gắng định ra hiệu cho Paul Drake nhưng không kịp. Ông chờ một lát rồi đi bộ trên lề đường, tới chỗ rẽ trái và bước thẳng về phía cao ốc Piedmont Building.

CHƯƠNG 6

Mason bước vào văn phòng *Tổ hợp liên doanh đầu tư Gilman* đúng năm giờ hai mươi phút.

Một cô gái thật đẹp có mái tóc đỏ đang ngồi trước bàn đặt tổng đài điện thoại ngược mắt lên nhìn và nở một nụ cười rất tươi.

— Tôi là Mason - Vị luật sư nói - Tôi có hẹn với ông Calhoun.

— Dạ vâng, xin chờ một chút thưa ông Mason. Ông Calhoun đang chờ ông. Xin vui lòng đợi một chút.

Cô nhấn trên nút máy điện thoại và nói.

— Ông Mason đã có mặt - Rồi cô gái nói tiếp với Mason - Xin mời ông đi thẳng đến phòng, ông Mason. Đi theo hành lang đến cửa thứ hai ở bên phải.

Mason liếc nhìn quanh phòng tiếp khách. Phòng được trải thảm thật dày, các ghế đệm bọc da dành cho khách chờ đợi và một số tạp chí tài chính nổi tiếng để trên bàn. Khi đi ngang qua cửa căn phòng bên cạnh, ông để ý thấy những dãy tủ hồ sơ và rất nhiều bàn làm việc được trang bị các máy chữ và các máy sao chép hồ sơ.

Dọc theo hành lang. Mason đi qua một cửa phòng có tấm bảng *CARTER GILMAN* và tiếp tới nữa thấy cánh cửa đề *ROGER CALHOUN*.

Mason mở cửa bước vào, một cô gái tóc nâu thật đẹp bước tới hỏi:

— Xin lỗi có phải ông là Mason?

Vị luật sư gật đầu.

— Xin mời ông đi thẳng vào phòng riêng của ông Calhoun ông ấy đang chờ ông.

Mason theo hướng cô gái chỉ và bước vào trong phòng. Một người đàn ông mảnh khảnh, khoảng ngoài ba mươi đang ngồi trong chiếc ghế bành thật lớn và chiếc bàn trước mặt thật đồ sộ.

Người đàn ông đứng dậy bước vòng quanh bàn và nói:

— Ông Mason, rất hân hạnh được biết ông.

Những ngón tay dài xương xẩu đưa ra bắt tay vị luật sư.

— Xin mời ngồi, ông Mason.

Calhoun chỉ chiếc ghế bành rồi bước vòng qua cạnh bàn bên kia, ngồi xuống chiếc ghế bành của mình, tựa hai khuỷu tay trên thành ghế, chụm mười đầu ngón tay vào với nhau theo một cung cách đặc biệt.

Mason nói

— Tôi là một luật sư, ông Calhoun, và ...

— Vâng, vâng. Tôi đã biết, ông Mason.

Mason nghiêng đầu một chút, tiếp:

— Và tôi có mặt tại đây trong một tình thế cũng hơi đặc biệt. Tôi được yêu cầu đem đến trao cho ông một số hợp đồng mà ông Gilman đã duyệt xét. Tôi có thể nói thẳng ra là, tôi làm việc này với tính cách của một người đưa thư thông thường. Tôi trao cho ông những hợp đồng này mà tôi không hề đọc tới cũng như không hề biết qua một chút gì về nó, ngoại trừ tôi được chỉ thị là giao nó cho ông, và nói với ông rằng các hợp đồng đó phải được thi hành.

Calhoun nhón người trên mép ghé hạ hai cánh tay xuống và nói một cách sẵn đón.

— Vâng, vâng, ông Mason. Tôi đã chờ đợi các bản hợp đồng đó suốt ngày nay. Cuộc thảo luận quan trọng về vấn đề này đã phải đình lại và ông có thể cho tôi biết là ông Gilman hiện ở đâu không?

— Bây giờ thì tôi cũng chịu - Mason nói, và với giọng lịch sự đầy vẻ ngạc nhiên, ông hỏi tiếp - Vậy ông ta cũng không liên lạc với ông à?

— Không - Calhoun đáp cộc lốc và tiếp - thật là bất thường. Ông có thể cho xem các bản hợp đồng được chứ?

Mason mở chiếc cặp táp, lấy ra tập hồ sơ bìa cứng trên đó có ghi dòng chữ: *Hãy gọi Perry Mason trong trường hợp khẩn cấp và ghi số điện thoại của vị luật sư.*

Vị luật sư cẩn thận rút các tập hợp đồng ra khỏi tấm bìa cứng.

— Thôi được - Calhoun nói một cách sốt ruột, mắt nhìn vào các dòng

chữ ghi trên tấm bìa cứng - Ông cứ đưa nguyên cả xấp hồ sơ cho tôi.

Mason nói một cách dứt khoát:

— Tôi được lệnh là chỉ giao cho ông các bản hợp đồng mà thôi.

Vị luật sư đưa các bản hợp đồng cho Calhoun. Calhoun nhìn qua xấp giấy để biết chắc rằng đó là các bản chính thức, rồi đưa ngón tay lật từng trang một thật nhanh. Ông ta làm một cách nhanh nhẹn rất nghề nghiệp như một chuyên viên đếm tiền vậy. Khi đã kiểm tra xong, ông ta ngồi nhìn vị luật sư với con mắt nghiêm nghị.

— Cảm ơn ông nhiều, ông Mason.

Có một cái gì đấy không thực trong người đàn ông nhỏ nhắn và trẻ tuổi này. Cung cách trang nghiêm cũng như điều ông ta muốn gây ấn tượng với thiên hạ và những đồ đạc được bày biện trong phòng, tất cả đều có vẻ như không thích hợp.

Mason nói.

— Vì lý do đây là việc làm bất thường của tôi và liên quan đến một tình trạng bất thường, xin ông vui lòng cho một biên nhận chứng tỏ tôi đã giao các bản hợp đồng đó cho ông vào thời điểm này.

Calhoun do dự một lát rồi nhấn chuông.

Lát sau, cô thư ký thư bước vào.

— Cô có mang theo giấy bút đấy không, cô Colfax? - Ông ta hỏi.

Cô thư ký mỉm cười.

— Tôi có đem theo đây, ông Calhoun.

Cô nói xong bèn kéo chiếc ghế nhỏ ngồi bắt chéo chân để lộ cặp đùi khá hấp dẫn, tập giấy để trên đùi và sẵn sàng ghi chép.

— Cô ghi ngày tháng, hôm nay là mười ba - Roger Calhoun nói một cách chi tiết với giọng một người thầy nói với học trò - Cô ghi đúng giờ tức là năm giờ ba mươi hai, giờ nhận tài liệu. Cô ghi giấy biên nhận cho luật sư Perry Mason, xác nhận là ông Mason đã trao cho tôi bản chính và ba bản sao hợp đồng mua lại với tất cả quyền lợi của tổ hợp hầm mỏ Barclay. Cô ghi thêm rằng các bản hợp đồng này đã được trao và ký do luật sư Perry Mason đại diện cho Carter Gilman, người đã chấp thuận toàn thể bản hợp đồng này.

— Khoan đã - Mason vội ngăn lại - Tôi nghĩ là chúng ta nên xóa bỏ đoạn “người đã chấp thuận toàn thể bản hợp đồng này”. Tôi chỉ nhận được yêu cầu là đem trao các bản hợp đồng này và ông ta chỉ dặn rằng các bản hợp đồng phải được thi hành mà thôi.

— Nhưng lời dặn ấy mang ý nghĩa chấp thuận - Calhoun nói - Nếu ông Gilman không chấp thuận thì đã không bảo thi hành các bản hợp đồng đó.

— Tôi công nhận là lời nói của ông rất hợp lý - Mason nói - Nhưng trên sự kiện thì tôi hoàn toàn không biết rằng ông Gilman có chấp thuận toàn thể bản hợp đồng đó hay không.

Calhoun ngần ngại một chút rồi nói.

— Tôi nghĩ là, để bảo vệ cho chính tôi, cô Colfax, tôi yêu cầu cô đánh máy tờ biên nhận như tôi đã đọc.

— Được rồi - Mason nói - Vậy thì để bảo vệ cho chính tôi, tôi sẽ xóa bỏ câu nói rằng ông Gilman đã chấp thuận toàn thể bản hợp đồng tại thời điểm tôi nhận từ biên lai này.

—Tôi không hiểu tại sao điểm ấy lại quá quan trọng như vậy, ông Mason - Calhoun nói.

—Theo tôi đó là điều rất quan trọng - Mason nói - Tôi không biết là với ông nó có quan trọng hay không, nhưng với tôi thì nó thực sự quan trọng.

Calhoun hít một hơi thật dài, rồi nói.

—Thôi được, cô Colfax, cô có thể xóa bỏ đoạn nói rằng ông Gilman đã chấp thuận toàn thể bản hợp đồng. Cô nhớ đánh máy làm ba bản nhé.

— Thừa vâng, ông Calhoun - cô nói và đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Calhoun nhìn đồng hồ nói:

— Trong khi chờ đợi, tôi muốn bàn với ông về một số vấn đề liên quan tới thân chủ của ông.

— Tôi nghĩ rằng tôi không được phép làm việc đó - Mason nói. - Nhiệm vụ của tôi chỉ là trao các giấy tờ thôi.

— Nhưng chắc ông không từ chối nghe tôi nói chứ?

— Tôi sẽ nghe bất cứ điều gì - Mason đáp.

Một lần nữa Calhoun lặp lại cung cách ngồi chụm mười đầu ngón tay lại với nhau và nói:

— Đây là công việc làm ăn qua các dịch vụ đầu tư. Để điều hành các dịch vụ này, điều cần thiết là phải biết khôn khéo đánh giá các khuynh hướng thị trường, dĩ nhiên là gồm cả điều kiện các cổ đông góp vốn phải tuyệt đối tin cẩn vào những người lãnh đạo điều hành tổ hợp.

Calhoun ngừng lại như chờ đợi sự đồng tình của Mason, nhưng vị luật sư im lặng không hề gật đầu.

Calhoun nói tiếp:

— Tôi không hiểu là ông có biết rõ về dĩ vãng cũng như cuộc đời của thân chủ ông hay không, nhưng tôi nghĩ rằng ông nên biết một vài điều.

Thấy Mason vẫn im lặng, Calhoun lộ vẻ hơi bực mình nhưng vẫn tiếp tục:

— Có một vài điều về dĩ vãng của ông Gilman mà chỉ mới được tiết lộ cách đây ít lâu. Ông Gilman trước kia đã lập gia đình và có một người con, một cô gái rất đẹp tên là Muriell, theo tôi biết thì hiện giờ cô ta đã hai mươi tuổi. Vợ ông ta đã chết và cách đây khoảng năm năm, Gilman lấy người vợ thứ hai tên là Nancy. Bà ta trước kia đã lấy Steven Barlow, hiện giờ ông ấy đang ở Las Vegas bang Nevada và họ đã ly dị nhau, với cuộc hôn nhân này họ có một đứa con gái tên là Glamis, cô ta năm nay khoảng hai mươi tuổi. Tôi vẫn cứ yên trí rằng Glamis là con chính thức của bà Nancy và Steven Barlow. Nhưng gần đây tôi chợt để ý đến cái tuổi hai mươi của Glamis, trong khi đám cưới của Barlow được cử hành cách đây có mười chín năm. Như vậy đúng là có một yếu tố đặc biệt trong quá khứ của Glamis. Tôi biết là đã có một thám tử đang tìm hiểu những sự kiện này. Nancy Gilman là típ người phóng khoáng, chịu chơi, nếu có một vụ xì căng đan nào đó liên quan đến cô con gái thì chắc chắn nó sẽ gây nên sự mất tín nhiệm trong công việc làm ăn này.

Calhoun ngừng nói và nhìn Mason với vẻ chờ đợi.

Mason nói:

— Nếu được phép tôi xin hỏi, làm sao ông có được các dữ kiện về Glamis và về sự không chính thức của cô ta?

— Các dữ kiện tôi nhận được từ một nguồn tôi cho là rất chính xác -
Calhoun nói.

— Thôi được - Mason nói - ông đã nói và tôi đã nghe.

Calhoun quay sang máy liên lạc nội bộ nhấn nút và nói:

— Cô Colfax, biên lai đã xong chưa?

Giọng nói êm dịu của cô thư ký vang lên:

— Thưa đã xong, tôi đang chờ gọi đem vào.

— Cô hãy đem vào đi - Calhoun nói.

Cửa mở ra và cô Colfax bước vào phòng đưa ba tờ biên lai cho Calhoun.

Calhoun đọc tờ biên lai và ký cả ba bản rồi trao một bản cho Mason và nói:

— Được rồi, cô Colfax.

Cô thư ký quay người bước ra khỏi văn phòng. Cung cách của cô bước đi có vẻ như cô biết rằng hai người đàn ông đang để ý đến cô và cô tỏ ý hài lòng.

Mason nói:

— Tốt lắm, như vậy là nhiệm vụ của tôi ở đây đã xong.

— Tôi rất mong gặp ông Gilman - Calhoun nói.

— Ông còn ở lại đây lâu không? - Mason hỏi.

— Ít ra là một tiếng đồng hồ nữa.

— Thế còn cô thư ký của ông Gilman? - Mason hỏi một cách tự nhiên - Cô ta có ở văn phòng chứ? tôi muốn nói chuyện với cô ta.

Calhoun nhấn nút máy liên lạc nội bộ nói:

— Cô Colfax, cô xem có cô Matilda Norman bên phòng ông Gilman không.

Một lát sau, giọng nói cô thư ký vang lên trong máy:

—Thưa ông Calhoun, cô Norman vừa đi khỏi.

— Cảm ơn cô Colfax - Calhoun nói và quay sang Mason tiếp - Bây giờ đã quá giờ làm việc. Riêng tôi thì có vài nhân viên làm việc phụ trội.

Mason nói:

— Thôi, cảm ơn ông. Xin chào ông.

— Chào ông, ông Mason - Calhoun nói.

Mason rời khỏi văn phòng riêng của Calhoun, bước ra phòng ngoài, ngừng lại tại cửa ra hành lang, ngoái đầu nhìn cô thư ký, nói:

— Chào cô Colfax.

Cặp mắt cô gái sáng lên và nở một nụ cười.

— Chào ông Mason - cô gái nói và khẽ nháy mắt bên phải.

Vị luật sư bước ra phố và trở về cao ốc văn phòng làm việc của mình, ngừng tại văn phòng của Paul Drake.

— Có tin tức gì của Paul không? - Mason hỏi cô gái trực tổng đài.

Cô ta lắc đầu và nói:

— Ông ta đã lên đường theo chỉ thị của ông ngay sau khi ông gọi điện thoại về. Đến bây giờ vẫn chưa thấy ông ấy trở lại. Lúc đó ông ta không tìm được nhân viên nào để làm công việc nọ.

— Được rồi - Mason nói - Khi nào ông ta về nói rằng tôi muốn gặp nhé.

Vị luật sư bước về phía văn phòng mình, mở cửa và nói với Della Street

— Đây là chiếc cặp táp của Carter Gilman. Cô kiểm tra các thứ bên trong xem sao. Tôi đã giao các bản hợp đồng và đây là tấm bì cứng bọc ngoài, trên đó có ghi những lời dặn mà Muriell đã nói với tôi. Hãy xem ngoài ra còn những gì nữa không.

Họ kiểm soát kỹ nhưng chỉ thấy sáu tấm bảng thời khóa biểu của các hãng hàng không xuất phát từ Los Angeles, ngoài ra còn miếng giấy ghi địa chỉ: *Steven Barlow, 5981 Đại lộ Virginia City, Las Vegas, Nevada.*

— Ông nghĩ sao? - Della Street hỏi

— Xin báo cô biết - Mason nói - tôi vừa mới có dịp liên hệ với vài người đẹp.

— Tôi biết ông muốn nói gì - Della Street nói - Nhưng hiện tại tôi chỉ quan tâm về cá nhân cô thư ký riêng của ông Gilman mà thôi. Tôi khẳng định rằng cô ta chính là người đàn bà đã xưng tên là Vera Martel, nhắn tin về vụ dấu tay đồng thời cho chúng ta số điện thoại của ông Gilman. Xin báo để ông biết số điện thoại đó là phòng điện thoại công cộng nằm cách cao ốc văn phòng của ông Gilman bốn dãy phố.

Mason nói:

— Cô Matilda Norman thư ký của ông Gilman đã rời sở về nhà rồi. Người ta cho biết là cô ta trạc tuổi năm mươi và dáng dấp tựa như khúc gỗ.

— Còn mấy cô khác mà ông đã gặp chắc chắn là không giống như khúc

gỗ phải không? - Della hỏi.

— Hẳn là như thế - Mason nói - Dáng dấp của họ tựa như đường lên miền núi, toàn những đường cong gỗ ghề.

— Nhưng chắc là ông không chạy quá vận tốc giới hạn chứ? - Della hỏi.

— Ồ, không - Mason nói - Tôi đã đụng đầu phải một anh chàng trẻ tuổi làm ra vẻ nghiêm trang chững chạc, một loại người đã tiếp nhận đến bao hòa các bài học về kinh tế, về phân tích các khuynh hướng tài chính vôn vôn tại các trường đại học, hạng người luôn luôn vật lộn với thị trường chứng khoán giống như các lực sĩ đô vật đang thở hồng hộc.

— Nhưng mọi chuyện đã tốt đẹp mà - Della Street nói.

— Điều đó còn tùy thuộc vào cái không khí của văn phòng công ty mà tôi vừa thăm viếng. Nếu cô có một số vốn nhàn rỗi, muốn đầu tư thì tôi đề nghị với cô là nên chọn công ty của Gilman. Ở đây họ có quan niệm là sự ổn định của công ty hoàn toàn tùy thuộc vào tiếng tăm của cấp lãnh đạo.

— Ồ!

— Tôi cũng cho cô biết thêm là ông Calhoun vừa mới khám phá ra một tin động trời rằng Glamis Barlow, cô gái có mái tóc vàng và cặp giò dài thật đẹp, đã được sinh ra trước ngày cưới của cha mẹ cô một năm.

— Ồ, ông chủ - Della Street nói - Tôi rất ngạc nhiên không hiểu tại sao ông Calhoun lại đề cập đến vấn đề đạo đức ấy. Ông nói như vậy chắc là tôi phải rút cổ phần ra khỏi công ty đó.

— Không, đừng - Mason nói - tôi thấy cô nên chấp nhận sự việc ấy giống như cung cách của cô Colfax thư ký trong văn phòng của ông Calhoun.

— Cô ta thế nào? - Della hỏi.

— Tôi không thể diễn tả ý nghĩa được, chỉ có thể diễn tả hậu quả của nó mà thôi. Nó giống như một con rắn đang ngo ngoe bò nhưng vẫn giữ nguyên cái đầu ngẩng cao bất động.

Bất chợt, vị luật sư dứt bỏ thái độ đùa cợt và nói:

— Thôi dẹp mọi chuyện qua một bên, Della. Chúng ta ăn thôi. Nhấn lại cho Paul Drake nơi chúng ta đến. Tôi có yêu cầu anh ta làm công việc theo dõi và tôi cứ yên trí rằng anh ta sẽ theo dõi Muriell, vì tôi muốn biết có phải

là cô ta sẽ đi thẳng đến nơi gặp bố mình sau khi tôi đưa cô ấy đến chỗ lấy xe không. Nhưng trục trặc xảy ra là Glamis đã giành lấy chiếc vé đậu xe của Muriell và bây giờ thì Paul Drake lại đi theo dõi Glamis mà tôi nghĩ rằng có thể là uổng công thôi.

Mason và Della Street trên đường ra thang máy, ghé lại văn phòng Paul Drake.

Mason nói với cô gái trực tổng đài:

— Chúng tôi không nhất thiết phải ngồi ở văn phòng chờ Paul báo tin. Tôi và Della sẽ đến tiệm ăn Green Mill. Sau đấy chúng tôi sẽ về ngay. Khi nào Paul điện thoại về, nói với anh ta là chúng tôi ở đó và bảo anh ta đến với chúng tôi hoặc gọi điện thoại cũng được.

Mason và Della Street đến tiệm Green Mill, ngồi tại một ngăn ô có ánh sáng nhạt màu với hai ly rượu cốc tai và đĩa khoai chiên.

Một lát sau, Mason nói với Della:

— Tôi nghĩ rằng có lẽ cô nên gọi đến nhà Gilman và yêu cầu nói chuyện với Muriell. Giọng đàn bà làm người ta bớt chú ý hơn là giọng đàn ông. Khi gặp Muriell cô hỏi xem cô ta ... thôi, để tôi đích thân nói với cô ấy.

Mason ký ngân phiếu trả tiền và cả hai bước lại phòng điện thoại. Della gọi số điện thoại tư thất của Gilman và xin gặp Muriell. Một lúc sau cô nói:

— Vâng, xin chờ một chút cô Muriell. Ông Mason muốn nói chuyện với cô.

Mason cầm lấy điện thoại:

— Chào cô Muriell. Mọi chuyện ra sao rồi? Bố cô có nhà không?

— Vâng, xin chào - Muriell nói mà không đề cập đến tên Mason - Rất mừng được gặp ông. Ông có tin tức gì mới không?

— Tôi đã làm đúng chỉ thị - Mason nói - Các hợp đồng đã được trao. Tôi có giấy biên nhận của ông Roger Calhoun.

—Ồ, tốt quá! Bố cô đã về nhà chưa?

— Chưa. Bố có điện thoại cho Nancy nói là ông phải đi xa, tối nay không về. Tuy nhiên, ông nói là sáng mai sẽ có mặt tại văn phòng. Theo tôi đoán thì khoảng chín giờ sáng mai ông sẽ có mặt tại đây.

— Thế bố cô đi đâu? - Mason hỏi.

— Ông đi Las Vegas, Nevada trong công việc làm ăn.

— Vậy hả. Thế Glamis có nhà không?

— Không. Nó có điện thoại về nhà nói là tối nay nó sẽ về trễ. Với Glamis, như vậy có nghĩa là sáng sớm hôm sau.

— Thôi được - Mason nói - Tôi chỉ muốn báo cho cô biết là các hợp đồng đã được giao rồi. Tôi hy vọng sẽ được gặp bố cô vào ngày mai. Thôi chào cô, cô Muriell.

Mason cúp máy và cười với Della Street:

— Cũng tốt thôi - Mason nói - Chúng ta ra lệnh cho Paul Drake theo dõi Glamis và Glamis đã đi dự party. Cô ta điện thoại về nhà nhắn rằng sẽ về muộn. Có lẽ vì vậy nên chúng ta vẫn chưa thấy Paul Drake báo tin.

— Thật là độc đáo! - Della Street nói - Hóa ra người bị theo dõi lại là Glamis. Ông vẫn muốn theo dõi Muriell phải không?

— Đúng vậy - Mason nói - Nhưng với các sự kiện đã xảy ra, tôi thấy việc theo dõi Glamis cũng là điều rất tốt. Chúng ta có hai người con gái giống hệt nhau nhưng mỗi người có một vẻ bí mật riêng biệt. Thôi, bây giờ chúng ta ăn cái đã rồi sang phòng khiêu vũ, thảo luận về thân chủ của chúng ta cùng với hai cô gái giống hệt nhau, và vụ một lô các giấy bạc một trăm đôla đó.

Hơn một giờ sau họ trở lại văn phòng của Paul Drake. Cô gái trực tổng đài nhìn họ và cười:

— Quý vị thật là hạnh phúc, chẳng bù tội nghiệp cho những người kiêng khem vì sợ mập như chúng tôi, suốt ngày chỉ dám sờ đến các thứ đạm bạc. À, mà tôi vẫn chưa nhận được ...

Cô gái ngừng nói khi ánh đèn đỏ chớp chớp trên bảng tổng đài. Cô bật nút liên lạc nói:

— Đây văn phòng thám tử Drake ... vâng ... vâng... ông ấy đang có mặt tại đây, ông Drake. Tôi sẽ chuyển máy cho ông ấy. Paul Drake gọi từ Las Vegas, Nevada - cô gái nói.

Mason cười hỏi:

— Điện thoại ở đâu?

— Ông đến thẳng phòng riêng của ông Drake, tôi sẽ nối mạch tại đó.

Mason và Della Street đi vội qua hành lang vào phòng riêng của Paul Drake. Mason nhắc điện thoại, đưa mắt ra hiệu cho Della Street và nói:

— Perry Mason đây, Paul. Anh đang làm gì ở Las Vegas vậy?

— Thì anh bảo tôi theo dõi đối tượng mà - Drake nói - Và kết cục là tôi đã tới đây.

— Nhưng tại sao anh không điện thoại cho tôi để xác nhận nếu ...

— Làm gì có thì giờ - Drake đáp - Cô ta lái xe thẳng tới sân bay và đậu xe lại. Tôi theo cô ta đến tận văn phòng hãng máy bay. Có chuyến bay đi Las Vegas trong vòng mười phút. Cô ta lấy vé và tôi cũng phải lấy vé. Tôi có tránh mặt cô ta nhưng vì chỉ còn một chỗ trống duy nhất nên tôi phải ngồi ghế sát cô ta, cách hành lang qua lại trên máy bay.

— Cô ta có ngó quanh quất không?

— Có đấy, - Drake nói - Tôi nghĩ rằng có thể cô ta hơi ngờ vực. Tôi sẽ kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra.

— Nói đi.

— Khi đến Las Vegas, cô ta gọi taxi đi xuống phố. Tôi gọi một chiếc xe khác theo sau. Cô ta vào một sòng bạc thật lớn và giật máy đánh bạc liên tục, sau đấy thì cô ta cho tôi rời.

— Sao vậy?

— Sau khi tới sòng bạc khoảng hai mươi ba mươi phút - Drake nói - Một chiếc taxi đến đậu ngay trước cửa và người khách bước xuống. Lúc ấy là chín giờ mười một phút. Cô gái từ bên trong vội giật mạnh cửa mở ra và phóng ngay lên xe taxi, nói gì đó với người tài xế và chiếc xe vọt đi, để lại mình tôi ngơ ngác với ấn tượng về cặp đùi của cô ta thật đẹp và chiếc taxi gần nhất đang đậu cách đó một dãy phố. Khi nhảy lên được chiếc taxi ấy thì dòng xe cộ đã chặn tôi lại, không còn thấy tăm dạng chiếc xe kia đâu nữa. Tôi trở về sòng bạc và cố tìm chiếc xe taxi cô gái đã đi, nhưng chưa thấy lại. Do đó tôi nghĩ là nên điện thoại báo tin cho anh. Tôi mất dấu cô ta vào lúc chín giờ mười hai phút.

— Thôi được, Paul - Mason nói - tôi có chút manh mối cho anh đây. Steven Barlow ở Las Vegas. Tôi không rõ ông ta làm gì. Địa chỉ là 5981 Đại lộ Virginia City. Anh hãy tới đấy và sẽ thấy cô gái đang nói chuyện với

Steve Barlow. Nếu đúng như vậy thì hãy lấy vé máy bay trở về Los Angeles.

— Nhưng nếu không thấy cô gái?

— Nên quan sát kĩ nơi ấy - Mason nói - Nhưng không cần phải ở qua đêm. Nếu cô gái có đấy, công việc của anh kể như xong. Nếu không thì đừng thắc mắc. Sẽ gặp anh vào sáng mai.

— Thôi được - Drake nói - Hẹn gặp anh sau.

Mason cúp máy quay sang nói với Della Street.

— Thôi, thế kể như xong một ngày, Della.

CHƯƠNG 7

Vào lúc mười giờ ba mươi sáng, Paul Drake gõ cửa phòng Perry Mason.

Della Street ra mở cửa.

— Chào người đẹp - Paul nói.

— Cuộc đen đỏ thế nào? - Della Street hỏi - Thế anh đã ghi nó vào mục công tác tác phí chứ?

— Cô có biết không? - Drake nói - Tôi thắng gần năm trăm đôla đấy.

— Thì ra là vậy nên giờ này anh mới đến đây - Mason nói - tôi đoán là anh đã ở lại qua đêm và lấy chuyến máy bay vào sáng sớm.

— Tôi không làm vậy - Paul Drake nói - Thực tế thì tôi đã ở sòng bạc đến quá nửa đêm rồi lên máy bay về đây, ngồi nán ở văn phòng làm việc, thu thập những dữ kiện của các nhân viên cung cấp, tổng kết lại để làm báo cáo cho anh. Thật là may mắn, Perry. Anh đã can thiệp kịp thời. Cô gái ấy đã đến thăm Steven Barlow ở 5981 Đại lộ Virginia City. Tôi đã đến đó và theo dõi khoảng một tiếng đồng hồ, thấy cô ta đi ra taxi và lên phố.

— Thế anh có theo tiếp cô ta không?

— Thực tế thì không, Perry. Tôi có thuê một chiếc xe và địa điểm duy nhất xe có thể đậu được để quan sát căn nhà, chỗ ấy hướng về phía nghịch chiều đi lên phố. Lúc đó tôi đang ngồi nghĩ ra cách để gõ cửa căn nhà làm sao để khỏi lộ hình tích thì một chiếc taxi bỗng chạy đến đậu ngay trước căn nhà ấy. Cửa trước mở một người đàn ông mà tôi nghĩ chắc, là Steven Barlow từ trong cửa bước ra cùng với cô gái tôi đang theo dõi. Cô ta hôn ông chào từ biệt rồi vội vã đi xuống đường nhảy lên xe taxi và chiếc xe chạy thẳng lên phố. Người đàn ông vẫn đứng trước cửa nhìn theo cho đến lúc xe đi khuất, nếu tôi tức tốc vòng xe để theo dõi thì sẽ lộ dạng ngay. Hơn nữa anh có dặn tôi rồi, đến đó kể như là xong nhiệm vụ.

Mason gật đầu nói.

— Đúng vậy. Tôi đồng ý với anh.

— Nhưng - Drake nói - tôi lại đụng đầu với cô ta vào lúc mười một giờ đêm ở một trong những sòng bạc. Cô ta đang chơi ru lét và gặp vận may. Khi ấy cô ta đã thay quần áo dạ tiệc.

— Cô ấy có thấy anh không? - Mason hỏi.

— Không - Drake đáp - Tôi đứng quan sát ở một góc, ngay tại bàn tài xỉu, và anh có thể ngờ không, Perry, tôi đã được bạc đấy.

— Bằng cách nào vậy?

— Bằng cách đứng quan sát thiên hạ. Tôi đứng nguyên ở một vị trí. Đặt một cốc năm đôla và cứ để đó không chú ý tới, thế là chỉ một lát sau tôi đã được một đồng bạc.

— Liệu có ai để ý đến việc anh theo dõi cô gái không?

— Không. Rồi có chuyện đáng cười đã xảy ra. Thiên hạ tưởng tôi có một phương pháp đánh tài xỉu mới nên một số người cũng bắt chước đặt tiền xuống và quay mặt đi nơi khác.

— Và họ cũng thắng chứ?

— Thắng cái con khỉ - Drake nói - Bao nhiêu vận may tôi đã chộp mất cả rồi còn đâu.

— Nhưng anh có nghĩ là cô gái đã phát hiện ra anh và đã nhảy vọt ra taxi không?

— Có trời mới biết, Perry. Cô ta là loại người tùy hứng và hành động rất bất đồng. Chiều hôm qua, khi cô ta nhận lại chiếc xe ở bãi đậu, tôi đoán ngay là cô ta đang có ý định đến nơi nào đấy. Nhưng khi tới Hollywood, cô ta bèn thay đổi ý kiến. Cô nhìn đồng hồ và quay xe rẽ sang hướng La Bea nhập vào dòng xe cộ đông đúc.

— Như vậy anh cho rằng cuộc đến thăm ông Barlow của cô ta là bất chợt tùy hứng phải không?

Drake gật đầu và hỏi:

— Cô bé này là ai vậy, Perry?

— Glamis Barlow, con gái của ...

— Glamis! - Drake kêu lên - Ồ! Thế mà tôi không biết

— Anh có những hiểu biết về cô ta à? - Mason hỏi.

— Khá nhiều - Drake nói - tôi có các tin tức này từ một nguồn rất đáng tin cậy. Tôi cố giữ im lặng không hề mở mồm ra cho báo chí. Đáng nhẽ tôi phải ý thức được sự việc khi anh bảo tôi theo dõi Steven Barlow ở Las Vegas. Nhưng lúc ấy tôi cũng chưa có được tin tức mới này. Tôi vừa có được tức thì đây thôi. Chuyện thế này: Nancy Adair sống ở Greenwich Village thuộc New York, là một nghệ sĩ, tính tình tự do phóng khoáng. Cô ta là một nhà văn đồng thời là một họa sĩ. Tôi nghĩ rằng truyện của cô ta viết không đến nỗi tồi và cô ta đã kiếm đủ sống. Nếu anh biết Greenwich Village vào thời ấy anh sẽ thấy rõ cái không khí ở đó. Một nhà văn trẻ có tài ở đây tên là John Hassell, anh ta dự tính trở thành một nhà văn lớn của Hoa Kỳ và góp mặt trên thế giới. Anh ta lớn hơn Nancy khoảng bảy tám tuổi, người gốc ở Texas và có ông chú ở đây chết, để lại gia tài cho anh ta là một vùng đất hoang. Hassell và Nancy quan hệ với nhau và Nancy mang thai. Cô ta muốn Hassell cưới mình nhưng theo tôi biết thì Hassell đã không đồng ý, anh ta nói với Nancy rằng họ đều là những người phóng khoáng, không thể bị ràng buộc và họ phải có cuộc sống riêng tư. Nancy tự chuốc lấy khó khăn vào mình và cô ta đã gắng sức để giải quyết vấn đề.

— Rồi chuyện gì xảy ra?

— Khoảng ba tháng sau, Nancy tự dưng biến mất, khỏi nơi mình ở. Cô ta đã hoàn toàn biến mất ngay cả khi đầu mộ đã phụt lên từ mảnh đất của Hassell và anh ta đã trở thành tử phú. Lúc này anh ta mới thấy rõ tình yêu thực sự của mình với Nancy. Anh ta đã phí đến hàng ngàn đôla để các hãng trinh thám tư điều tra nhưng vẫn không hề thấy dấu vết của Nancy. Anh ta đã nhắn tin trên báo chí và làm tất cả những gì có thể làm được.

— Tại sao anh ta lại nhớ tới người cũ? - Mason hỏi.

— Tôi đoán có lẽ là sau khi anh ta gặp nhiều người đàn bà khác - Drake nói - Nancy là một con người đặc biệt.

— Tôi cũng đã từng được nghe nói như vậy - Mason nói.

— Trở lại câu chuyện - Drake tiếp - Nancy bước tới từng giai đoạn. Cô thay đổi tên tuổi đến sinh sống ở Los Angeles, sinh con và vài tuần sau thì gặp Steven Barlow. Barlow sống ở San Francisco. Anh ta cũng là một con

người phóng khoáng và Nancy đã yêu anh ta. Họ lấy nhau và đưa nhau lên miền Bắc. Barlow đầu tư trong ngành nhà đất và đã thành công ở lãnh vực này, vì vậy Nancy đã về sống ở Portland, Oregon. Sau đấy thì Barlow chuyển sang ngành lâm sản và họ di chuyển về Bend, Oregon. Một thời gian sau họ xa nhau. Tiếp theo thì Nancy lấy Gilman.

— Glamis có biết chuyện này không? - Mason hỏi.

— Không hề biết gì cả - Drake nói - Cô ta vẫn nghĩ Steven Barlow là cha đẻ của mình và theo tôi biết thì Steven rất yêu mến cô. Tôi không biết là anh ta đã về ở Las Vegas. Lần cuối cùng tôi được tin tức về anh ta là ở Bend, Oregon. Tôi đã biết là sau khi ly dị, Steven Barlow được quyền thăm viếng con gái bất cứ vào lúc nào.

— Thế còn về Hassell? - Mason hỏi.

— Hassell đã chết cách đây sáu năm. Ông ta không lấy vợ. Ông ta đã để lại một tài sản thật lớn và trích ra số tiền là ba triệu đôla - Đã trừ tất cả thuế má - để dành cho bất cứ người nào, nam hay nữ có thể chứng minh được rằng người đó là con sinh ra của Hassell và Nancy Adair. Ông ta có ghi chú ngày sinh phỏng định và buộc chặt điều ước muốn ấy một cách hợp pháp trong di chúc của mình. Nancy vốn đã xóa bỏ hình ảnh của Hassell trong trái tim mình khi anh ta không chịu đứng bên cạnh cô thời gian cô gặp khó khăn. Nhưng vì báo chí đã đề cập đến tờ di chúc đặc biệt kia nên Nancy đã im lặng đến liên hệ với những người thừa kế di chúc, nói với họ là cô sẽ đáp ứng được tờ di chúc ấy vì Glamis.

Người thừa kế là một người anh và một người chị. Gia tài rất lớn. Họ nói với Nancy là hãy chờ để họ kiểm tra lại. Tôi nghĩ là họ đã kiểm tra rất kỹ, và vì vậy tôi đã lấy được các tin tức. Một trong những nhân viên điều tra của người thừa kế đó đã kể cho nhân viên của tôi nghe toàn thể câu chuyện cách đây một vài năm. Khi anh ta thấy tôi muốn biết về Nancy Gilman, anh ta liền nhớ lại và cung cấp các chi tiết cho tôi. Hình như Nancy đã đưa ra được các biên lai thuê nhà khi cô ta sống ở Greenwich Village theo như yêu cầu trong di chúc. Nhưng cô ta không chứng minh được bằng khai sinh vì cô ta đã sử dụng một tên khác khi sinh đứa nhỏ. Nhưng có một yếu tố tốt hơn cả là sự giống nhau qua huyết thống mà hai người thừa kế khi vừa nhìn

thấy Glamis là họ đã nhận ra ngay. Và trong hoàn cảnh ấy họ đã ấn định dành số tiền là một triệu rưỡi đôla cho Glamis nhưng rồi họ đã tăng lên đến hai triệu sau khi trừ tất cả thuế má. Trong bản thỏa thuận cấp dưỡng đó có ghi là phải tuyệt đối giữ bí mật không cho Glamis biết một chút gì về việc cô là một người con không chính thức. Bây giờ Glamis còn nhỏ và Nancy muốn cô con gái mình được hưởng trọn vẹn điều may mắn ấy.

— Điều đó xảy ra sau khi bà ta lấy Gilman à? - Mason hỏi.

— Không. Trước đấy khoảng một năm.

— Thế Glamis đã nghĩ sao về món tiền đó nếu cô ta không biết một chút gì về tờ di chúc và bản thỏa thuận cấp dưỡng?

— Tôi không rõ. Nancy đã có cách giải quyết vấn đề. Toàn thể câu chuyện là như vậy.

Mason đứng dậy và bước tới lui trong phòng.

— Phải rồi. Đó chính là điểm yếu.

— Điểm yếu về vụ gì?

— Tổng tiền - Mason nói - Vera Martel bằng cách nào đấy đã biết được chuyện này và bà ta đã chĩa mũi nhọn vào Nancy hoặc Glamis, hay có thể là cả hai.

Điện thoại reo.

Della Street nhắc điện thoại nghe rồi nói:

— Cửa anh, Paul.

Drake cầm lấy ống nghe:

— Tôi nghe đây. Tôi sẽ về ngay. Nhưng cái gì?... Anh có chắc không? Được rồi, cho tôi chi tiết.

Drake đứng nghe đến khoảng ba phút rồi nói:

— Được rồi. Cắt người làm việc. Hãy lấy tất cả mọi chi tiết... Đúng vậy, phải hành động, không ngại tốn kém.

Drake cúp máy. Mason nhìn anh cười và nói:

— Anh tiêu quá nhiều tiền của thiên hạ. Tôi rất lấy làm đau khổ khi là thân chủ của anh.

Drake nhìn trả lại với đôi mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

— Đúng vậy cảnh sát đã tìm thấy xác của Vera Martel vào sáng sớm

hôm nay. Xác nằm trong xe hơi của bà ta và chiếc xe hình như lạc tay lái, lật xuống triền núi ở khúc đường Mulholland Drive. Tuy nhiên, có nhiều điểm đáng nghi ngờ trong vụ này. Cảnh sát nghi rằng chiếc xe đã bị đẩy ra khỏi đường, tại nơi mà độ dốc hầu như thẳng đứng, sâu đến ba chục mét. Họ đưa xác tới phòng giải nghiệm và cách đây vài tiếng đồng hồ, chuyên viên giải nghiệm đã cho biết đó là một vụ sát nhân. Xương cuống họng bị vỡ, các vết xuất huyết đặc biệt cho biết là Vera Martel đã chết trước khi xe hơi bị đẩy xuống vực sâu. Do vậy cảnh sát đã điều tra kỹ càng và tìm thấy có những mảnh cửa trên váy của Vera và một số mảnh cửa nằm trong giày. Đó không phải là loại mảnh cửa thường mà là loại mảnh cửa những thứ gỗ quý hay gặp ở các xưởng mộc riêng của cá nhân.

— Bà ta chết cách đây bao lâu? - Mason hỏi.

— Phòng định chính xác nhất là bà ta chết vào khoảng giữa lúc từ bảy giờ sáng tới trưa hôm qua. Nếu cảnh sát không phát hiện xác chết thì trong vòng một vài ngày sau, khó mà xác định được thời gian chết. Tử thi đã được tìm thấy do xe cảnh sát tuần tiễu trên xa lộ đã để ý đến vết bánh xe đặc biệt bên lề đường. Nếu không vì sự tình cờ ấy, khó mà nhận ra được bởi vì không thể nhìn thấy chiếc xe nếu không bước ra ngoài lề đường và xuống dưới dốc một đoạn. Chiếc xe đã rớt xuống vực và bị nhiều tàn cây che lấp.

Mason nói:

— Cảnh sát đã bắt đầu làm việc về vụ này từ khi nào, Paul?

— Ngay từ buổi sáng sớm. Họ không tiết lộ chi tiết ra ngoài và ...

Chuông điện thoại bên ngoài phòng reo. Della Street nhắc máy nói:

— Có gì vậy Gertie? - Và quay sang Mason cô nói tiếp - Muriell Gilman gọi đến. Cô ta đang chờ nơi đầu dây. Gertie nói là cô ấy rất xúc động và muốn gặp anh ngay.

— Cho nối mạch, tôi sẽ nói chuyện với cô ta - Mason nói.

Vị luật sư nhắc điện thoại và nói với Della Street:

— Cô nghe luôn thể, Della.

Della gật đầu, nói lại trên máy:

— Cho nói chuyện với cô ta đi, Gertie.

Mason nghe tiếng nối mạch và nói:

- Chào cô Muriell, tôi là Mason nghe đây.
- Ông Mason! Sự khủng khiếp vừa xảy ra - Muriell nói.
- Được rồi - Mason nói - Bây giờ hãy bình tĩnh nói ngắn gọn các sự việc xảy ra. Chúng ta có rất ít thời gian.
- Cảnh sát đã đến đây với giấy khám nhà, ông Mason.
- Được rồi - Mason nói - Ai có mặt ở nhà vào lúc đó?
- Cả ba chúng tôi. Nancy đang ngủ. Glamis đã về nhà lúc quá nửa đêm và cũng đang ngủ. Chỉ có mình tôi là thức.
- Thôi được - Mason nói - Cảnh sát đã đưa giấy khám nhà cho cô?
- Vâng. Họ hỏi ai chịu trách nhiệm trong nhà này, tôi nói rằng tôi và họ đòi khám xét xưởng mộc của bố tôi.
- Họ đòi khám xét à?
- Vâng.
- Họ đã làm những gì?
- Họ có một người đem theo một chiếc máy giống như máy hút bụi và hút các mặt cửa trên sàn. Họ quan sát chiếc ghế gãy và vết sơn đổ. Sau đấy, họ lấy bột rắc trên lon sơn để lấy dấu tay và họ chụp hình các dấu tay ấy, họ bảo tôi nên chờ bên ngoài và đừng đến gần điện thoại.
- Sự việc ấy xảy ra cách đây bao lâu?
- Mới cách đây khoảng nửa tiếng đồng hồ hoặc bốn lăm phút.
- Rồi sau đấy?
- Họ ra đi và ... họ rất lịch sự nhưng không trả lời câu hỏi. Tôi hỏi họ có chuyện gì xảy ra vậy nhưng họ không chịu trả lời. Họ nói rằng nhiệm vụ của họ là thu thập tin tức chứ không phải là cung cấp tin tức.
- Thôi được - Mason nói - Bố cô hiện ở đâu?
- Bố tôi ở Las Vegas. Dự trù là ông sẽ về bằng chuyến máy bay sáng sớm và có mặt tại văn phòng lúc chín giờ nhưng hồi chín giờ rưỡi, ông Calhoun có gọi lại đây nói là bố chưa tới và hỏi tôi có biết ông ở đâu không?
- Thế cô nói với Calhoun ra sao?
- Ông Mason, tôi... tôi nói dối ông ta.
- Cô đã nói những gì với ông ta?

— Tôi nói là tôi không biết bố tôi ở đâu cả nhưng cố ý để cho ông ta nghĩ rằng bố tôi đang ăn sáng.

— Thế ông ta có hỏi rằng đêm qua bố cô có nhà hay không?

— Không. Ông ta không hỏi thẳng như vậy. Ông ta chỉ hỏi là có biết bố tôi có định đến sở vào sáng nay không và tôi đã nói với ông ta rằng chắc chắn là bố tôi sẽ tới.

— Thôi được - Mason nói - Cảnh sát đã đi khỏi lúc nào?

— Cách đây chừng mười phút.

— Sao cô không gọi tôi sớm hơn?

— Tôi đâu còn chút tâm trí nào. Tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi thấy đầu gối mình như muốn sụm xuống. Tôi không biết có nên gọi Glamis và Nancy hay không.

— Nhưng rồi cô làm gì?

— Tôi vẫn không đánh thức cả Nancy lẫn Glamis dậy.

Mason nói:

— Tôi muốn nói chuyện với Nancy và cả Glamis nữa. Có lẽ tôi nên đến đó hơn là để cô đến đây. Tôi ...

Cánh cửa phòng ngoài mở ra. Đại úy Tragg thuộc đội Hình sự bước vào phòng cùng với một sĩ quan cảnh sát theo sau.

— Chào quý vị - Đại úy Tragg nói - Quý vị có vẻ đang bận quá phải không?

Mason quay sang nhìn hai người khách nói lớn tiếng để Muriell có thể nghe được:

— Vâng, có chuyện gì mà đích thân Đại úy Đội trưởng Hình sự lại tới đây sáng nay vậy. Sao quý vị không chờ để tôi được thông báo?

— Tôi đã nói với ông nhiều lần - Đại úy Tragg nói - tôi không thể phí thì giờ ngồi chờ ngoài cửa để thiên hạ có đủ thời gian chuẩn bị cho cuộc thăm viếng của tôi. Có lẽ họ sẽ có đủ thì giờ để tính toán và xóa bỏ các bằng chứng, một đôi khi cũng có thể chuồn ra cửa sau và cô thư ký sẽ nói một cách hoàn toàn chân thật rằng cô thực tình không rõ người mà tôi muốn gặp đã đi đâu. Tôi nghĩ là tôi đã từng được thiên hạ tiếp đón như vậy nhiều lần rồi và chắc ông cũng thông cảm. Bây giờ xin ông cứ việc tiếp tục điện thoại

đi chứ.

Muriell nói:

—Ồ, ông Mason, chuyện kinh khủng đã xảy ra. Tôi biết là nó sẽ xảy ra. Tôi ...

—Thôi được - Mason ngắt ngang - bây giờ tôi có chuyện bận một chút. Tôi sẽ gọi lại khi nắm được một số dữ kiện trong vấn đề. Lúc này vừa có sĩ quan thanh tra Hình sự tới đây. Họ có chuyện khẩn cấp cần làm việc với tôi, tôi chưa biết là chuyện gì. Tôi sẽ gọi lại cô ngay khi có thì giờ, nhưng tôi cũng còn phải điều tra vấn đề đó đã. Về những điều tôi nói với cô nên giữ kín thì hãy nhớ rõ. Cô đã nói với bất cứ ai về vấn đề đó chưa?

— Ý ông muốn nói về vấn đề ...?

— Về tất cả mọi vấn đề - Mason chặn lại một cách dứt khoát.

— Không, ông Mason. Họ không hỏi tôi nhiều. Họ chỉ hỏi tôi về bố và tôi đã nói với họ rằng ông ấy ở Las Vegas và sẽ trở về bằng chuyến máy bay vào sáng sớm.

— Thôi được, tôi sẽ gọi lại cô sau - Mason nói - Hãy quanh quẩn ở nhà để chờ điện thoại. Tôi rất tiếc là phải ngừng ở đây. Tôi rất muốn nói chuyện tiếp với cô nhưng cảnh sát họ đang cần gặp tôi gấp.

Mason cúp máy và quay sang Đại úy Tragg:

— Tôi có thể giúp gì được Đại úy?

Tragg quay về phía vị sĩ quan cảnh sát nói:

—Tôi chắc ông đã biết ông Perry Mason. Còn đó là Paul Drake thám tử tư và cô Della Street lo việc văn phòng cho ông Mason. Đừng bao giờ đánh giá thấp trí thông minh của bất cứ ai trong họ. Và nhất là đừng làm đôi mắt có vẻ ngây thơ của cô Street vì cô có thể đọc được tư tưởng của người khác đấy. Ông có thể vui lòng cho biết là ông đã nói chuyện với ai không, ông Mason?

— Một thân chủ của tôi - Mason nói.

— Vậy hả? - Tragg nói mĩa và làm ra vẻ ngạc nhiên. - Thế mà tôi cứ tưởng là ông đang trả lời cho một khách hàng của hãng máy bay.

— Tôi nghĩ là không nên nhảy vội đến kết luận - Mason nói - nhất là đối với một vị thám tử.

Tragg nói:

— Ông Mason, theo tôi biết thì ông có một thân chủ tên là Carter Gilman phải không?

— Nếu ông nói rằng ông đã biết thì làm sao có thể lầm lẫn được - Mason đáp.

— Vậy thì tôi xin hỏi, ông có một thân chủ tên là Carter Gilman không?

Mason nhú mày làm ra vẻ có nhớ:

— Gilman... Gilman - ông nói - Carter Gilman. Thế ông có biết địa chỉ của ông ấy không?

— 6231 Đại lộ Vauxman - Tragg nói.

— Vâng, - Mason nói - Để tôi nhớ xem... không, ông Tragg ạ. Tôi không nghĩ là có thể trả lời được câu hỏi đó.

Đại úy Tragg nhìn sang vị sĩ quan cảnh sát nói:

— Ông thấy sự khéo léo của vị luật sư không! Ông ta làm ra vẻ như không hề biết Carter Gilman là ai và bảo với tôi rằng không thể trả lời được câu hỏi. Làm như vậy để ông ta khỏi phải nói dối với tôi. Ông ta không nói rằng mình từ chối mà chỉ chơi trò làm ra vẻ ngây thơ.

Tragg quay sang Mason nói tiếp.

— Ông Mason, tôi xin hỏi ông một câu chính thức. Ông có lấy đi bất kỳ một bằng chứng buộc tội nào tại hiện trường 6231 Đại lộ Vauxman hay không?

— Bằng chứng buộc tội! - Mason nói - ý ông muốn nói gì? Dĩ nhiên, bằng chứng là yếu tố hợp pháp để chứng minh và tự nó đã có định nghĩa hợp pháp rồi. Bây giờ ông nói đến buộc tội thì lại là một điều khác nữa. Tôi muốn hỏi rõ hơn là buộc tội ai? ông Tragg, vì ông muốn chơi trò đố vui nên tôi cũng nhắc với ông rằng, bằng chứng cũng có nhiều loại và có những loại tòa không chấp nhận.

— Tôi hiểu chứ - Tragg nói - Như bằng chứng nghe nói chẳng hạn.

— Rồi, - Mason nói - Nhưng chính nó lại cũng có những ngoại lệ. Thí dụ, như có người nào đó hỏi ông bao nhiêu tuổi, ông đáp năm lăm. Dĩ nhiên, là làm sao ông biết được ông năm lăm tuổi ngoại trừ lý do ông đã nghe nói như vậy. Và đây chính là ngoại lệ của bằng chứng nghe nói.

— Thôi được - Tragg nói - Như vậy chúng ta lại phải kéo dài cuộc thăm viếng này. Tôi...

Chuông điện thoại lại reo. Della Street nhắc ống nghe nói:

— Vâng - Và cô nhìn Mason với con mắt ra hiệu và nói - Có lẽ ông chủ nên dùng máy bên thư viện.

—Ồ, khỏi cần - Tragg nói - Chúng tôi không nghe lén đâu. Nhưng chúng tôi đang rất bận và công việc có tính cách chính thức, vì vậy tôi đề nghị là ông nên trả lời điện thoại và yêu cầu họ gọi lại sau.

Mason thấy rõ nét biểu hiện trên gương mặt của Della Street bèn nhắc điện thoại nên nói “Vâng” và nghe thấy giọng của Carter Gilman:

— Ông Mason, tôi là Carter Gilman. Tôi đang bị giữ vì tình nghi giết người. Họ đã thẩm vấn tôi tại văn phòng Biện lý và tôi chưa bị tổng giam. Họ bảo tôi được quyền gọi luật sư và tôi gọi cho ông.

— Tôi sẽ đến gặp ông ngay - Mason nói - tôi không biết là ông đã nói những gì với ai, nhưng kể từ giờ phút này ông tuyệt đối không nói gì với bất cứ ai trừ khi tôi có mặt tại đây. Ông nghe rõ không? Ông phải im lặng trừ khi tôi cho phép. Tôi sẽ đến gặp ông lập tức.

Mason cúp máy.

Tragg buồn bã quay sang vị sĩ quan đứng bên cạnh nói:

— Lại quyết định mới! Quyết định tước đoạt quyền của những kẻ thi hành luật pháp, tước đoạt cả quyền khai thác kẻ tình nghi trước khi kẻ đó được phép gọi luật sư đại diện. Toàn bộ công việc bảo vệ luật pháp đành phải chịu ngơ ngác. Họ đã tháo còng tay của kẻ phạm tội và móc vào tay chúng ta, những kẻ thừa hành luật pháp.

Thôi, ông Mason, tôi nghĩ là con mèo đã chui ra khỏi bị. Có lẽ ông cũng chẳng muốn trả lời những câu hỏi của chúng tôi nữa vì chắc ông đang nóng lòng muốn gặp thân chủ của ông. Được rồi, chúng tôi không thể giữ ông được, nhưng chúng tôi sẽ hành động tiếp.

— Xin cứ việc, Đại úy - Mason nói - Và luôn tiện, chắc các ông có đem theo xe của sở và có lẽ sẽ trở về nhà giam phải không? Nếu ông tỏ ra hiếu khách và lịch sự, tôi xin phép được đi cùng với các ông để đỡ mất thì giờ.

— Cũng được, ông Mason - Tragg nói - Chúng tôi rất sẵn sàng. Nhưng

mong ông hiểu cho chúng tôi không thể dùng đèn đỏ và còi hiệu, mặc dù vậy chúng tôi cũng rất quen đường và có thể rút ngắn thì giờ. Chúng tôi sẵn sàng giúp ông để tránh khỏi bị mang tiếng là cảnh sát tước đoạt quyền che chở của luật pháp đối với thân chủ ông cũng như đã trì hoãn hầu ép cung họ. Cứ việc đi cùng với chúng tôi. Chúng tôi sẽ đưa ông đến tận nhà giam để ông có thể nói chuyện được với thân chủ, người đã bị giữ vì tình nghi giết chết Vera Martel. Tôi cũng không ngần ngại để nói riêng một cách kín đáo cho ông biết rằng, đây là một vụ nghiêm trọng và trừ khi ông hết sức cẩn thận và khôn khéo, nếu không ông cũng sẽ bị liên đới với thân chủ của ông đấy.

Mason cúi đầu nói.

— Cảm ơn Đại úy đã cho biết và cho đi nhờ xe - Rồi quay sang Della Street nói nửa đùa nửa thật - Nếu cô không nhận được tin tức của tôi trong vòng một tiếng đồng hồ, cô hãy làm đơn kiến nghị ngay.

Della Street gật đầu một cách lo lắng.

Paul Drake với tư cách một khán giả im lặng, đưa tay mở cửa để ba người bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 8

Perry Mason ngồi tại phòng dành riêng cho luật sư tại nhà giam. Carter Gilman bước vào phòng.

— Chào ông Gilman - Mason nói - Chuyện rắc rối gì vậy?

— Ông Mason, tôi không biết. Tôi thề là tôi không biết gì cả.

— Để dành lời thề đó khi ra trước tòa - Mason nói - Bây giờ xin ông cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?

— Tôi đi Las Vegas và trở về với chuyến máy bay lúc sáng sớm. Tôi dự định có mặt tại văn phòng vào sáng nay. Tuy nhiên, tôi không về tới nơi. Cảnh sát đã chờ tôi tại sân bay. Họ giữ tôi và bảo rằng cần hỏi tôi một số câu hỏi.

— Về chuyện gì?

— Về cái chết của bà Vera Martel.

— Và ông biết là bà ta đã chết?

— Vâng! Họ nói với tôi như vậy.

— Ông đã nói gì với họ?

— Tôi nói với họ rằng vâng, cuối cùng tôi xác nhận là tôi đã đến gặp ông về vấn đề Vera Martel.

— Ồ, ông đã nói như vậy à? Tại sao ông lại nói với họ rằng ông đã gặp tôi?

— Bởi vì tôi nghĩ rằng bà ta có ý định tống tiền một số người trong gia đình tôi.

— Ông nói rằng một số người à? - Mason hỏi - Lúc đầu ông nói với tôi là bà ta chỉ định tống tiền vợ ông thôi mà?

— Vâng, nhưng sau đó thì tôi nghĩ lại.

— Thôi được - Mason nói - Hãy tiếp tục. Gì nữa?

— Vâng, họ hỏi tôi về xưởng mộc và loại gỗ tôi dùng trong xưởng, tôi

mua gỗ đó ở đâu và họ hỏi tôi làm gì ở Las Vegas.

— Vậy ông làm gì ở đó?

— Đánh bạc.

— Thằng không?

— Không.

— Ông thua bao nhiêu?

— Tôi nghĩ rằng hòa.

— Một cuộc đi chơi khá bình thường - Mason nói.

— Nhưng cũng có nhiều xúc cảm.

— Thế họ có hỏi ông rằng ông được biết bà Vera Martel có ý định tổng tiền từ lúc nào không?

— Có chứ. Họ hỏi tôi khá nhiều.

— Và ông đã trả lời các câu hỏi đó ra sao?

— Tôi nói với họ rằng tôi đã nhìn thấy chiếc xe của Vera Martel đậu gần văn phòng tôi hai lần, đậu gần nhà tôi một lần, và bà ta đã gọi điện thoại đến nhà tôi một vài lần.

— Những lần đó chỉ có một mình ông ở nhà phải không?

— Vâng.

— Ông đã hỏi tên của bà ta phải không?

— Bà ta nói tên mình là Vera Martel và nhắn vợ tôi gọi cho bà ta khi vợ tôi về.

— Và ông đã nhắn lại với vợ ông như vậy? - Mason hỏi.

Gilman do dự.

— Thôi được rồi - Mason nói - Thôi, đừng có vòng vo. Tôi không nghĩ là Vera Martel đã vào nhà ông. Tôi cũng không nghĩ là Vera Martel đã gọi điện thoại cho vợ ông. Và tôi cũng khẳng định rằng ông chưa bao giờ nhắn cái tin đó cho vợ ông cả. Có điều, chuyện xảy ra là Roger Calhoun đã thuê Vera Martel, bởi vì Calhoun nghe được tin về vụ xì căng đan liên quan tới Glamis và ông ta muốn tìm hiểu. Vera Martel đã tìm ra được một vài điều và bà ta quyết định lợi dụng. Bà ta đã khai thác cả hai bên. Bà ta muốn Roger Calhoun trả tiền để lấy tin tức và cũng muốn ông trả tiền để tin tức đó khỏi đến tay Calhoun. Vì vậy - Mason nói tiếp - sáng qua ông có hẹn với

Vera Martel. Bà ta gặp ông tại xưởng mộc. Ông trả cho bà ta mười ngàn đôla. Vì bà ta đến sớm, ông lại không muốn để cho Muriell biết nên đã sai cô ta làm thêm phần ăn sáng nữa

— Trời ơi! Làm sao ông biết điều đó? - Gilman ngạc nhiên chặn lại hỏi.

— Nghề nghiệp của tôi phải biết chứ - Mason nói - Ông đứng lên rời bàn ăn và đi xuống xưởng mộc. Vera cầm lấy mười ngàn đôla và còn đòi thêm. Ông giận dữ tấn công bà ta. Có thể là bà ta đã rút dao hoặc rút súng. Ông đã bóp cổ bà ta tới chết và bỏ xác vào cốp xe của mình, lái đến chỗ giấu xác chết. Rồi thì trở lại lấy xe của Vera Martel....

Gilman lắc đầu một cách phủ định.

— Xin hãy nghe đã - Mason nói - Ông lái xe của bà ta đến đường Mulholland Drive, bỏ xác bà ta vào trong xe và đẩy chiếc xe ấy xuống vực. Sau đó, ông quyết định tạo dựng trường hợp ngoại phạm cho mình. Ông đã có sẵn cuộc hẹn với tôi lúc mười một giờ ba mươi. Ông cố gắng để giữ cuộc hẹn đó nhưng ông đã trễ vài phút. Rồi ông kể cho tôi nghe câu chuyện về bà Vera Martel và những điều ông muốn tôi làm, trong khi ông biết rằng Vera Martel đã chết. Ông đã cố chứng tỏ tính chất ngoại phạm. Ông cố dàn xếp để lúc nào cũng có nhân chứng bên cạnh. Ông không biết được khi nào người ta sẽ khám phá ra xác của Vera Martel, nhưng ông hy vọng rằng sự khám phá càng trễ thì may mắn của ông càng cao.

Ông đã giảng bày tôi để sử dụng tôi làm nhân chứng nhằm chứng minh rằng Vera Martel vẫn còn sống một thời gian sau khi thực tế là bà ta đã chết. Ông đã tạo một lời nhắn tin về các dấu tay và bảo cô thư ký thân tín của ông điện thoại cho tôi từ trạm điện thoại Graystone 9-3535, chỉ cách văn phòng ông có vài khu phố. Ông đã đứng bên cạnh cô ta, bảo cô ta giả giọng nói nhanh và xưng tên là Vera Martel báo cho tôi biết rằng chính ông đã đến gặp tôi dưới cái tên giả là Edward Carter, bảo rằng ông là thằng điên và bảo tôi gọi điện thoại cho ông để nhắn tin về các dấu tay.

Và tôi đã gọi số điện thoại ấy. Tôi nhắn tin cho ông và ông đã giả vờ sợ hãi. Ông do dự, không hiểu tại sao Vera Martel lại biết rõ ông ở đó ngoại trừ sự kiện ông đã bị theo dõi. Sau khi đóng kịch xong, ông cúp máy và cô thư ký của ông gọi về văn phòng xem ông đã đến chưa. Ông đã chạy vội đến

một nơi nào đó để tạo một sự ngoại phạm, có lẽ ông đến họp với một vài giới chức ngân hàng gần đây. Rồi thì, ông đi Las Vegas. Hồ sơ của hãng máy bay sẽ cho biết chuyến máy bay ông đã đi. Khi tới Las Vegas, ông thấy không cần phải đề phòng nữa. Tôi không rõ mục đích ông đến đó làm gì. Nhưng tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu ông đến đó để vào văn phòng của Vera Martel tìm các tài liệu buộc tội.

Đó là kế hoạch của ông và cũng chính con đường ấy đã dẫn ông tới bỗng hơi ngạc. Cô thư ký của ông, đồng ý là rất trung thành, nhưng khi cô ta biết rằng phải chọn lựa giữa sự tòng phạm và việc nói thực thì cô ta sẽ nói thực. Giờ này có lẽ cảnh sát đã giữ cô ta. Nếu ông kịp thời liên lạc với tôi ngay khi sự việc vừa xảy ra và cho tôi các dữ kiện thì may ra tôi có thể giúp ông được. Tôi hy vọng rằng có thể chứng minh đó là vụ giết người do vô tình. Nhưng bây giờ, với cái trò ông đã bày đặt ra, sự việc có vẻ như như một vụ âm mưu giết người có chủ đích và người ta sẽ buộc tội ông là cố tình giết người trong trường hợp gia trọng.

Mason ngừng nói và nhìn xoáy vào cặp mắt đầy vẻ kinh hoàng của Gilman.

— Thế nào? - Mason hỏi.

Gilman im lặng lắc đầu.

— Thôi được - Mason nói - Sự thực ra sao?

— Tôi sẽ nói với ông - Gilman nói - Nhưng tôi sẽ không nói với bất cứ một ai khác. Tôi cũng sẽ không khai trước tòa, dù ông có yêu cầu tôi đi nữa.

— Được rồi - Mason nói - Cho tôi biết đi.

— Tôi... tôi cần phải che chở cho một người khác, một người mà tôi rất thương yêu.

— Ai vậy? - Mason hỏi.

Gilman lắc đầu.

— Thôi được - Gilman thở dài nói - tôi che chở cho một người trong gia đình.

— Như vậy tốt hơn - Mason nói - Như vậy thì may ra sự việc có thể khác. Nói tiếp đi.

— Tôi đang ăn sáng - Gilman nói - Và tôi biết rằng Vera Martel đang

tìm hiểu một điều gì đó về gia đình tôi.

— Làm sao ông biết điều ấy?

— Tôi sẽ cho ông biết sau.

— Được rồi - Mason nói - ông đang ăn sáng rồi sao?

— Tôi thấy Vera Martel đi xuống gara và vào phòng rửa ảnh của Nancy.

— Cứ tiếp tục - Mason nói.

— Tôi như bị sét đánh - Gilman nói - Tôi biết bà ta sẽ tới, tình thế có vẻ tuyệt vọng và phải trả giá. Tôi có ý định xuống gara gặp thẳng Vera Martel. Đây là điểm quan trọng, ông Mason, xin ông cần phải ghi nhớ. Vì để tránh sự thắc mắc của Muriell nên tôi không dám ngòi đó nhìn qua cửa sổ. Tôi phải giả vờ đọc báo nên không biết rõ những gì đã xảy ra

— Xin tiếp.

— Tôi bảo Muriell vào bếp làm thêm đồ ăn và tôi im lặng rời bàn, quảng tờ báo dưới sàn, rón rén bước ra cửa trước. Lúc này tôi nhìn qua cửa sổ và thấy...

— Xin cứ tiếp - Mason nói.

— Tôi thấy một người trong gia đình tôi chạy ra từ xưởng mộc với bộ mặt sợ hãi kinh khủng.

— Người đó là ai? - Mason hỏi.

Gilman lắc đầu nói:

— Kể cả ông, tôi cũng không tiết lộ điều này, ông Mason. Vì tôi biết rằng nếu ông tìm cách cứu tôi, thì với tư cách của một luật sư có đạo đức, ông sẽ phải hy sinh kẻ mà ông cho rằng có tội.

— Thôi được - Mason nói - Chúng ta cứ tạm dừng ở đây. Ông thấy một người trong gia đình ông chạy ra khỏi xưởng mộc rồi sao?

— Tôi bước ra khỏi cửa trước, nhẹ nhàng chạy xuống gara, mở cửa phòng rửa ảnh và đi sang xưởng mộc. Tôi mở cửa xưởng mộc và nhìn thấy quang cảnh làm tôi muốn té xỉu.

— Ông nhìn thấy gì?

— Một vũng sơn màu đỏ thẫm trên sàn mà lúc đầu tôi tưởng là máu. Một chiếc ghế bị gãy và rất nhiều tờ giấy bạc một trăm đôla nằm vương vãi trong phòng.

— Được lắm, xin cứ tiếp - Mason nói - Rồi ông làm gì?

— Hình như tôi đánh rơi chiếc khăn ăn. Tôi đứng ngây người ra tại đây. Rồi thì tôi nhìn kỹ vũng đỏ và biết rằng đó là vũng sơn chảy ra từ hộp sơn hở nắp đã rơi ở trên kệ xuống. Tôi bèn cúi xuống nhặt hộp sơn để lại chỗ cũ. Và lúc này tôi chợt ý thức được việc gì đã xảy ra.

— Việc gì đã xảy ra? - Mason hỏi.

— Người trong gia đình tôi đã đem xấp giấy bạc loại giấy một trăm đôla để trả cho kẻ tổng tiền, và và Vera Martel đã đòi thêm nên xảy ra cuộc xô xát.

— Rồi thì ông làm sao? Ông có hỏi người trong gia đình ông về chuyện ấy không?

— Không. Tôi không hỏi - Gilman nói - Tôi chạy lại gara và nhảy lên xe rượt theo tìm kiếm Vera Martel. Tôi biết bà ta chưa thể đi xa được. Tôi vòng qua các khu phố và kiếm mãi nhưng vẫn không gặp. Nhưng tôi có thấy chiếc xe của bà ta đậu cách nhà tôi khoảng nửa khu phố.

— Làm sao ông biết đó là xe bà ta?

— Nó mang bảng số Nevada.

— Làm sao ông biết đó là xe bà ta? - Mason hỏi lại.

— Nó nó được rồi, để tôi nói rõ hơn. Roger Calhoun đã thuê Vera Martel tìm hiểu về vụ xì căng đan trong gia đình tôi. Cô thư ký riêng của tôi, Matilda Norman là một người rất trung thành, đã nghe được tin này qua vài lần tiết lộ trên máy liên lạc nội bộ giữa Calhoun và cô thư ký của ông ta. Tôi cho ông biết một điều là cô Colfax, thư ký riêng của Calhoun, thực tình không ưa ông ta nhưng vẫn phải chịu đựng vì lương của cô ta gấp đôi lương bình thường. Cô ta biết dã tâm của Calhoun đã thuê Vera Martel từ Nevada để theo dõi gia đình tôi.

— Rồi sao?

— Cô ta bèn nói với Matilda Norman, và Matilda nói lại với tôi.

— Và ông đã nói thẳng vào mặt Calhoun cũng như Vera Martel phải không?

— Đó là điều đáng lẽ tôi phải làm - Gilman nói - Nhưng tôi đã hành động khác và nhận thấy là sai lầm.

— Ông đã làm gì?

— Tôi muốn tìm hiểu rõ thêm sự việc. Do đó, lúc ấy tôi xuống bãi đậu xe và tìm chiếc xe mang biển số Nevada. Tôi đã thấy và tôi hành động. Tôi nhìn thấy các chìa khóa trong ổ khóa và tấm bảng tên Vera Martel với địa chỉ ở Las Vegas, Nevada. Tôi nhớ là mình luôn luôn có để cục đất sét trong xe, bèn lấy ra và lấy dấu khuôn tất cả các chìa khóa của Vera Martel

— Mục đích để làm gì? - Mason hỏi.

— Tôi cũng không rõ nữa - Gilman nói - Tôi chỉ muốn tìm tất cả mọi dữ kiện nếu có thể. Tôi bị bắn loạn do ý nghĩ về vụ xì căng đan trong gia đình. Tôi đã biết từ lâu, có một điều gì đấy bất thường về sự ra đời của Glamis cũng còn có một số sự việc khác nữa. Tôi muốn tìm hiểu thêm về những vấn đề ấy.

— Và ông đã có ý định làm chìa khóa giả để lục soát văn phòng của Vera Martel phải không?

Gilman do dự một lát rồi gật đầu.

— Ông đã làm một việc là đưa đầu vào rọ - Mason nói - Có phải ông đã làm việc ấy vào đêm qua không?

— Vâng.

— Ông tìm thấy gì?

— Tôi thấy là có ai đã làm việc đó trước tôi - Gilman nói - Văn phòng như một đồng rác. Giấy tờ vứt bừa bãi trên sàn. Các tủ hồ sơ thì bị lục tung. Các giấy tờ bị xáo trộn hết nói chung là có ai đấy đã lục tung và vứt đầy mọi thứ ra trên sàn.

— Thế ông có đủ khôn ngoan để đeo găng tay không? - Mason hỏi.

Gương mặt bí xị của Gilman thay cho câu trả lời.

— Thôi được - Mason nói - Có lẽ ông đã để lại đầy những dấu tay. Ông đã cung cấp cho thiên hạ khá đầy đủ yếu tố để buộc tội ông giết người trong trường hợp gia trọng mà ông biện lý Hamilton Burger đã phải vất vả. Riêng chỉ có một điểm đặc biệt duy nhất trong tất cả sự việc này là tôi chỉ có tin ông một nửa phần mà thôi. Bây giờ ông nói tiếp cho biết sau khi ông đã tìm thấy xe của Vera Martel thì ông làm gì với chiếc xe của ông?

— Tôi lái xe của mình tới nơi tôi thường đợi xe buýt và đậu xe lại bên

lê.

— Cách nhà ông bao xa?

— Khoảng bốn khu phố.

— Được rồi. Ông để xe tại đó rồi làm gì?

— Tôi không biết phải làm gì, ông Mason ạ. Tôi thấy choáng váng. Tôi tính lên xe buýt để tới sở nhưng tôi không đến đó. Tôi đi quanh quẩn và rồi quyết định trở về nhà để nói rõ chuyện đó với gia đình. Tôi lên xe buýt định về nhà nhưng chợt nhớ ra là đã có hẹn với ông, tôi thấy tốt hơn hết là đến gặp ông và đẩy sự việc cho ông giải quyết. Vì vậy tôi xuống xe buýt và đi xe khác đến văn phòng ông. Có một điều ông hiểu lầm là, ông tưởng tôi bảo cô Matilda Norman gọi cho ông để ông nghĩ rằng Vera Mattel lúc ấy hãy còn sống. Nhưng sự thực thì không phải vậy. Tôi chỉ e ngại ông xúc tiến công việc một cách chậm chạp nên tôi muốn đẩy ông vào một cuộc thử thách. Tôi nghĩ rằng nếu Vera Martel qua mặt ông thì ông sẽ hành động ngay. Do đó tôi đã tính toán cùng cô thư ký của mình kế hoạch ấy... nhưng làm sao ông có thể khám phá ra được?

Mason nói:

— Bây giờ không còn có thời gian để cho ông hỏi. Chỉ có tôi hỏi ông mà thôi, ông hãy trả lời những câu hỏi ấy. Có ba người trong căn nhà ấy ngoài ông ra, đó là Muriell, vợ ông và Glamis. Riêng Muriell vì đang lo bữa ăn sáng cho ông nên không thể là người ông đã nhìn thấy chạy ra khỏi xưởng...

— Thực ra thì có đến bốn người trong nhà, ngoài tôi ra - Gilman nói.

— Ai là người thứ tư?

— Một thanh niên ở miền Bắc tên là Hartley Elliott, anh ta là đại lý của một hãng.

— Anh ta đi chơi với Glamis và đưa nó về nhà quá nửa đêm khoảng hai, ba giờ sáng... bọn trẻ ngày nay luôn luôn vậy.

— Cứ tiếp tục - Mason nói.

— Tôi nghe nói lại là anh ta ngừng xe, lên ngồi tại hàng hiên với Glamis một lúc. Anh ta đã để quên chìa khóa công tắc xe ở vị trí mở điện. Khi anh ta trở lại đề máy thì bình quá yếu. Vì vậy Glamis đã bảo anh ta ngủ lại ở phòng dành riêng cho khách.

— Có bao nhiêu phòng dành cho khách?

— Hai.

— Ở đâu?

— Trên lầu, phía Bắc. Căn phòng anh ta ngủ nằm ngay trên phòng ăn. Tôi lấy làm ngạc nhiên khi thấy có người trên ấy. Tôi không biết là anh ta đã ngủ đêm ở đó... mãi cho đến sau này.

— Sau này là bao lâu?

— Tối qua, khi tôi điện thoại cho Muriell từ Las Vegas. Muriell rất lo lắng cho tôi và tôi thấy nó có vẻ thắc mắc về tôi... chúng tôi nói chuyện một lúc lâu và nó cho tôi biết về Hartley Elliott đã ngủ lại qua đêm.

— Ông trả tiền điện thoại lúc gọi chứ? - Mason hỏi.

— Không. Tôi gọi để nhà trả tiền.

— Từ Las Vegas à?

— Vâng. Tôi bảo Muriell nói với tổng đài ghi nhận tiền trả.

— Như vậy - Mason nói - Trong trường hợp họ cần thêm các bằng chứng, họ có thể có thêm phiếu ghi cuộc điện đàm viễn liên đó.

Gilman nói:

— Ông Mason, nếu cần, tôi sẽ tự nhận tội. Tôi nghĩ là ông có thể thỏa thuận với biện lý, tôi sẽ thú tội vô tình giết người và như vậy, với vị trí và quá khứ của tôi, tôi có thể chỉ bị một hai năm tù mà thôi.

Mason nói.

— Ông hãy nghe tôi nói đây. Tôi sẽ yêu cầu ông những điều phải làm và những điều không được làm. Còn lúc này thì không bao giờ được mở mồm nói với bất cứ ai về việc thú tội hay không thú tội. Tôi muốn ông im miệng lại. Ông hãy nói với mọi người rằng luật sư của ông yêu cầu ông không bàn luận đến vụ này. Không bàn về gia đình của ông, không bàn luận cả về quá khứ cũng như về công việc làm ăn của ông. Và bây giờ tôi muốn biết một điều. Ông có giết Vera Martel không?

— Ông Mason, tôi xin lấy danh dự nói rằng tôi không.

— Nhưng ông cảm thấy rằng có lẽ bà ta đã bị giết phải không? Và trong đầu óc ông, ông nghĩ chắc chắn là một người trong gia đình ông đã giết bà Vera Martel phải không?

— Vâng.

— Người đó có phải là Muriell?

— Tôi sẽ không trả lời.

— Có phải Glamis không?

— Tôi không muốn bị ông chất vấn.

— Có phải là vợ ông không?

— Tôi đã nói với ông rồi, ông Mason. Tôi sẽ không nói điều đó với bất cứ ai. Cái tên ấy sẽ không bao giờ được tiết lộ, chùng nào tôi còn sống.

— Phải Hartley Elliott không?

— Không! Có gì để tôi phải che chở cho anh ta?

— Thôi được rồi - Mason nói - Ông có thể là một người chồng tận tụy, một người cha ruột và một người cha ghẻ hết lòng, nhưng cũng có thể ông là một kịch sĩ đại tài. Lúc này tôi chưa xác định được, nhưng rồi tôi sẽ biết. Bây giờ xin ông hãy ngồi im và trong mọi tình thế không nên bàn luận chuyện này với bất cứ ai.

— Bây giờ ông định đi đâu?

— Tôi sẽ đến nhà ông - Mason nói - tôi sẽ nói chuyện với tất cả mọi người trong gia đình ông, và khi nói chuyện với họ, tôi sẽ cố gắng để xem ai là người đã nói dối. Trong trường hợp nếu tất cả đều không nói dối thì tôi bắt buộc phải kết luận là ông đã giết Vera Martel trong xưởng của ông và dựng lên một câu chuyện hầu khơi dậy cảm tình của tôi, và khiến tôi cố gắng hết sức để làm dịu đi vấn đề trước Biện lý, ngõ hầu, theo cách nói của giới ma đầu là ép uổng đối tượng để lấy ý kiến.

Và Mason quay mặt ra hiệu cho nhân viên gác biết là cuộc nói chuyện đã xong.

CHƯƠNG 9

Mason đậu xe trước căn nhà tại Đại lộ Vauxman. Vị luật sư bước vội trên bậc tam cấp, định nhấn chuông thì cửa chợt mở, Muriell Gilman hốt hoảng bước ra hỏi:

— Ông Mason, chuyện gì xảy ra vậy?

— Tôi sẽ cho cô biết ngay - Mason nói - Còn những người khác thế nào? Họ thức cả rồi chứ?

Cô lắc đầu:

— Tôi làm theo lời ông, cứ để họ tiếp tục ngủ.

— Như vậy là tốt - Mason nói - Bây giờ cô hãy lên đánh thức họ dậy và bảo họ xuống đây ngay. Tôi có những tin quan trọng. Tôi muốn tất cả đều cùng nghe.

— Nhưng ông Mason, cho tôi biết đi. Bố tôi... bố tôi có bị sao không?... Hay là bị giết?

— Không sao - Mason nói - Bố cô hiện giờ an toàn. Tôi có tin không vui và tôi không muốn lặp đi lặp lại. Tôi muốn tất cả cùng nghe, cả Nancy lẫn Glamis đều xuống đây để tôi được nói chuyện cùng lúc với cô.

— Glamis hay cau có khi chưa uống cà phê sáng - Muriell nói - Tôi đem cà phê lên cho nó đã.

— Cô cứ đưa cô ấy xuống đây và để mặc cho cô ta cau có. Bảo rằng tôi muốn nói chuyện với cô ta.

Muriell nói:

— Xin mời vào, ông Mason. Tôi sẽ gọi Nancy và Glamis xuống ngay.

Mason theo cô vào phòng khách rộng lớn được trang hoàng thật thanh nhã.

— Tôi có thể quan sát phòng ăn và nhà bếp trong lúc cô lên lầu không? - Mason hỏi.

— Vâng. Để tôi lên gọi Nancy và Glamis. Tôi nghĩ là ông có đủ thì giờ trước khi họ sửa soạn và sẵn sàng để xuống dưới nhà. Xin vui lòng chờ một chút.

— Tôi sẽ chờ - Mason nói - Nhưng tôi sẽ quan sát quanh đây.

Muriell vội vàng bước lên cầu thang.

Mason liếc nhìn xung quanh phòng khách rồi sang bên phòng ăn, đẩy cánh cửa lửng bước vào nhà bếp, xem xét vị trí các cửa lớn và cửa sổ rồi trở lại phòng ăn vừa đúng lúc Muriell trở xuống.

— Cô đã gọi được họ chứ? - Mason hỏi.

— Tôi đã đánh thức họ - Cô nói - Nancy sẽ xuống ngay còn Glamis thì vẫn còn ngái ngủ.

—Ồ bết quá! - Mason nói và quay nhìn sang phía nhà bếp nói tiếp - Tôi để ý là đúng ở đây, trong phòng ăn này cô có thể nhìn thấy cả gara lẫn xưởng mộc nhưng ở trong bếp thì không nhìn thấy gì cả.

— Đúng vậy. Bức tường phòng ăn hơi nhô ra tại đây nên nhìn qua cửa sổ có thể thấy được cả gara lẫn xưởng mộc.

— BỐ cô ngồi ở chỗ nào?

— Ngay gần chỗ ông đang đứng, chỗ sát cái bàn.

— Như vậy ông ta có thể nhìn qua cửa sổ thấy xưởng mộc trong khi ăn sáng, phải không?

— Vâng, tôi nghĩ như vậy.

— Nhưng còn cô ở trong bếp thì không thấy gì hết?

— Vâng. Tuy nhiên, nhà bếp có một cánh cửa thông ra ngoài hiên, nếu mở cửa này có thể nhìn thấy cả gara lẫn xưởng mộc. Còn đứng trong bếp thì không thấy được. Nhưng lý do gì khiến ông hỏi vậy, ông Mason?

— Tôi chưa thể nói được - Mason nói - Tôi muốn có được một hình ảnh rõ ràng, nhưng hiện thời tôi thấy có vẻ rắc rối lắm. Tôi nghĩ là bà kế mẫu của cô có thể...

— Có thể làm sao? - Một giọng đàn bà hỏi

Mason quay lại bất chợt bắt gặp đôi mắt dò xét của một người đàn bà cao ráo với mái tóc vàng, và mặc dù không trang điểm, chỉ mặc một chiếc áo ngoài thật dài, chân đi dép nhưng vẫn toát ra một vẻ hấp dẫn kỳ lạ.

— Tôi hy vọng rằng - Mason nói - Bà có thể làm sáng tỏ giúp tôi một số vấn đề.

— Tôi cũng hy vọng như vậy. Tôi là Nancy Gilman. Chắc ông là Perry Mason, vị luật sư nổi tiếng, chắc là ông đã có những tin tức rất quan trọng về chồng tôi. Tôi không trang điểm, chỉ mặc chiếc áo choàng và mang vôi đôi dép để xuống gặp ông. Tôi chắc rằng tin tức ông sắp cho chúng tôi biết đủ quan trọng để chứng tỏ sự cần thiết ông phải đến tận đây vào lúc sáng sớm như thế này.

Mason bắt chợt đi đến quyết định. Ông nói:

— Vâng. Tôi xin phép được nói thẳng với bà. Chồng bà, ông Carter Gilman đang bị giam giữ.

— Trời! Ông ấy làm gì?

Mason nói:

— Chính quyền nghĩ rằng ông ấy đã phạm tội giết người.

— Giết người

— Đúng như vậy.

Nancy Gilman kéo chiếc ghế và ngồi xuống. Bà ta nhìn Mason thật lâu rồi lắc đầu nói:

— Tôi không nghĩ đó là chuyện thực, ông Mason ạ. Tôi thấy ông không phải là típ người thích uống rượu. Ông có chắc chắn về những lời mình vừa nói không?

— Tôi mới đến thăm ông ta ở trong nhà giam - Mason đáp.

— Ông có thể cho biết giết người về vụ gì. Say rượu lái xe hay...?

Mason nhìn sát bà ta hơn và nói:

— Ông ta đã bị buộc tội là âm mưu giết chết bà Vera Martel.

Đôi mắt của Nancy Gilman như trợn trừng. Bà thắc mắc nhìn Muriell rồi quay sang Mason:

— Nhưng Vera Martel là ai? - Bà hỏi.

— Một thám tử tư, kẻ có thể đã làm công việc tổng tiền bà - Mason nói và đứng thẳng người trong cung cách không hài lòng về thái độ của bà Nancy Gilman, muốn ép bà ta nói sự thật.

— Tổng tiền tôi à?

— Có thể là như vậy.

Nancy Gilman lắc đầu nói:

— Không có ai tổng tiền tôi cả, ông Mason.

— Có thể là họ có ý định không? - Mason hỏi.

Bà ta lại lắc đầu.

— Thế còn số tiền mười ngàn đôla? - Mason hỏi.

— Mười ngàn đôla nào, ông Mason? Ông có một thái độ rất lạ lùng. Đó là thái độ của những người muốn ép các người khác phải cho biết các tin tức.

— Thế bà thấy tôi cần nên có thái độ gì? - Mason hỏi.

— Thực sự thì tôi không rõ. Nhưng ông Mason ạ, mặc dù tôi biết ông là một luật sư danh tiếng, nếu không tôi đã chẳng xuống đây. Tôi không đủ khả năng để tranh luận với ông về luật pháp, nhưng cung cách của ông đã làm tôi thắc mắc và xin lỗi ông, tôi xin được nói thẳng, tôi rất bực mình.

— Được rồi - Mason nói - Xin cứ việc bực mình. Còn bây giờ hãy làm rõ sự kiện đã. Trong tình thế hiện tại không còn thì giờ để chơi trò mèo vờn chuột. Cảnh sát sẽ có mặt tại đây bất cứ vào giờ phút nào để hỏi bà những câu hỏi. Bà đã từng có kinh nghiệm giải quyết vấn đề dựa vào cá tính khả ái và thân hình hấp dẫn, nhưng cả hai điều đó đều không có giá trị khi đối đầu với cảnh sát. Và xin nói để bà biết, cảnh sát họ không đùa đâu.

— Thì tôi cũng đâu có đùa, ông Mason.

— Thế bà có biết gì về số bạc mười ngàn đôla tiền mặt không?

— Ông muốn hỏi tôi biết về điều gì?

— Có phải chồng bà đã rút số tiền ấy từ ngân hàng ra không?

Bà ta lắc đầu.

— Thế bà có rút số tiền đó từ ngân hàng ra không?

— Không.

— Vậy trong vòng mấy ngày gần đây bà có được số tiền mặt là mười ngàn đôla nào không?

— Chắc chắn là không.

— Đã bao giờ bà nói chuyện với Vera Martel chưa?

— Tôi không hề biết bà ta. Ông bảo rằng bà ta là một thám tử tư à?

— Vâng - Mason nói - Và bà ta có thể là một kẻ tổng tiền. Cảnh sát có lý do để tin rằng bà ta đã bị đánh chết trong xưởng mộc phía sau căn nhà này và số tiền mười ngàn đôla dùng để trả cho kẻ tổng tiền đã bỏ lại tại xưởng, trong khi có người nào đấy đã đem xác Vera Martel đi.

— Ông Mason, nghe ông nói thì có vẻ hợp tình hợp lý nhưng đó là về phần ông, còn riêng tôi, tôi cho ông là say rượu hoặc là đã hoàn toàn mất trí.

Glamis Barlow bước vội vào phòng. Cô mặc bộ đồ mỏng dính lộ rõ vóc dáng của thân hình và cặp chân tuyệt đẹp. Gương mặt cô đầy vẻ giận dữ:

— Tôi xin hỏi chuyện gì đã xảy ra vậy?

Mason nói:

— Tôi muốn hỏi cô một số câu hỏi.

— Vào giờ này à? - Cô nói - Và xin ông nhớ cho rằng không phải tôi trả lời ông vì ngày hôm qua ông đã chinh phục được tôi đâu. Hôm nay ông sẽ được mệt với tôi đấy. Và bây giờ ông cho biết là chuyện gì đã xảy ra nào?

Nancy nói:

— Glamis, bố đã bị bắt vì tội sát nhân.

— Sát nhân?

Nancy gật đầu nói tiếp:

— Ông Mason cho biết. Đó là một người đàn bà tên là... tên là gì nhỉ, ông Mason?

— Vera Martel - Mason nói.

— Ông Mason bảo rằng có một người đàn bà tên là Vera Martel đã bị giết chết trong xưởng mộc của bố - Nancy Gilman nói.

Glamis nhìn vị luật sư với con mắt sâu thẳm

— Ông Mason, có phải đây là trò đùa của ông không?

Muriell từ trong bếp bước vội ra với ly cà phê đang bốc hơi nói:

— Cà phê đây em.

Glamis không hề nhúc nhích cũng không hề cảm ơn Muriell, coi như thể không có mặt Muriell. Cô tiếp tục chăm chú nhìn Mason với đôi mắt thù nghịch.

— Tôi đang chờ câu trả lời, ông Mason - Cô nói.

— Cô hãy nghe đây - Mason nói - Tôi đã nói với mẹ cô và bây giờ tôi lại nói với cô lần nữa. Đây không phải là trò đùa. Chúng ta không còn nhiều thì giờ. Cảnh sát sẽ có mặt tại đây trong vòng ít phút thôi. Và cứ tin ở tôi đi, khi quý vị nói chuyện với cảnh sát, quý vị sẽ đối diện với sự thực. Còn bây giờ, cô hãy trả lời thẳng những câu hỏi của tôi, đừng nên đóng kịch. Cô có biết Vera Martel không?

— Không! - Glamis đáp cộc lốc.

— Có bao giờ cô đưa tiền cho Vera Martel không?

— Không.

— Cô có biết gì về mười ngàn đôla tiền mặt trong xưởng mộc của bố cô không?

— Không.

— Trong vòng mấy ngày gần đây, cô có đến nhà băng để rút số tiền mặt mười ngàn đôla ra không?

— Không.

— Cô có bao giờ nói chuyện với Vera Martel không?

— Không.

— Cô có biết bà ta là ai không?

— Không.

— Thôi được - Mason nói - Bây giờ chúng ta hãy xác định một lần nữa. Tôi xin hỏi, bất kỳ ai trong ba vị, có ai biết gì về Vera Martel không?

— Chắc chắn là tôi không - Glamis gằn mạnh.

— Còn bà? - Mason hỏi Nancy.

— Đừng ấm ớ nữa ông Mason, tôi đã nói với ông hàng chục lần là tôi không hề biết bà ta. Tôi không hề biết một chút gì cả. Tôi chưa bao giờ quan hệ với bà ta, và tôi không muốn mình bị chất vấn, dọa nạt do bất kỳ một luật sư nào.

Mason nói.

—Quý vị chỉ cần nói dối với cảnh sát một điều thôi, quý vị sẽ thấy được những gì sẽ xảy ra cho mình. Ngoài ra quý vị còn đẩy Carter Gilman vào phòng hơi ngạt đấy. Nên nhớ rằng cảnh sát sẽ có những phương cách điều tra và một vụ án sát nhân không phải là một trò đùa. Còn cô Glamis, sau khi

từ già tôi, cô đã lên xe lái đến sân bay và đi Las Vegas.

— À, thì ra ông đã theo dõi tôi! Tôi rất ngạc nhiên. Đúng vậy, tôi vẫn thường đi Las Vegas.

— Cô làm gì ở Las Vegas?

— Tôi đánh bạc, tôi thăm bố tôi là Steven Barlow và trở về nhà. Tôi uống vài ly rượu, thua bạc và nói chung là tôi rất thích công việc tôi làm. Đó là những thói quen thú vị, ông Mason, tôi thấy ông cũng nên thử xem.

Tiếng chuông ngoài cửa reo.

Muriell định bước ra cửa.

— Khoan đã - Mason nói. Ông nhìn thẳng vào mắt Glamis hỏi tiếp - Vera Martel có một văn phòng ở Las Vegas. Cô có đến nơi ấy hoặc có ý định đến nơi ấy không?

— Ông Mason, đừng có vớ vẩn. Tôi đã nói với ông rồi, tôi không hề biết gì về bà Vera Martel, làm sao tôi lại đến văn phòng bà ta làm gì?

Chuông ngoài cửa lại reo và có tiếng gõ cửa.

— Đây - Mason nói - Có vẻ như là ông bạn tôi. Đại úy Tragg thuộc Đội Hình Sự. Tôi xin đề nghị với quý vị là khi nói chuyện với ông ta thì, hoặc cố giữ im lặng hoặc trả lời một cách thành thực. Đừng có nói dối, vì như vậy chỉ gây thêm rắc rối. Và bây giờ, tôi muốn tất cả ba vị, từng người một, ủy quyền cho tôi trên danh nghĩa và quyền lợi, tất cả những tiền bạc nằm trong xưởng mộc vào ngày hôm qua.

— Tại sao chúng tôi lại phải đưa cho ông? - Glamis hỏi.

— Không phải tiền - Mason nói - mà chỉ là trên danh nghĩa thôi. Nếu đó không phải là số tiền của cô, thì cô đâu có mất gì.

Tiếng chuông ngoài cửa lại reo cùng với tiếng đập cửa thật mạnh.

— Được rồi - Nancy nói - Chúng ta đồng ý cả chứ, các con?

Hai cô gái gật đầu.

— Trong quý vị, có ai cầm thế các nữ trang, kim cương hoặc vay mượn tiền bạc gì không? - Mason hỏi - Xin nhớ rằng cảnh sát có thể điều tra và lần mò ra dấu vết...

Những tiếng đập cửa thúc bách nơi cửa trước, đồng thời có tiếng đập cửa ở phía sau, và cửa này mở ra. Một sĩ quan cảnh sát bước nhanh qua nhà bếp

vào phòng ăn.

— Sao quý vị không trả lời - Viên cảnh sát hỏi.

Ông ta bước nhanh tới mở cửa vào phòng khách và nói:

— Vào đi Đại úy.

Mason hạ thấp giọng nói:

— Tuyệt đối không đề cập đến tiền nong và không nói là tôi đã hỏi về chuyện này.

Mason nhìn thẳng vào mặt từng người một, lại nhìn Muriell khá lâu như muốn căn dặn kỹ.

Đại úy Tragg bước vào phòng nói:

— Xin lỗi các quý bà, nhưng tôi cần có một số tin tức và... Tôi đã được thấy luật sư Perry Mason đang thuyết trình cùng quý vị về những sự việc đã xảy ra. Tôi có để ý thấy chiếc xe của ông đậu ở bên nhà, ông Mason ạ. Dù sao, đây là xứ sở tự do, chúng tôi không ngăn cản một vị luật sư bàn luận với các thân chủ và ngay cả với các nhân chứng đi nữa. Nhưng chúng tôi không muốn bị đứng chờ ngoài cửa trong khi quý vị cố kéo dài cuộc hội họp không hợp lý. Và bây giờ, ông Mason, vì lý do ông đã có thì giờ nói chuyện xong với các nhân chứng này, cho nên tôi nghĩ rằng để được công bằng, tôi cũng xin có cơ hội được nói chuyện riêng với họ và xin miễn có mặt ông.

— Nhưng nếu tôi không muốn đi thì sao? - Mason hỏi - Các ông định tống cổ tôi ra à?

—Ồ, không, không phải như vậy - Tragg nói - Chúng tôi chỉ làm một việc rất đơn giản là cho một nhân viên cảnh sát gác tại cửa một căn buồng nào đấy rồi hỏi những người đàn bà này trong căn phòng đó, với sự đảm bảo của nhân viên gác cửa không cho phép một ai phá đám. Hoặc, dĩ nhiên, chúng tôi cũng có thể đưa các nhân chứng này về Bộ chỉ huy để xét hỏi, và như vậy lại mất công báo chí lại làm ồn lên mà chắc chắn là thân chủ của ông chẳng muốn tí nào.

Glamis với tay lấy tách cà phê Muriell đã để lại trên bàn. Cô nhìn Đại úy Tragg cười gằn và nói:

— Tôi thích đàn ông có những hành động thẳng thắn, Đại úy.

— Được rồi - Đại úy Tragg nói - Tôi sẽ nói chuyện với cô trước, trước cả khi cô uống cà phê.

Tragg đưa tay chặn ly cà phê lại.

Glamis giật tái mặt.

— Tội tệ! - Cô nói.

Vị sĩ quan cảnh sát nắm lấy cánh tay Mason:

— Tôi sẽ tiễn ông ra cửa, ông Mason. Tôi nghĩ rằng Đại úy Tragg cảm thấy sự có mặt của ông là không cần thiết.

Mason giằng cánh tay ra, quay lại nói:

— Khoan đã - Các ông có thể có quyền điều tra riêng các nhân chứng này, nhưng cũng có thể là các ông không có quyền. Các ông nhớ rằng không có gì bắt buộc họ phải trả lời câu hỏi của các ông.

— Lý do? - Tragg hỏi - Phải chăng vì như vậy sẽ tự buộc tội họ?

— Họ không cần phải nói lý do - Mason đáp - Có một điều là, họ không bắt buộc phải trả lời câu hỏi. Chấm hết!

— Đúng vậy - Tragg nói - Họ có quyền không trả lời. Nhưng nếu có trát đòi ra trước tòa, họ sẽ phải hoặc là trả lời câu hỏi, hoặc là từ chối vì lý do câu trả lời sẽ tự buộc tội họ.

Mason quay sang ba người đàn bà nói.

— Tôi đã nói cho quý vị rõ tất cả tình hình. Tôi đã dặn quý vị là đừng nói dối với Đại úy Tragg. Và chỉ làm một trong hai điều, hoặc là nói sự thật, hoặc không nói gì hết.

— Một thái độ rất đáng khuyến khích - Đại úy Tragg nói. Và ông ta tiếp theo một cách có thiện chí - Tôi thực tình muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở đây. Ông thấy không, ông Perry, chúng ta đang điều tra vụ án trên hai hướng đi khác nhau mà mỗi người chúng ta đều cho là ưu điểm hơn hết. Hướng đi của chúng tôi có ưu điểm hơn cả việc tra hỏi những người trong gia đình ông Gilman này. Tôi rất tiếc là không thể tiết lộ với ông về hướng đi đó, nhưng chắc chắn ông sẽ được biết khi ra trước tòa. Tôi có thể nói với ông rằng đó là một hướng đi rất độc đáo.

— Chắc chắn là như vậy rồi - Mason nói - Không thể mà các ông đã phải trì hoãn việc đến đây.

Mason bước ra khỏi cửa, quay lại:

— Nhớ kỹ những điều tôi đã dặn. Hãy nói sự thật, hoặc giữ im lặng và không nên tình nguyện cung cấp tin tức. Hãy trả lời câu hỏi rồi ngưng.

CHƯƠNG 10

Mason ngừng tại trạm điện thoại đầu tiên, gọi về văn phòng, khi nghe tiếng Della Street trên máy, ông hỏi:

— Cô nghe gì về Paul Drake không? Anh ta có tìm được thêm gì nữa?

— Anh ấy đã tìm được chỗ ở của anh bạn cô Glamis, tên là Hartley Elliott - Cô nói - Drake hốt ha hốt hã gọi về nói rằng anh ta đã nắm được đầu mối và muốn ông tới đó ngay.

— Địa chỉ ở đâu? - Mason hỏi.

— Chung cư Rossiter Apartments, đường Blendon.

— Số mấy, Della?

— 7211. Phòng số 6B, và Drake tỏ vẻ rất quan tâm.

— Nếu Drake gọi lại - Mason nói - hãy bảo anh ta là tôi đang trên đường tới đấy. Nói thêm cho anh biết là Đại úy Tragg cùng một sĩ quan cảnh sát vừa mới đến gia đình Gilman ở Đại lộ Vauxman và tình hình tại đấy có vẻ rắc rối lắm.

— Tôi sẽ nói lại - Della Street đáp - Thế ông đã có dịp nói chuyện với họ trước khi Đại úy Tragg đến đó chứ?

— Vụ án này có điểm gì lạ lùng lắm - Mason nói - Tôi chưa thể chạm tay tới. Tôi đã có dịp hỏi họ những câu hỏi và đều được trả lời bằng những câu phủ định. Tôi không biết sự phủ định này mang ý nghĩa gì. Tôi đến gặp Drake và sẽ gọi lại khi có thêm tin mới.

Mason gác điện thoại, nhảy lên xe và lái đến Rossiter Apartments, đi ngay lại phòng 6B và gõ cửa.

Paul Drake ra mở cửa. Gương mặt Paul Drake lộ vẻ thư thái bớt căng thẳng khi nhìn thấy Mason đứng trước cửa.

Drake nói:

— Mời vào, Perry.

Một người đàn ông cao, thon, trạc độ hăm tám, lưỡng quyền cao, mắt xám, hàm dô và thân hình ra dáng lực sĩ đang đứng bên cạnh cửa sổ.

— Đây là ông Mason - Paul Drake giới thiệu với Elliott.

Elliott nhìn vị luật sư và chậm rãi bước lại bắt tay.

— Ông Elliott, - Paul Drake nói tiếp, nháy mắt với Mason - là bạn của cô Glamis Barlow. Họ rất thân nhau và Elliott đã ngủ lại ở ngôi nhà cô ta đêm hôm thứ ba. Phải đêm hôm thứ ba không, Elliott?

— Ông đã biết rõ mà - Elliott nói - Lúc đó là sáng sớm hôm qua. Hình như ông muốn bẫy tôi chăng? Tôi không ở đó cả đêm. Tôi chỉ ngủ lại có buổi sáng sớm mà thôi.

— À, đó là vì ông ấy muốn đề cập đến ngày giờ một cách thật chính xác mà thôi - Drake nói và cười vui vẻ.

Mason vẫn đứng bên cạnh Hartley Elliott, vị chủ nhà cũng chẳng buồn mời Mason lẫn Drake ngồi xuống ghế.

Elliott khoanh tay trước ngực nói:

— Đúng vậy. Đó là sáng sớm ngày mười ba.

Drake nói:

— Nói để anh rõ, Perry. Glamis và Elliott hôm ấy về nhà lúc đã quá nửa đêm về sáng. Họ ngồi trên hành lang một đôi và bước vào nhà uống vài ly. Khi ông ta trở ra xe đề máy thì không nổ vì vô tình đã để quên chìa khóa công tắc trong ổ khóa, nơi vị trí mở điện. Và vì vậy ông ta phải ngủ lại.

— Tôi hiểu - Mason nói.

— Khoan đã - Elliott chặn lại - Xin phép để tôi nói. Tôi không biết chuyện gì đã liên quan tới quý vị, nhưng có điều là tôi không muốn một vị thám tử tư tem nhép lời nói vào miệng tôi và tôi thấy cũng không cần phải nói chuyện với bất cứ một vị luật sư nào.

— Ông có vẻ bức mình lắm phải không? Mason hỏi - Có chuyện gì sai trái chăng?

— Làm sao tôi biết được - Elliott nói - Tôi có chuyện riêng tư của mình, và rồi một vị thám tử tư lại sòng sọc đến đòi điều tra về Glamis, nào là chúng tôi ở đâu, chúng tôi đã làm gì, và rồi ông ta điện thoại về văn phòng của một luật sư gọi ông này đến gặp. Tôi đã nhiều lần nói với ông Drake

rằng, sự hiện diện của ông ta ở đây vốn không ích lợi gì cho tôi cả. Vậy mà ông ta cứ cố hỏi han thêm và chần chừ chờ ông tới. Nhưng rồi tôi cũng đồng ý vì ông Drake bảo rằng khi ông tới, ông sẽ giải thích rõ sự việc. Bây giờ thì xin ông hãy vui lòng giải thích.

Mason nói:

— Tôi muốn được rõ thêm về những sự việc xảy ra hồi sáng qua và...

— Tôi nghĩ rằng ông đã nghe tôi nói rồi, ông Mason - Elliott nói - Yêu cầu ông hãy giải thích.

Mason liếc nhìn Paul Drake rồi bất chợt nói

— Thôi được, tôi sẽ giải thích vì chúng ta sẽ không còn bao nhiêu thì giờ nữa. Tôi xin hỏi ông rằng ông có biết người nào tên là Vera Martel không?

— Tôi đã nói với ông là tôi muốn nghe ông giải thích - Elliott nói - tôi sẽ không trả lời chừng nào tôi chưa được giải thích.

— Được rồi - Mason nói - Vera Martel đã được tìm thấy đang nằm chết trong xe hơi của bà ta ở dưới vực bên cạnh triền núi. Đầu tiên, cảnh sát tưởng đó là tai nạn trên xa lộ, nhưng rồi họ thấy có vẻ như xe đã bị đẩy xuống dưới vực với một xác người trong ấy. Do vậy, họ đã giao nghiệm và nhận thấy xuất huyết đồng tử cùng xương cuống họng bị vỡ chứng tỏ nạn nhân đã chết vì nghẹt thở. Họ cũng tìm thấy các mảnh cửa đặc biệt của một loại gỗ quý và cảnh sát đã theo vết mảnh cửa ấy tìm ra xưởng mộc của ông Carter Gilman. Hiện giờ ông Carter Gilman đã bị bắt giữ vì tình nghi giết người. Cảnh sát đã đến tư gia của Gilman ở Đại lộ Vauxman, và bây giờ chúng tôi muốn hỏi ông một số chi tiết trước khi cảnh sát đến đây.

Elliott liếc nhìn Mason rồi Drake, sau đó bước đến bên một chiếc ghế và buông người xuống như thể chân vừa bị sạm.

— Ông cần nghe thêm nữa không? - Mason hỏi.

Elliott có vẻ như cố trấn tĩnh

— Xin quý vị... mời ngồi - Anh ta nói.

Mason gật đầu với Paul Drake và kéo ghế ngồi.

— Bây giờ - Mason nói - Thời gian rất là hạn chế. Ông có biết bà Vera Martel, hoặc ông đã từng biết bà ta trước kia không?

— Martel... Martel - Elliott nói - Vâng, tôi nhớ là đã có nghe ai đó nhắc

đến tên bà ta nhưng tôi không nhớ nổi. Có ai đó đã nói... không, tôi không nhớ nổi.

Mason nhìn anh ta:

— Cảnh sát có thể gợi cho ông nhớ được.

— Tôi... tôi... ông Mason. Có phải cảnh sát nghi rằng người này đã bị giết trong xưởng mộc của Gilman không?

— Chính họ đã nghĩ như vậy - Mason nói.

— Thế họ có xác định được thời gian lúc chết không? - Elliott hỏi.

— Cảnh sát không tiết lộ với tôi và chắc là cả với ông nữa - Mason nói.

Elliott liếm môi và bất chợt nói:

— Thôi được. Tôi sẽ nói hết.

— Như vậy là rất tốt - Mason nói.

— Sáng qua - Elliott nói - Tôi thức dậy vào lúc tám giờ ba mươi. Tôi đã chợt tỉnh từ lúc bảy giờ nhưng vẫn nằm yên trên giường vì tôi biết rằng Glamis và mẹ cô ta đang còn ngủ và sẽ thức dậy rất trễ.

— Xin tiếp - Mason nói.

— Tuy nhiên, tôi nghe có tiếng chân người đi lại dưới nhà và ngửi thấy mùi cà phê. Tôi cảm thấy thèm và muốn có một ly. Tôi biết rằng Glamis vẫn chưa thức. Như vậy có lẽ Muriell đang ở dưới nhà vì tôi nghe tiếng nói con gái. Tôi dậy và chuẩn bị mặc quần áo.

— Rồi sao nữa - Mason hỏi.

— Tôi bước đến bên cửa sổ, cửa này nằm ở góc phòng, ngay phía trên phòng ăn. Tôi đứng đó nhìn vớ vẩn ngoài sân cỏ, dãy gara, phòng rửa ảnh và xưởng mộc.

— Lúc ấy ông đang làm gì? - Mason hỏi.

— Tôi nhớ rõ - Elliott nói - Lúc ấy tôi đang cài chiếc thắt lưng quần và chuẩn bị cạo râu.

— Rồi chuyện gì xảy ra? - Mason hỏi.

Elliott nói:

— Bất chợt tôi thấy cánh cửa xưởng mộc mở và Glamis chạy vội ra khỏi xưởng. Sau khi chạy ít bước, cô chợt ý thức và ngừng lại, quay trở lui đóng cửa và chạy thật nhanh vòng ra sau nhà.

— Vòng ra sau nhà? - Mason hỏi.

— Vâng, tôi không nhìn thấy hết đoạn đường cô ta chạy, nhưng tôi thấy rõ là cô ta chạy dọc theo bờ tường về phía sau. Tôi nói như vậy có nghĩa là cô ta đã không chạy trên mặt tường dẫn đến gara và cũng không chạy tới cửa sau dẫn vào nhà bếp.

— Thôi được - Mason nói - Cứ tiếp tục, chuyện gì xảy ra nữa?

— Khoan đã, tôi muốn nói rõ thêm điều này - Elliott nói - Tôi tiết lộ với ông như vậy với tính cách hết sức kín đáo. Tôi hy vọng là ông đừng làm gì tổn thương đến Glamis.

— Hiện tại tôi chỉ muốn biết sự thật - Mason nói.

— Có phải là ông đại diện cho ông Carter Gilman không?

— Đúng vậy.

— Vậy thì ông không hy sinh Glamis để..

— Ông nói gì thế? - Mason ngắt ngang - Đừng có như trẻ con! Bây giờ anh cứ ngồi đây để hỏi tới hỏi lui, trong khi ấy, có thể cảnh sát đang trên đường đến nhà này. Khi đã đối diện với cảnh sát thì hoặc là anh nói hoặc là anh phải nôn ra hết.

— Không bao giờ - Elliott đáp - Họ không thể bắt tôi nổi nếu tôi không muốn.

Mason nhìn anh ta với đôi mắt thương hại.

— Được rồi. Họ sẽ đưa anh ra trước tòa, bắt anh tuyên thệ. Anh sẽ phải nói ra hết và nói sự thực. Nếu anh nói dối, anh sẽ được vào ngồi nhà đá vì tội khai gian. Còn nếu anh không nói dối, họ sẽ móc ruột anh ra cho đến chi tiết nhỏ nhất cuối cùng. Bây giờ hãy cho tôi biết đoạn cuối đi.

Elliott nói:

— Có một cái gì đó trong cung cách của cô ta. Một điều gì đấy.... tôi không thể diễn tả được, ông Mason.

— Thôi được - Mason nói - Có phải ông nhận thấy cô ta có một biểu hiệu gì đó phải không?

— Vâng. Tôi nghĩ rằng hình như cô ta đang sợ hãi kinh khủng.

— Cứ tiếp - Mason nói.

— Vâng. Tôi cố giữ im lặng, sau đó tôi hiểu rằng cô ta đã thức dậy từ

lâu và tôi thấy là có thể xuống dưới nhà ăn sáng. Vì vậy tôi vào phòng tắm và bắt đầu cạo râu.

— Cạo râu bằng máy à?

— Không. Tôi cạo bằng dao cạo thường.

— Xin tiếp - Mason nói.

— Rồi bất chợt tôi nghe có tiếng động lạ ở phòng để đồ trên nóc nhà. Đó là một căn nhà cổ và...

— Khởi cần phải diễn tả căn nhà - Mason nói và liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cách sốt ruột - Hãy nói chuyện gì đã xảy ra. Tôi đã biết căn nhà đó.

— Vâng. Tôi nghe tiếng động lạ trên trần và kế tiếp là có tiếng người nói trên hành lang.

— Thế anh đã làm gì?

— Tôi đang bôi xà bông đầy mặt - Elliott nói - nên không tiện lộ diện. Nhưng tôi nghe rõ tiếng của Glamis, do đó tôi hé cửa một chút. Tôi định hỏi cô ta có xuống ăn sáng không.

— Và anh nhìn thấy gì?

— Tôi thấy Muriell đang đứng ngay chân cầu thang lên phòng trên nóc và Glamis thì đứng cạnh đấy... Glamis lúc này mặc một bộ đồ ngủ thật mỏng...

— Cô ta có hướng về phía anh không?

— Tôi ở về phía chéch sau lưng cô ta nên cô không thể thấy tôi. Lúc ấy Glamis đang nhìn Muriell và tỏ vẻ giận dữ. Tôi nghe thấy cô ta nói gì đấy về căn phòng để đồ trên nóc và Muriell thì nói gì đấy về bố cô. Rồi thì tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại và hy vọng họ không nhìn thấy tôi.

— Rồi sao? - Mason hỏi.

— Lúc đó tôi nhận thấy có ít nhiều xúc động nhưng rồi tiếp tục cạo râu và ngồi chờ. Khoảng một tiếng đồng hồ sau Glamis đến phòng và gõ cửa.

— Khi ấy cô ta mặc y phục đàng hoàng chứ?

— Không. Cô ta chỉ thay bộ đồ đại khái nhưng cũng tạm coi được.

— Rồi sao nữa?

— Cô hỏi tôi ngủ được không, rầy tôi là mới sáng sớm mà đã ăn mặc chững chạc thế và bảo tại sao không xuống dưới nhà uống cà phê... Chúng

tôi cùng bước xuống phòng ăn, cô ta nói với tôi rằng đã điện thoại cho trạm sửa xe gần đó, họ sẽ cho người đến để xem bình điện xe tôi.

— Thế anh có ở lại ăn sáng không?

— Có chứ.

— Ai nấu nướng?

— Glamis.

— Thế Muriell đâu?

— Tôi không rõ. Tôi không thấy cô ta.

— Còn Nancy?

— Tôi nghĩ là bà ta còn ngủ.

— Anh ăn sáng với những gì?

— Trứng và xúc xích.

— Anh ở lại bao lâu?

— Không lâu lắm. Nhân viên trạm sửa xe đến, họ thay tạm bình điện khác và đem bình điện của tôi đi sạc. Họ hẹn là chiều có thể lấy.

— Rồi anh làm gì?

— Cảm ơn Glamis và lái xe đi.

— Thế sau đấy anh có trở lại lấy bình điện không?

— Có chứ.

— Khi nào?

— Chiều tối hôm qua.

— Trạm sửa xe gần nhà - Mason nói - Vậy anh có đến thăm Glamis không?

— Không.

— Tại sao không?

— Tôi còn việc khác phải làm. Vâng. Tôi không hẹn với Glamis. Chúng tôi đã đi chơi với nhau vào đêm hôm trước rồi.

— Anh đi chơi với cô ta thường chứ?

— Nếu ông cần biết thì đúng như vậy.

— Thế tình trạng lúc từ giã cô ta thế nào? Thân mật chứ?

— Vâng, thân mật.

— Có hôn cô ta không?

— Ông ấm ớ! Dĩ nhiên là tôi có hôn cô ta - Elliott nói - ông xem, chúng tôi đi chơi với nhau cả đêm và ngủ lại tại nhà cô ta. Glamis là một người đáng yêu và tôi đã hôn cô ta. Thế ông hỏi điều đó để làm gì?

Mason nói.

— Nó liên quan đến điều tôi muốn biết. Câu chuyện của anh kể cần phải được tra xét lại tỉ mỉ, kỹ càng. Nếu đó là chuyện thực thì hầu như chắc chắn rằng cảnh sát sẽ kết luận: Vera Martel đã tổng tiền Glamis hoặc là mẹ cô ta, do đó Glamis đã gặp Vera tại xưởng mộc để đưa tiền, tiếp theo là xảy ra cuộc cãi vã và Glamis đã bóp cổ bà ta chết rồi chạy vào nhà. Khi Carter Gilman nhìn thấy Glamis chạy ra khỏi xưởng mộc, ông liền xuống dưới đó và trông thấy xác Vera Martel. Ông biết chuyện gì đã xảy ra nên liền đem xác Vera bỏ vào cốp xe của mình lái xe đến chỗ giấu. Sau đó thì chính Gilman hoặc một người cộng sự nào đấy đến lấy chiếc xe của Vera Martel đang đậu tại gần nhà và lái ra chỗ giấu xác bên bờ vực.

Một yếu tố quan trọng, đó là thời điểm lúc chết. Nếu cái chết xảy ra trong khoảng giữa tám rưỡi tới chín giờ thì anh có thể khẳng định được rằng Glamis sẽ bị lôi đến ghế bị cáo và anh sẽ là một nhân chứng chính yếu của bên công tố.

— Tôi ấy à? - Elliott kêu lên.

Mason nhìn thẳng vào Elliott nói:

— Đúng vậy - Và Glamis sẽ bị buộc tội sát nhân trong trường hợp gia trọng.

Elliott nói:

— Đừng có nói như vậy, ông Mason. Tôi xin nói thẳng với ông rằng, tôi sẽ không bao giờ nói cho bất cứ ai khác nghe.

— Anh nên nhớ là không thể được - Mason nói.

— Vậy tôi phải làm gì?

— Tôi cũng không biết anh phải làm gì nữa - Mason nói - Tôi không thể cố vấn cho anh được. Tôi đại diện cho ông Gilman và nếu Glamis bị bắt có lẽ tôi sẽ đại diện cho cô ta. Tôi muốn biết sự thật, và tôi cũng nói để anh rõ, Glamis đã phủ nhận điều bảo rằng cô ta có biết bà Vera Martel.

— Thế cô ta có nói gì về việc cô ta chạy ra từ trong xưởng mộc vào lúc

sáng hôm qua không? - Elliott hỏi.

— Tôi không hỏi cô ta điều này - Mason nói - Nhưng có lẽ giờ này cảnh sát đang hỏi cô ta. Nếu họ chưa hỏi cô ta thì chắc chắn họ sẽ hỏi sau khi đã nói chuyện với anh.

— Họ có thể ép tôi phải nói không?

— Họ có thể đưa anh về Bộ chỉ huy. Nếu anh không nói thì tình hình có vẻ xấu. Nếu anh nói thì tình thế sẽ trở nên kinh khủng. Họ có thể lập trát đòi đưa anh ra trước Bồi thẩm đoàn và bây giờ tất anh sẽ phải nói.

— Tôi sẽ không nói - Elliott.

— Thì anh sẽ vô tù - Mason nói - Và nếu anh nói dối, anh cũng vô tù về tội khai gian.

— Nếu tôi nói, có phải là Glamis sẽ bị liên hệ vào vụ giết người không?

— Có lẽ vào giờ này - Mason nói - Glamis đã bị liên hệ đến vụ giết người rồi cô ta đã có dịp để nói sự thật với tôi nhưng cô ta đã bỏ lỡ cơ hội. Bây giờ tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

— Ông Mason - Elliott nói - Giả dụ nếu cảnh sát không tìm được tôi?

— Họ sẽ tìm ra anh - Mason nói.

— Chưa chắc.

— Cũng được - Mason nói - Nếu anh đã mất tích và cảnh sát không tìm thấy anh. Nhưng cảnh sát đã biết rằng anh có mặt tại căn nhà ấy vào buổi sáng sớm hôm qua và nếu cảnh sát biết được Vera Martel bị giết vào buổi sáng sớm hôm qua thì anh chính là người bị tình nghi số một.

Cặp mắt của Elliott chớp lia.

— Bây giờ ông tính sao? - Anh ta hỏi.

— Tự rút lấy kết luận - Mason nói.

— Ông Mason - Elliott nói - Liệu tôi còn bao nhiêu thời gian nữa trước khi cảnh sát tìm đến tôi?

— Làm sao tôi biết được - Mason nói - Có thể là bây giờ.

Elliott bước nhanh ra cửa nói:

— Thôi được, quý vị. Tôi đã nói cho quý vị nghe tất cả những gì tôi biết và bây giờ tôi có việc phải làm.

— Khoan đã - Mason nói - Nếu anh định....

— Chắc các ông đã nghe tôi nói - Elliott nói - Tôi có việc phải làm. Theo tôi nghĩ thì cuộc nói chuyện của chúng ta đã chấm dứt.

Mason liếc nhìn Paul Drake gật đầu và hai người bước ra ngoài hành lang.

Elliott đóng cửa lại.

Mason ra hiệu cho Paul Drake và dẫn đường đến thang máy. Hai người giữ im lặng tới khi bước ra ngoài đường phía trước chung cư.

— Anh có để xe đây không, Paul? - Mason hỏi.

— Có chứ. Anh có xe không?

— Có.

— Anh muốn tôi theo dõi anh ta chứ?

Mason lắc đầu.

— Tại sao lại không? - Drake hỏi - Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra mà? Anh ta định tránh mặt.

— Đúng vậy - Mason nói - Chắc anh nhớ là chúng ta đã nói gì với anh ta. Chúng ta đã bảo rằng không thể cố vấn cho anh ta được. Và đã nhắc anh ta rằng nếu lánh mặt, anh ta có thể bị xem là người bị tình nghi chính yếu.

— Đúng - Drake nói - Anh là một người rất có đạo đức. Nếu tôi là Hartley Elliott và thực tình yêu Glamis thì chắc tôi đã có lý do để rời khỏi xứ ngay lập tức.

— Và có phải anh muốn theo dõi anh ta để biết xem anh ta đi đâu phải không?

— Đúng. Như vậy có lợi hơn - Drake nói.

— Lợi cho ai? - Mason hỏi.

Drake suy nghĩ một lát rồi mỉm cười nói:

— Được rồi, tôi hiểu ý anh, Perry. Anh muốn tôi theo anh về văn phòng chứ gì?

— Hãy bám thật sát tôi - Mason nói.

CHƯƠNG 11

Buổi xử sơ khởi vụ án của Nhân Dân thuộc tiểu bang California buộc tội Carter Gilman được tiến hành như các vụ án bình thường khác. Tuy nhiên, các giới chức kỳ cựu của toà án đã để ý tới sự thận trọng hơi khác thường của phó Biện lý Eduardo Marcus Deering.

Deering đã tham khảo với các cộng sự và lần này thì bố trí vụ án một cách chặt chẽ khiến Perry Mason không thể tìm ra chỗ hở.

Công tố gọi nhân chứng đầu tiên là sĩ quan cảnh sát đã phát hiện ra xác chết Vera Martel. Vị sĩ quan tả lại vết bánh xe chứng tỏ chiếc xe đã chệch ra khỏi đường. Ông ta tiếp tục điều tra hiện trường và tìm thấy xác chết nằm sau tay lái trong chiếc xe bị lật. Ông ta khai rằng hộp số tự động của chiếc xe được gài ở vị trí đang chạy, và theo nhận xét của ông ta với tư cách là một chuyên viên, chiếc xe đó đã từ từ lăn bánh chạy xuống vực. Các vết bánh xe không phải là vết trượt khi xe quẹo và mất tay lái. Bên lề đường là phần đất hằn vết bánh xe cho thấy chiếc xe phóng ra hầu như thẳng góc với khúc cua và rơi xuống vực, chứ không giống như trường hợp các xe bị mất tay lái phóng ra ngoài đường lúc nào cũng như tiếp tuyến với khúc cua. Điều này chứng tỏ là chiếc xe đã bị đẩy xuống vực. Ngoài ra, các viên đá bên lề bị bánh xe đè văng ra cho thấy vận tốc của xe rất chậm vì các viên đá đó chỉ di chuyển một đoạn rất ngắn.

Viên sĩ quan đưa ra các bức hình của chiếc xe, của xác chết và các viên đá bị rời chỗ.

Mason chăm chú nghe lời khai của nhân chứng, nhưng khi được mời chất vấn, vị luật sư chỉ mỉm cười và nói.

— Thưa quý tòa, không có câu hỏi.

Chánh án Boris Alvord mời nhân chứng xuống và nhìn Perry Mason với vẻ mặt thắc mắc.

— Tôi xin phép được hỏi bên bị cáo có ý định trình bày gì trước tòa không? - Chánh án hỏi.

— Thưa quý tòa, chúng tôi chưa rõ.

— Thế bên bị cáo có ý định chống lại lời buộc tội của công tố không?

— Thưa quý tòa có ạ. Chúng tôi sẽ chống lại.

— Rất tốt - Chánh án Alvord nói với công tố yêu cầu gọi nhân chứng kế tiếp.

Nhân chứng kế tiếp là chuyên viên giải phẫu trình bày các vết nội thương và các xương bị gãy.

— Ông có thể cho biết ý kiến của ông về nguyên nhân gây nên cái chết không? - Deering hỏi.

Chánh án Alvord liếc nhìn Mason chờ đợi sự phản đối.

Mason vẫn ngồi im không nói.

— Theo ý kiến tôi - chuyên viên giải phẫu nói - cái chết là do bị nghẹt thở. Các xương gãy và các vết nội thương đã xảy ra sau khi chết khoảng hai tiếng đồng hồ.

— Xin cho biết giờ phỏng định của cái chết? - Deering hỏi.

— Tôi có thể nói cái chết đã xảy ra từ lúc bảy giờ ba mươi đến mười một giờ ba mươi sáng ngày hôm trước của ngày khám phá ra xác chết.

— Xin mời chất vấn - Deering nói với Perry Mason.

— Không có chất vấn - Mason đáp.

Viên phụ tá giải phẫu được gọi lên bục nhân chứng. Ông xác nhận tài sản cá nhân trong ví của Vera Martel. Chiếc ví được lấy từ chiếc xe xảy ra tai nạn.

— Xin đặc biệt để ý đến khâu chìa khóa có nhiều chìa này - Deering nói - Ông có đánh dấu nhận dạng khâu chìa khóa này không?

— Thưa có.

— Có phải khâu chìa khóa này lấy từ trong xe của Vera Martel không?

— Đúng vậy.

— Xin mời chất vấn - Deering nói với Mason.

Mason lắc đầu nói.

— Không có chất vấn.

— Xin mời nhân chứng Jonathan Blair - Deering nói.

Jonathan Blair tuyên thệ với tư cách là một chuyên viên kỹ thuật điều tra tội phạm của văn phòng Cảnh sát trưởng.

— Ông cho biết có quan sát qua kính hiển vi các quần áo và xác chết của Vera Martel không? Deering hỏi.

— Thưa có.

— Xin xác định một cách cụ thể, ông có thấy những vật thể khác thường trên đó không?

— Tôi có tìm thấy những hạt mạt cửa dính vào váy, vào phía trên đùi của một chiếc vớ và trong cả hai chiếc giày.

— Ông có thể trình bày rõ các mạt cửa này không?

— Vâng - Blair nói - Mạt cửa này do từ nhiều loại gỗ quý khác nhau. Trong đó có gỗ lát, gỗ hương, một loại cẩm lai quý, gỗ dầu và một loại cẩm lai đã được nhuộm đỏ thẫm.

— Chất nhuộm này là vécni hay dầu? - Deering hỏi.

— Không phải hai thứ ấy. Đây là một thứ chất nhuộm ăn sâu vào gỗ.

— Thế ông có theo dõi nguồn gốc của các loại gỗ đặc biệt này không?

— Thưa có. Tôi được cung cấp mẫu gỗ đã được xử lý nhuộm giống hệt như vậy do chủ hãng gỗ tên là Carlos Barbara. Tôi đã lấy thử mẫu mạt cửa này và phân tích quang phổ cho thấy là gỗ và chất nhuộm này giống hệt như mẫu trên xác nạn nhân.

— Mời chất vấn - Deering nói.

Mason lắc đầu nói:

— Thưa quý tòa không có câu hỏi chất vấn.

Deering nói.

— Xin mời Carlos Barbara.

Barbara khai rằng ông ta buôn bán loại gỗ quý để làm đồ mộc. Ông nói rằng ông mới phát minh ra một phương cách nhuộm hóa học có thể sử dụng để nhuộm một số gỗ cẩm lai. Phương cách này ông nói là được giữ bí mật. Gỗ được xử lý bằng những phương pháp đặc biệt trong một khoảng thời gian ấn định và chất nhuộm sẽ được đưa vào dưới áp suất. Đây là phương pháp riêng chưa có hãng nào bắt chước được và ông đã thực hiện nó trên

thương trường cách đây chưa đầy ba tháng. Deering hỏi ông ta rằng trên sổ sách ông ta có ghi bán loại gỗ ấy cho ai không và Barbara nói rằng ông ta không bán loại gỗ đó cho ai cả. Ông chỉ đưa cho ba người loại mẫu gỗ đó để thí nghiệm mà thôi. Ba người này là ba khách hàng thân thuộc.

— Có phải bị cáo là một trong ba khách hàng đó không? - Deering hỏi.

— Đúng vậy. Tôi có đưa cho ông Gilman một mẫu.

Deering nói:

— Tôi sẽ đưa ông xem một miếng gỗ và hỏi ông có phải đó là miếng gỗ ông đã đưa cho ông Gilman không?

— Vâng, đó là một phần của miếng gỗ ấy. Miếng gỗ tôi đưa cho ông ta đã được cưa làm hai và đây là một phần của nó.

— Tôi xin được đánh dấu miếng gỗ này làm bằng chứng - Deering nói.

— Tôi không phản đối - Mason nói - Thực ra nếu quý vị xác định rằng mảnh gỗ đó đã tìm thấy trong xưởng mộc của ông Gilman thì tôi cũng sẵn sàng đề nghị nó là bằng chứng trong vụ án này.

— Vâng, tôi xác định như vậy - Deering nói, cung cách lộ vẻ ngạc nhiên, thắc mắc.

— Tôi đề nghị nó là bằng chứng - Mason nói.

Chánh án Alvord nhìn Mason định nói điều gì nhưng lại thôi và tuyên bố:

— Tốt lắm. Miếng gỗ được ghi nhận làm bằng chứng theo đề nghị. Tiến hành và tiếp tục.

— Thưa quý toà, tôi không còn hỏi nữa.

— Không có chất vấn - Mason nói.

— Xin mời Warren Lawton - Deering nói.

Lawton tuyên thệ với tư cách là chuyên viên kỹ thuật của Nha Cảnh sát thành phố Los Angeles.

— Tôi xin hỏi, có phải ông đã nghiên cứu mặt cửa nằm trên váy, trên giày cũng như ở vớ của nạn nhân phải không?

— Vâng, tôi có mặt lúc dùng máy hút bụi, hút các mặt cửa nằm trên người của bà Vera Martel.

— Các mặt cửa này có cùng loại với bằng chứng được ghi nhận là bằng

chứng G của bên công tố không?

— Nó cùng loại.

— Các ông tìm thấy nó ở đâu?

— Ở chiếc giày bên phải gần gót chân, phía trên của chiếc vớ phải và trên váy cả hai bên phải lẫn trái.

— Ông cho biết có làm khám nghiệm chiếc xe hơi đăng ký dưới tên Carter Gilman không?

— Thưa có.

— Ông có thấy bất kỳ điều gì có ý nghĩa trong cốp xe đó không?

— Tôi có thấy.

— Đó là gì?

— Những mảnh cửa cùng loại gỗ với bằng chứng G. Một số sợi to theo tôi nghĩ, do từ váy của Vera Martel khi bà ta chết, và rất nhiều sợi tóc hoàn toàn cùng loại với tóc trên đầu của nạn nhân.

— Ngoài ra ông còn tìm thấy gì có ý nghĩa trong xe đó nữa không?

— Thưa có.

— Đó là gì?

— Một cục đất sét xanh.

— Ông có thể nói rõ hơn về cục đất sét này.

— Nó là một loại đất sét dẻo có màu xanh thẫm và giữ mãi độ dẻo, để lâu nó vẫn không cứng như những loại đất sét khác.

— Xin mời chất vấn - Deering nói.

Mason đứng dậy, đối diện với nhân chứng.

— Có phải ông đã tìm thấy loại mặt cửa này trong xưởng mộc của bị cáo không?

— Vâng.

— Loại mặt cửa đó dính vào quần áo người ta à?

— Vâng, thông thường có một số dính vào quần áo.

— Nếu Vera Martel đã có mặt trong xưởng mộc và nằm trên sàn, ông có nghĩ là một số mặt cửa sẽ dính vào quần áo bà ta không?

— Tôi nghĩ rằng chắc chắn như thế.

— Và nếu xác bà ta được đặt trong xe hơi, ông có nghĩ là một số mặt

cửa sẽ rớt lại không?

— Chắc chắn là như vậy.

— Thế có phải quần áo của Vera Martel là loại đặc biệt nên mới dính được các mặt cửa không?

— Không.

— Thế mặt cửa đó có thể dính vào quần áo của bị cáo không?

— Có chứ.

— Như vậy nếu bị cáo làm việc trong xưởng và mặc áo dài tay thì mặt cửa có thể dính vào tay áo bị cáo không?

— Điều đó là có thể.

— Và nếu trên tay áo của bị cáo có mặt cửa thì khi mở cốp xe để cất hoặc lấy đồ, các mặt cửa này sẽ rớt vào trong cốp xe, có phải thế không?

— Điều đó là có thể.

— Cảm ơn ông - Mason nói - Không cần hỏi nữa.

— Xin mời Maurice Fellows - Deering nói với dáng điệu của một người đang nắm hết con chủ bài.

Fellows là một ông già có đôi lông mày rậm, đầy rìa quanh miệng, đang đứng trước bục nhân chứng khai là thợ khóa.

— Ông có quen biết bị cáo không? - Deering hỏi.

— Tôi có gặp ông ta.

— Ông gặp khi nào?

— Chiều ngày mười ba.

— Có phải là chiều hôm Thứ Ba vừa qua không?

— Vâng, đúng vậy.

— Ông có quan hệ công việc gì với ông ta không?

— Vâng có.

— Đại khái đó là việc gì?

Fellows nói:

— Bị cáo đưa tôi một cục đất sét, trên ấy có vết của năm chiếc chìa khóa. Ông ta muốn tôi làm năm chiếc chìa theo khuôn đó. Tôi nói với ông ta đây là một công việc khó khăn chứ không phải bình thường và khá tốn kém. Tôi sẽ phải làm một mẫu chính và..

— Và ông ta nói sao?
— Ông ta bảo cứ việc làm, không sợ tốn kém, làm xong càng sớm càng tốt.
— Ông làm sao?
— Tôi đã làm xong các chìa khóa ấy.
— Cách thức ông làm ra sao?
— Đầu tiên tôi làm mẫu chính, sau đó thì làm chìa giống hệt như vậy.
— Thế ông có giữ lại mẫu chính không?
— Thưa có.
— Ông có đem nó theo không?
— Thưa có.
— Tôi xin được phép đưa nó làm bằng chứng - Deering nói.
— Tôi không phản đối - Mason nói.
— Ông Fellows, bây giờ tôi đưa ông xem một xâu chìa khóa tìm thấy trong ví của nạn nhân Vera Martel và hỏi ông với tính cách một chuyên viên chìa khóa, có chiếc chìa nào giống hệt với chìa mẫu mà ông đã làm không?
— Tôi thấy có giống.
— Tất cả?
— Vâng, tất cả.
— Xin mời chất vấn - Deering nói với vẻ đầy tự tin ở sự thẳng lợi.
— Hiện giờ không có câu hỏi - Mason nói.
Chánh án Alvord nhìn đồng hồ và nói.
— Thưa quý vị, bây giờ chỉ còn năm phút nữa là tới trưa. Tôi nghĩ là chúng ta nên tạm nghỉ trước khi gọi các nhân chứng khác. Bên công tố còn gọi nhân chứng nào nữa không?
— Chúng tôi còn vài người - Deering nói.
— Thôi được, Tòa sẽ tạm nghỉ đến một giờ mười chiều nay. Bị cáo vẫn còn bị giam giữ.
Chánh án Alvord rời ghế ngồi.
Mason đứng dậy gật đầu với viên sĩ quan và nói:
— Ông có thể đưa ông Gilman trở lại đây lúc một giờ hai mươi được không? Tôi muốn nói chuyện với ông ta trước khi tòa họp.

— Tôi sẽ đưa ông ta tới - Viên sĩ quan nói.

— Được rồi - Mason nói với Gilman - Hãy suy nghĩ rồi cho tôi biết sự thật.

Mason cầm cặp táp gạt đầu với Della Street, Paul Drake bước tới nhập bọn và cả ba người rời phòng xử.

— Ăn trưa chứ? - Drake hỏi.

— Đại khái thôi - Mason nói.

— Cái vụ chìa khóa đó như chiếc thòng lọng siết vào cổ thân chủ anh - Paul Drake nói một cách buồn rầu.

Mason không nói gì cả.

— Tuy nhiên, họ đã đưa yếu tố ấy ra tại phiên xử sơ khởi này, chứng tỏ là họ rất ngán anh. Bình thường họ phải để dành lại cho phiên xử chính.

— Ngoại trừ trường hợp - Mason nói - Họ đưa ra bây giờ để có thể cần đến về sau trong trường hợp không tìm thấy ông thợ chìa khóa này.

Drake nói:

— Tôi nghĩ là lần này họ đã cột được anh, Perry ạ. Tôi không hiểu tại sao ông Biện lý Hamilton Burger chưa đích thân ra tay.

— Có lẽ vì đó là một vụ quá dễ dàng - Mason nói - Một vị Biện lý không nên đích thân đến tòa trong một vụ án quá dễ dàng như thế này.

— Tôi cá với anh thế nào chiều nay ông ta cũng đến để đích thân dẫn dắt vụ án - Paul Drake nói. Ông ta cần có nhu cầu chiến thắng cá nhân để thỏa mãn lòng vị kỷ mà.

Mason nói:

— Tôi không nghĩ rằng thân chủ tôi là kẻ giết người, và đến giờ....

— Tôi cá với anh, ông ta đã làm việc đó - Drake nói - Ông ta đã làm vì muốn che chở cho người ông ta thương yêu.

Họ dắt nhau đến tiệm ăn quen thuộc gần tòa án, ở đây họ đã đặt trước bàn ăn trong phòng riêng dành cho những ngày có phiên tòa của Perry Mason.

Đang ăn người bồi đem điện thoại đến và nói:

— Có điện thoại của ông Drake.

Anh ta cảm phích nổi đường dây. Drake cầm ống nghe nói:

— Vâng, tôi Paul Drake nghe đây... Ai... Được rồi cho gặp cô ta. Vâng - Chờ một lúc sau nói tiếp - Được rồi, đành thôi vậy. Cứ tiếp tục công việc. Rất may là biết được tin.

Drake cúp máy, thở dài nói:

— Tôi rất buồn phải báo tin cho anh, Perry.

— Chẳng nhẽ còn tồi tệ thêm nữa sao? - Mason hỏi.

— Cảnh sát đã giữ Hartley Elliott. Họ giữ anh ta với tính cách là nhân chứng chủ yếu. Họ đã giữ anh ta hơn sáu tiếng đồng hồ nhưng không tiết lộ. Họ dự định sẽ đưa anh ta ra tòa vào chiều nay làm một nhân chứng bất ngờ. Họ muốn anh bị cứng họng vì cuộc chất vấn của anh sẽ không đi đến đâu nếu họ đưa ra nhân chứng bất ngờ.

Họ cũng có thể tạo cơ hội cho Elliott vắng mặt tại tòa nếu anh ta muốn và rồi họ sẽ đọc lời khai của anh ta trước tòa, điều đó còn chết người hơn nữa. Họ đã cẩn thận nghiên cứu, tiến hành có tính cách chiến lược. Họ đã biết nơi lánh mặt của Elliott tại một ngôi nhà trọ dưới cái tên giả và đã canh chừng anh ta mấy ngày qua. Sáng nay họ mới làm một cú bất ngờ là bắt anh ta và bước trước anh một bước đấy.

Chắc anh biết điều ấy mang ý nghĩa gì rồi. Hamilton Burger sẽ đích thân đến tòa vào chiều nay và sẵn sàng giật mạnh tấm thảm dưới chân anh. Và khi anh còn đang nằm giãy đành đạch, họ sẽ làm cho Elliott khai rằng anh ta đã nhìn thấy Glamis từ trong xưởng mộc chạy ra. Logic của vụ án này là Gilman đang ngồi tại bàn ăn sáng, cũng nhìn thấy cô ta vừa chạy ra, ông ta bèn xuống xem và gặp Vera Martel rồi xảy ra cuộc xô xát, hoặc là tìm thấy Glamis vừa làm chuyện đó và ông ta đã che chở cho Glamis. Thế rồi họ sẽ đưa lên tòa trên buộc tội Glamis đồng lõa với Carter Gilman và đẩy anh vào một tình thế hết lối thoát.

Mason nói:

— Glamis có nói với tôi rằng cô ta vẫn nằm trên giường ngủ cho tới khi nghe thấy Muriell lục đục trên lầu.

— Ừ hứ - Drake nói - Đó là điều cô ta nói với anh; nhưng khi thân chủ của anh nói cho anh biết sự thật thì anh đã thấy con cọp đứng sau lưng.

Mason đẩy mạnh chiếc ghế, đứng dậy khỏi bàn.

— Thôi được - ông nói - Chúng ta hãy cứ đến pháp trường và xem đao phủ Hamilton Burger giở trò gì.

CHƯƠNG 12

Đúng một giờ hai mươi, vị sĩ quan đưa Carter Gilman tới tòa.

Mason liếc nhìn về phía sau thấy khán giả đã chật ních phòng xử. Ông đưa tay đặt lên thành dựa lưng chiếc ghế Gilman ngồi, với một vẻ hết sức tự nhiên.

Mason hạ thấp giọng nói:

— Bây giờ ông kể lại tôi nghe câu chuyện với đầy đủ sự thực.

— Tôi không thể chống lại người mà tôi có ý định che chở - Gilman nói.

Mason lắc đầu:

— Tôi không thể bảo vệ cho bất cứ ai nếu tôi không biết rõ sự việc và đầy đủ các yếu tố.

— Như vậy để rồi ông sẽ chống lại tôi?

— Không. Ông là thân chủ của tôi.

— Như vậy ông sẽ chống lại người tôi định che chở, vì ông sẽ phải làm như vậy để cứu tôi.

Mason quan sát thật kỹ Gilman và nói:

— Có thể tôi sẽ phải làm như vậy.

— Đó chính là điều tôi hết sức e ngại - Gilman nói - Tôi sẽ không nói với bất cứ ai điều tôi nhìn thấy.

— Được rồi - Mason nói - Như vậy là ông sẽ trắng mắt ra trong vòng vài phút nữa.

— Ý ông muốn nói gì vậy?

— Tôi muốn nói là cảnh sát đã bắt giam Hartley Elliott. Anh ta là người đã có mặt trong phòng ngủ nằm phía trên phòng ăn nhà ông và anh ta đã nhìn thấy Glamis chạy ra khỏi xưởng mộc.

Gilman như bị một cú sét đánh, ông ta trở mắt ngạc nhiên đầy vẻ sợ hãi.

— Anh ta... Anh ta nhìn thấy Glamis hả?

— Đúng vậy.

— Làm sao ông biết?

— Anh ta đã nói với tôi.

Gilman đưa mắt nhìn một cách xa xăm

— Như vậy là anh ta đã nhìn qua khung cửa sổ đó.

— Nhưng có phải là Glamis không? - Mason hỏi.

— Phải. Đầu tiên khi Vera Martel bước tới gara và vào phòng rửa ảnh thì tôi nhìn thấy bà ta. Lúc này tôi bèn sai Muriell sang nhà bếp để tôi có thể xuống tìm hiểu. Trong mấy phút lặng lẽ trôi qua ấy... Tôi không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Tôi vẫn nhìn qua cửa sổ và bất chợt thấy từ trong xưởng Glamis chạy vụt ra. Tôi thấy Muriell như có vẻ chần chừ tới lui tại cửa nhà bếp. Tôi phải chờ tới lúc chắc chắn nó đã vào hẳn trong ấy để làm đồ ăn tôi mới....

Thư ký tòa gõ búa nói:

— Xin mời quý vị đứng dậy.

Tất cả mọi người trong phòng đều đứng dậy khi chánh án Alvord bước vào và ngồi xuống ghế.

Cánh cửa hông phòng xử mở ra, Hamilton Burger bước vào phòng xử tới ngồi bên Eduardo Deering.

Chánh án Alvord có vẻ hơi ngạc nhiên.

— Xin hỏi, có phải đích thân ông Biện lý giải quyết vụ này không?

— Thưa quý tòa vâng - Hamilton Burger nói và quay sang gật đầu một cách lạnh nhạt với Perry Mason.

— Chúng ta bắt đầu - Chánh án Alvord nói - Yêu cầu gọi nhân chứng kế tiếp.

Deering nói:

— Xin mời nhân chứng Hartley Elliott.

Hamilton Burger đứng dậy hướng về phía chánh án một cách trịnh trọng:

—Thưa quý tòa - ông ta nói - Hartley Elliott không những là nhân chứng buộc tội, mà còn là nhân chứng cụ thể vì chúng tôi đã phải cho lệnh bắt ông ta. Ông Elliott không những đã tránh né trát đòi mà còn giấu giếm chính quyền những điều ông ta biết bằng cách trốn tại một nhà trọ với tên giả.

— Tòa sẽ cho phép đặt những câu hỏi dẫn dắt - Chánh án Alvord nói - Nếu sự đối nghịch của nhân chứng tỏ ra rõ ràng. Tuy nhiên ông có thể chất vấn nhân chứng theo cung cách bình thường cho tới khi thấy phải cần đến những câu hỏi dẫn dắt.

Cánh cửa phòng dành riêng cho nhân chứng mở ra, một sĩ quan cảnh sát đưa Hartley Elliott vào phòng xử.

Chánh án Alvord nhìn Elliott một cách thách thức và nói:

— Hãy đưa tay phải lên tuyên thệ.

Elliott giơ cao tay phải tuyên thệ và ngồi xuống ghế nhân chứng.

— Tôi nhắc ông chú ý đến buổi sáng ngày Thứ Ba, mười ba tháng này - Hamilton Burger nói

— Vâng - Elliott nói.

— Ông ở đâu vào buổi sáng đó?

— Tôi ở tại nhà của bị cáo Carter Gilman số 6231 Đại lộ Vauxman.

— Ông có phải là khách trong nhà đó không?

— Vâng, phải.

— Ông tới nhà ấy vào lúc mấy giờ?

— Có phải ông muốn hỏi tôi đến đó lúc đầu tiên là vào mấy giờ phải không?

— Đúng như vậy.

— Tôi nhớ là vào khoảng hai hoặc hai giờ ba mươi sáng.

— Ông đã làm gì?

— Tôi đưa Glamis Barlow vào nhà. Chúng tôi ngồi ngoài hàng hiên một lúc rồi cô mời tôi uống vài ly.

— Rồi sau đấy - Hamilton Burger hỏi.

— Tôi chào từ biệt cô ta và ra xe. Glamis đứng trước cửa chờ tôi đi. Tôi đã vô tình để quên chìa khóa công tắc trong ổ khóa. Bình điện xe bị yếu. Tôi có đề máy nhưng không nổ.

— Rồi thì sao?

— Glamis đề nghị tôi ở lại nhà cô cho tới sáng chờ trạm sửa xe thay tạm bình điện khác và đem chiếc bình của tôi đi sạc lại.

— Thế trạm sửa xe có mở cửa vào giờ ấy không?

— Khi tôi để máy không nổ thì trạm không mở cửa. Họ sẽ mở cửa vào lúc tám giờ sáng.

— Thôi được - Hamilton Burger nói - Rồi thì ông làm gì?

— Tôi đi ngủ.

— Bây giờ - Hamilton Burger nói - tôi muốn ông trình bày rõ trước tòa vị trí nơi ông ngủ. Ông có thể nói rõ về phòng ngủ ấy không?

— Nó nằm ở góc tây bắc căn nhà.

— Có phải về phía sau nhà không?

— Vâng, phải.

— Từ phòng ngủ có phải ông nhìn thấy gara ở phía sau nhà không?

— Vâng, phải.

— Ông có quen thuộc với vị trí phòng rửa ảnh của bà Gilman không?

— Vâng, có.

— Và ông có quen thuộc với xưởng mộc của bị cáo Carter Gilman không?

— Vâng, có.

— Tôi đưa ông xem bằng chứng B, tức là một sơ đồ các phòng trong căn nhà cũng như vị trí đường xe tới gara, xưởng mộc và phòng rửa ảnh. Ông có thể chỉ rõ phương hướng vị trí trên sơ đồ đó không?

— Vâng, tôi có thể.

— Ông có thể chỉ rõ vị trí phòng ngủ ở đâu không?

— Đó là phòng ngủ này, ở tầng hai.

— Có phải nó nằm ngay trên phòng ăn không?

— Vâng, phải.

— Bây giờ tôi xin hỏi ông một câu. Lần kế tiếp ông nhìn thấy Glamis Barlow là lúc nào, kể từ sau khi ông chúc cô ta ngủ ngon hồi quá nửa đêm về sáng ngày mười ba?

— Tôi.... tôi từ chối trả lời câu hỏi này.

— Yêu cầu cho biết lý do?

— Tôi chỉ đơn giản từ chối mà thôi.

Hamilton Burger nhìn chánh án Alvord.

Chánh án Alvord nói:

— Nhân chứng phải trả lời, ngoại trừ câu hỏi đó đưa đến sự tự buộc tội nhân chứng. Và trong trường hợp này, nhân chứng có thể từ chối với những lý do và tòa sẽ cho phép.

— Tôi chỉ đơn giản từ chối trả lời câu hỏi.

— Nếu như vậy - Chánh án Alvord nói - Ông sẽ bị kết tội là đã coi thường tòa.

— Tôi chỉ đơn giản từ chối trả lời câu hỏi. Tôi không thể nhận vì sự việc tôi nhìn thấy được dùng để kết án một người vô tội.

Hamilton Burger nhú mày.

— Được rồi - Chánh án Alvord nói - Nếu ông từ chối trả lời, ông sẽ bị kết tội là coi thường tòa và tôi xin báo để ông biết, ông Elliott, sẽ không phải là một bản án nhẹ. Vụ án này là một vụ án sát nhân, bằng chứng của ông có thể là bằng chứng chủ yếu.

— Tôi từ chối trả lời.

Hamilton Burger nói.

— Thưa quý tòa. Tôi nghĩ rằng quý tòa nên dùng áp lực mạnh để bắt nhân chứng này phải trả lời. Ông ta là nhân chứng buộc tội, đã nắm các bằng chứng hầu như có thể giải quyết được vụ án này. Bằng chứng này không những là động cơ mà còn có thể chỉ dấu cho thấy sự cấu kết của hai kẻ tội phạm. Câu trả lời của nhân chứng này rất quan trọng. Thưa quý tòa, với thái độ của nhân chứng và với sự kiện đã lánh mặt của ông ta, chúng tôi thấy rằng không có gì bảo đảm cho sự hiện diện của nhân chứng tại phiên xử của toà Thượng thẩm, ngoại trừ ông ta được giam giữ với tư cách là nhân chứng cụ thể. Và ngay cả như vậy cũng chưa chắc gì có được lời khai của ông ta nếu ông ta có thì giờ tính toán và được mách bảo do các đối tượng quan tâm. Do vậy chúng tôi thấy rằng cần phải ép buộc nhân chứng này trả lời câu hỏi tại đây và ngay bây giờ.

Chánh án Alvord nói

— Ông Elliott, tôi xin báo cho ông biết, ngoại trừ ông trả lời câu hỏi, nếu không ông sẽ bị ngồi tù về tội coi thường tòa và ông sẽ bị giam giữ tại nhà giam cho đến khi ông trả lời câu hỏi, hoặc cho tới lúc ông chứng tỏ được những lý do hợp pháp khiến ông không thể trả lời câu hỏi.

Hartley Elliott đứng dậy khoanh tay trước ngực nhìn chánh án một cách quả quyết và nói.

— Tôi từ chối trả lời câu hỏi.

Chánh án gật đầu với viên sĩ quan cảnh sát. Viên sĩ quan tiến lên nắm lấy cánh tay Elliott và đưa ra khỏi phòng xử.

Hamilton Burger quay sang nói, như thể đang bị kích động:

— Xin mời ông Paul Drake lên bục nhân chứng - ông nói tiếp - Ông Paul Drake hiện có mặt tại đây, xin mời ông lên tuyên thệ.

Paul Drake quay nhìn Perry Mason với đôi mắt lo sợ.

— Mời ông Drake lên bục và tuyên thệ - Chánh án Alvord nói.

Drake bước tới trước, tuyên thệ và ngồi trên ghế nhân chứng.

— Ông có phải là một thám tử tư không?

— Vâng, phải.

— Giấy phép hành nghề của ông ghi như vậy?

— Vâng.

— Và ông vẫn hành nghề liên tục đến ngày mười bốn tháng này phải không?

— Vâng, phải.

— Ông có quen biết với Hartley Elliott, nhân chứng vừa mới xong không?

— Tôi có biết ông ta.

— Tôi sẽ hỏi ông một câu hỏi. Vào ngày mười bốn tháng này, tại nhà của Hartley Elliott ở phòng số 6B tại chung cư Rossiter Apartments, đường Blendon trong thành phố này, ông và Perry Mason có nói chuyện với Hartley Elliott không? Hãy trả lời câu hỏi là có hay không?

Drake do dự nhưng cuối cùng miễn cưỡng trả lời.

— Thưa có.

— Tôi sẽ hỏi ông tiếp - Hamilton Burger nói - Tại cuộc nói chuyện đó, có mặt của Perry Mason với tư cách là luật sư của bị cáo, ông có hỏi Hartley Elliott về sự việc xảy ra vào buổi sáng ngày mười ba và lúc ấy Hartley Elliott đã trả lời. Vậy có phải Elliott đã nói rằng chính mắt mình thấy Glamis Barlow từ trong xưởng mộc chạy ra, phải không?

Mason đứng dậy phản đối.

— Khoan đã. Thưa quý tòa - Mason nói - Tôi phản đối vì lý do đưa tới lời khai “nghe nói”.

— Nhưng đó là sự tố cáo - Hamilton Burger đáp.

— Đó không phải là sự tố cáo - Mason nói - Ngay cả nếu Hartley Elliott đã khai rằng ông ta không nhìn thấy Glamis Barlow vào sáng ngày mười ba thì câu hỏi của ông Biện lý cũng vẫn không hợp thức. Một Biện lý không thể tố cáo nhân chứng của chính Biện lý được.

— Có thể được, nếu Biện lý nhận ra điều bất ngờ trong câu trả lời của nhân chứng - Hamilton Burger nói.

— Thế ông có ý định tuyên bố là mình đã bị bất ngờ không? - Mason hỏi - Thế Hartley Elliott đã không nói với ông rằng ông ta sẽ từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến sự việc xảy ra vào sáng ngày mười ba, trước khi ông đưa ông ta ra tòa làm nhân chứng hay sao?

Nét mặt của Hamilton Burger cho thấy là cú đánh có hiệu quả.

— Xin ông Biện lý cho biết có phải như vậy không? - Mason nói.

— Đó là điều mơ hồ - Hamilton Burger nói.

— Không mơ hồ chút nào - Mason nói - Ông không thể tố cáo chính nhân chứng của mình ngoại trừ ông có thể chứng tỏ rằng mình đã bị bất ngờ. Ông không thể tố cáo bất kỳ nhân chứng nào, ngoại trừ chứng minh được rằng lời khai của nhân chứng trái ngược với lời khai trước đó. Mặc dù vậy, sự tố cáo ấy cũng không được coi là bằng chứng.

— Tôi nghĩ rằng đó là luật - Chánh án Alvord nói.

Hamilton Burger mặt đỏ bừng vì tức giận.

— Thưa quý tòa - ông ta nói - Bên công tố không muốn bị tấn công do các yếu tố kỹ thuật. Chúng tôi có đủ lý do để tin rằng Perry Mason và Paul Drake đã có cuộc nói chuyện với Hartley Elliott vào ngày mười bốn, vì vậy mà Hartley Elliott đã vội vã rời ngay khỏi chỗ ở trước khi cảnh sát tới. Elliott đã tới một nhà trọ, đăng ký dưới cái tên giả và tìm cách lánh mặt để tránh bị cảnh sát hỏi và nhận trát đòi ra tòa với tư cách là nhân chứng trong vụ án này. Thưa quý tòa, chúng tôi tin rằng Hartley Elliott thực sự đã trông thấy Glamis Barlow chạy ra từ xưởng mộc và ông ta đã nói lại cho Paul

Drake cùng Perry Mason biết điều ấy. Và theo suy luận hợp lý, sự lánh mặt của Elliott là do hậu quả cuộc nói chuyện của ông ta với hai người này.

Chánh án Alvord nhìn Perry Mason.

Perry Mason nói:

— Thưa quý tòa - Đó là lý luận của bên công tố. Nhưng tôi vẫn phản đối vì không thể chứng minh bất cứ sự kiện nào buộc tội bị cáo bằng những lời khai “nghe nói”.

— Phản đối được chấp thuận - Chánh án Alvord nói.

Hamilton Burger giậm dũ nói.

— Thôi đủ rồi, ông Drake. Ông có thể bước xuống và xin nhớ rằng ông là một thám tử với giấy phép hành nghề do chúng tôi cấp.

— Thưa quý tòa - Mason nói - Tôi phản đối công tố đã đe dọa nhân chứng.

Chánh án Alvord can thiệp:

— Thôi được. Công tố không được phép đe dọa nhân chứng. Tòa đã ra lệnh chấp thuận phản đối và nhân chứng đã thi hành. Nhân chứng sẽ vi phạm luật nếu tự ý phát biểu theo nhu cầu của Biện lý. Tòa cảnh cáo ông Biện lý. Yêu cầu gọi nhân chứng kế tiếp.

Hamilton Burger vẫn giậm dũ tiếp:

— Thưa quý tòa, nếu vậy tôi xin phép được gọi cô Glamis Barlow ra trước bục nhân chứng.

Chánh án Alvord thắc mắc hỏi:

— Cô Barlow có mặt ở tòa à?

— Vâng, tôi đã đưa trát mời, nhưng vì cô ta là nhân chứng cụ thể, tôi e ngại là cô ta có thể lánh mặt nên đã ra lệnh cho bắt giữ cô ta cách đây vài tiếng đồng hồ.

— Ông Biện lý - Chánh án Alvord nói - Tôi không rõ ý định ông muốn làm gì. Tòa này chỉ là tòa xét xử sơ khởi. Mục đích duy nhất của cuộc xét xử sơ khởi trước hết là xem có phải sự việc đã hình thành một tội phạm không; thứ hai, xem bị cáo có phạm tội đó không. Nhiệm vụ của tòa này không giống như ở tòa Thượng Thẩm.

— Thưa quý tòa, tôi hiểu điều này - Hamilton Burger nói một cách lạnh

lùng.

— Được rồi - Chánh án Alvord nói - Nếu ông muốn gọi cô Barlow làm nhân chứng, xin cứ việc.

— Glamis Barlow - Hamilton Burger nói với giọng thật lớn không cần thiết.

Một vị sĩ quan mở cửa phòng nhân chứng đưa Glamis Barlow tới bục tuyên thệ.

— Khoan đã - Chánh án Alvord nói, sau khi nhân chứng đã tuyên thệ - Cô Barlow, cô đã được gọi đến với tư cách là nhân chứng của công tố. Tòa thấy có bốn phạm phải cho cô biết rằng, lời khai của cô có thể là bằng chứng liên đới trong vụ án mạng, hoặc có thể đưa cô tới vị trí bị cáo. Vì vậy cô được phép không trả lời câu hỏi nếu câu trả lời có thể là sự tự buộc tội. Công tố không có quyền gọi cô ra làm nhân chứng trong trường hợp cô là bị cáo. Tòa muốn cô hiểu vị trí của mình và khuyến cáo cô rằng nếu cô muốn liên hệ với luật sư của cô bất cứ vào lúc nào thì tòa cũng dành cho cô cơ hội đó. Cô có hiểu không?

— Thưa quý tòa tôi hiểu - Glamis Barlow nói.

Hamilton Burger hăm hăm nhìn nhân chứng.

— Cô có quen với Vera Martel hoặc biết bà ta không?

— Tôi không biết Vera Martel - Glamis Barlow nói.

— Tôi nhắc cô chú ý tới buổi sáng ngày mười ba tháng này và hỏi cô rằng, từ lúc tám giờ đến tám giờ ba mươi cô có mặt tại nhà ở số 6231 Đại lộ Vauxman phải không?

— Vâng, phải.

— Giữa giờ ấy hoặc bất cứ vào lúc nào trong buổi sáng đó, cô có dịp nào tới xưởng mộc của bị cáo Carter Gilman không?

— Tôi phản đối - Perry Mason nói - Vì lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và cũng không cụ thể. Đó là một câu hỏi dẫn dắt và đề nghị.

— Phản đối được chấp thuận - Chánh án Alvord nói.

— Thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Tôi có ý định là muốn hỏi nhân chứng xem cô ta có tới một căn phòng đặc biệt vào một giờ đặc biệt và tôi muốn có câu trả lời.

— Tôi muốn được trả lời câu hỏi ấy - Glamis Barlow hét lên - tôi không có đến căn phòng đó.

Hamilton Burger nở một nụ cười tỏ vẻ chiến thắng.

— Cô Barlow, để khỏi bị lầm lẫn - ông ta nói - Đây là sơ đồ bằng chứng B trong ấy có xưởng mộc, xin cô ký xác nhận tại vị trí đó rằng cô không hề bước chân tới đây vào sáng ngày mười ba từ lúc tám giờ đến tám giờ ba mươi sáng.

— Thưa quý tòa tôi phản đối - Mason nói - Vì lý do đó là cái bẫy nhằm tước đoạt quyền tự do hiến định của nhân chứng.

Glamis Barlow không đợi lệnh của Chánh án, cô liền bước tới bên sơ đồ đã được dính trên tấm bảng đen.

— Khoan đã cô Barlow - Chánh án Alvord nói - Cô có hiểu câu hỏi của Biện lý không?

— Tôi hiểu rõ.

— Cô có ý định ký tên cô trên phần chỉ định của sơ đồ đó không?

— Thưa có.

— Thế cô có ý thức được rằng nếu làm như vậy, vì cô đã tuyên thệ, nên nếu sự việc đúng là đã xảy ra thì cô là đồng phạm trong phiên xử tại tòa Thượng Thẩm, cô có ý thức được là chuyện gì sẽ xảy ra không? - Chánh án Alvord nói.

— Tôi không cần biết là được xử ở tòa nào - Glamis Barlow nói - Tôi không hề tới gần căn phòng đó bất cứ vào thời gian nào trong buổi sáng ngày mười ba. Tôi đã ngủ đến gần mười giờ, và ngoại trừ lúc bước ra ngoài hành lang nói chuyện với Muriell Gilman, tôi không đi nơi đâu trước lúc tối thiểu là chín giờ ba mươi. Rồi sau đấy tôi mặc quần áo, ăn sáng và đi ra khỏi nhà. Tôi không hề đến gần căn xưởng đó.

— Thôi cũng được - Chánh án Alvord nói - Tòa đã khuyến cáo cho cô biết về quyền lợi hiến định của cô. Tòa không đồng ý phương thức làm việc này nhưng không có luật cấm đoán. Cô cứ việc ký tên nếu cô muốn.

Glamis Barlow ký tên trên bản sơ đồ.

— Xin mời chất vấn - Hamilton Burger quay sang Perry Mason nói một cách đắc thắng.

— Không có câu hỏi - Mason nói.

— Hãy gọi nhân chứng kế tiếp - Chánh án Alvord nói.

— Tôi muốn gọi Glenn Mc Coy - Hamilton Burger nói.

McCoy là một người đàn ông khá cao, ngoài năm mươi tuổi, bước lên bục nhân chứng tuyên thệ và ngồi xuống ghế.

— Ông McCoy, ông cư ngụ ở đâu?- Deering hỏi, trong khi Hamilton Burger ngồi tại bàn đang bận hý hoáy viết trên tập giấy.

— Nevada.

— Ngày mười ba tháng này ông cư ngụ ở đâu?

— Las Vegas, Nevada.

— Nghề nghiệp của ông là gì?

— Chia bài.

— Ông có quen với Glamis Barlow không?

— Tôi có nhìn thấy cô ta.

— Ông gặp bao nhiêu lần?

— Tôi không nhớ rõ, nhưng rất nhiều lần.

— Ông gặp cô ta ở đâu?

— Ở tại nơi tôi làm việc.

— Ông có gặp cô ta vào chiều ngày mười ba tháng này không?

— Tôi có gặp.

— Ở đâu?

— Khoan đã - Mason nói - Thưa quý tòa, tôi phản đối vì lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và cũng không cụ thể.

— Tôi đang chuẩn bị kết hợp các yếu tố - Deering nói.

— Như vậy lý do đó không đủ - Mason nói - Bây giờ quý vị đang cố gắng chứng tỏ rằng Glamis Barlow, là đồng phạm với Carter Gilman. Tôi là luật sư đại diện cho Carter Gilman, tôi không đại diện cho Glamis Barlow và tôi không sẵn sàng để chất vấn bất kỳ nhân chứng nào khai những điều dấy Glamis Barlow liên quan tới tội phạm.

— Tôi cũng nghĩ như vậy - Chánh án Alvord nói.

— Khoan đã - Hamilton Burger nói và đứng dậy - Trước khi tòa ra lệnh, tôi muốn được phát biểu luận điểm của bên Công tố là Carter Gilman đã

giết Vera Martel, ông ta đã lấy mẫu các chìa khóa của nạn nhân, làm các chìa giả giao cho Glamis Barlow và cô ta đã đi Las Vegas, Nevada vào chiều ngày mười ba để dùng các chìa khóa đó mở cửa văn phòng của Vera Martel tại Las Vegas với mục đích là tìm kiếm các tài liệu buộc tội.

— Buộc tội ai? - Chánh án Alvord hỏi.

— Buộc tội cả hai: Glamis Barlow và Carter Gilman - Burger nói.

— Thưa quý tòa - Mason nói - Tôi nghĩ rằng đó là điều phỏng đoán lạc đề của Biện lý, bởi vì nếu Glamis Barlow vào trong văn phòng ấy với mục đích là lấy tài liệu có thể buộc tội cô ta thì đó là thuộc một vụ án khác không ăn nhập gì với vụ này.

— Nhưng nếu cô ta sử dụng các chìa khóa do Carter Gilman trao cho thì đó là một đồng lõa - Hamilton Burger nói - Và ngoài ra, để chứng minh cho sự đồng lõa, chúng tôi sẽ đưa ra các dấu tay của bị cáo Carter Gilman đã được tìm thấy ở văn phòng của Vera Martel tại Las Vegas. Cả hai văn phòng của Vera Martel tại Los Angeles và Las Vegas đều bị lục soát tan hoang để tìm kiếm tài liệu.

Chánh án Alvord hầu như bị những lời của Hamilton Burger gây ấn tượng.

— Ông Biện lý có thể cho biết những dấu tay đó có từ lúc nào không? - Mason hỏi - Ông có thể chứng minh rằng những dấu tay đó đã không xuất hiện trước khi Vera Martel chết được chăng?

— Thời gian không có tính cách cụ thể - Burger nói.

Chánh án Alvord suy nghĩ một chút rồi chậm chạp gật đầu.

— Ông Biện lý, trong một văn phòng công cộng thì các dấu tay không nhất thiết là các bằng chứng buộc tội, ngoại trừ chứng minh được là các dấu tay ấy xuất hiện vào thời điểm mà tính chất công cộng được loại trừ, hoặc chứng minh được là nó liên hệ trực tiếp với tội phạm.

— Nhưng điều đó không phải là trường hợp của một người đã để lại các dấu tay và chính người ấy đã ôm xác chết của nạn nhân giấu vào xe của mình - Hamilton Burger nói - tôi biết những điều tôi làm và tôi muốn trình bày vấn đề này “riêng trước tòa”. Tôi muốn có những lời khai của nhân chứng này.

— Cũng được - Chánh án Alvord nói - Tuy nhiên, tôi muốn nghe lập luận của ông Biện Lý “riêng trước tòa”.

— Thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - Chúng tôi sẽ chứng minh rằng nhân chứng này đã quen với Glamis Barlow; ông ta đã thấy cô ấy nhiều lần ở Las Vegas và ông ta khẳng định rằng chính Glamis Barlow là người con gái ông ta đã thấy rời khỏi văn phòng của Vera Martel một cách ám muội.

Văn phòng của Vera Martel ở Las Vegas nằm tại tầng thứ hai của cao ốc, tầng dưới là cơ sở cờ bạc. Một vài phòng trong tầng hai được dùng làm phòng ở và một số phòng khác thì được dùng làm văn phòng. Văn phòng làm việc của Vera Martel nằm đối diện với phòng ở của nhân chứng này. Ông ta được cấp phòng ở này vì ông ta là nhân viên chia bài của sòng bạc dưới nhà.

Chúng tôi sẽ chứng minh là nhân chứng này đã nhìn thấy Glamis Barlow rời khỏi văn phòng của Vera Martel một cách ám muội, và sáng hôm sau, người ta thấy văn phòng này bị mất trộm, hồ sơ bị đánh cắp, giấy tờ bị vứt bừa bãi trên sàn chứng tỏ là đã có một sự tìm kiếm hồ sơ.

— Ông có thể cho biết chính xác thời gian xảy ra sự việc không? - Mason hỏi.

— Thời gian chính xác là chín giờ mười lăm tối - Hamilton Burger nói - Nhân chứng xác định thời gian chính xác vì ông ta nghe đài phát thanh đang báo giờ của chương trình. Và thưa quý tòa, chúng tôi sẽ trình bày dấu tay của bị cáo Carter Gilman được tìm thấy tại văn phòng ấy.

— Tôi vẫn xin phản đối - Mason nói - Đây chỉ là cách thức suy luận. Chúng tôi yêu cầu công tố trước hết hãy chứng minh rằng bị cáo đã đưa chìa khóa cho Glamis Barlow.

— Tôi nghĩ rằng chúng tôi có thể thiết lập sự kiện đó bằng cách suy luận tại giai đoạn này của vụ án - Hamilton Burger nói.

— Ngoài ra - Mason nói - Một nhân chứng không thể tự nhận xét cung cách của một người khác và bảo là ám muội được - Đó chỉ là tự kết luận.

— Trong trường hợp này thì không - Hamilton Burger phản đối - Có hàng chục yếu tố chứng tỏ sự phạm tội như rón rén bước ra, nhìn tới lui trên hành lang, ngoái lại sau lưng, đóng cửa một cách thật nhẹ nhàng.

— Thì cứ việc cho nhân chứng của ông khai hàng chục yếu tố đó đi - Mason nói - Và tôi sẽ chất vấn ông ta từng yếu tố một. Nhưng ông ta không thể đưa ra kết luận của mình được.

Chánh án Alvord suy nghĩ một lúc rồi chột đi đến quyết định.

— Tòa sẽ hỏi ý kiến các giới chức khác về vấn đề này - Chánh án nói - Chiều tối nay, tôi sẽ tham khảo với các giới chức. Sáng mai mười giờ tôi sẽ có quyết định. Bên bị cáo có gì phản đối về sự đình xử đến mười giờ sáng mai không?

— Chúng tôi không phản đối - Mason nói.

— Được rồi - Chánh án Alvord nói - Phiên xử sẽ tiếp tục vào lúc mười giờ sáng mai. Tòa sẽ tham khảo ý kiến với các giới chức và sẽ cho biết quyết định vào lúc mười giờ sáng mai. Trong khi chờ đợi, bị cáo vẫn còn bị giam giữ. Tòa đình đến mười giờ sáng mai. Tất cả các nhân chứng có trát mời sẽ trở lại đúng giờ.

CHƯƠNG 13

Ngay khi phiên tòa vừa nghỉ, Mason với đôi mắt hết sức tập trung tư tưởng, nói với Paul Drake:

— Được rồi, Paul, tôi muốn có hành động và hành động thật nhanh. Ai là chuyên viên về biểu đồ giỏi nhất trong vùng này? Tôi muốn thử nghiệm một người để cứ xem ai là kẻ nói dối.

— Cartman Jasper là người nổi tiếng nhất. Nhưng ai là người được thử nghiệm? Carter Gilman đang bị giam, Glamis Barlow cũng đang bị giữ vì là nhân chứng cụ thể và...

— Chủ yếu tôi nghĩ đến Nancy Gilman - Mason nói - Một người đàn bà đầy bí ẩn, quá trang trọng, quá tao nhã và cũng hết sức kêu gọi. Bà ta là thung thuốc nổ và anh không bao giờ có thể biết được bà ta nghĩ gì, ngoại trừ anh đột nhập vào được bên trong.

— Được rồi, anh muốn tôi phải làm gì?

— Đưa Cartman Jasper đến văn phòng anh. Bảo ông ta xếp đặt máy móc sẵn sàng để làm thử nghiệm phát hiện nói dối.

— Và anh định thử nghiệm bà Nancy Gilman à?

— Đúng vậy - Mason nói.

Quay sang Della Street, Mason hỏi:

— Delle, cô gọi cho Nancy Gilman nói với bà ta là tôi muốn gặp tại văn phòng mình. Tôi cần nói chuyện với bà ta.

Della Street gật đầu.

— Hãy ngồi nói chuyện với bà ta và chờ tôi - Mason dặn tiếp.

Khi Della Street đi rồi. Mason quay sang Paul Drake:

— Anh hãy điện thoại cho Cartman Jasper đến ngay và có thể tôi cũng muốn anh được thử nghiệm luôn.

— Tôi? - Drake kêu lên vẻ ngạc nhiên,

— Đúng vậy - Mason nói - Anh có thể sẽ trở thành nhân chứng chủ yếu trong vụ án này.

— Làm sao lại có thể như vậy?

— Nhân chứng Mc Coy có thể là mấu chốt của tất cả mọi chuyện. Ông ta sẽ khai là nhìn thấy Glamis Barlow rời khỏi văn phòng của Vera Martel lúc chín giờ mười lăm. Còn số tay của anh thì ghi là Glamis Barlow chơi đánh bạc với máy ở sòng bạc cho tới lúc chín giờ mười một. Như vậy, cô ta không có thời gian để tới văn phòng của Vera lục lọi tìm kiếm và rời nơi ấy vào lúc chín giờ mười lăm được.

— Anh nhớ rằng - Drake nói - Sau khi cô ta vụt chạy ra taxi thì tôi không biết là cô ta đã đi đâu.

— Nhưng - Mason nói - Anh đã gọi về cho tôi, tôi giục anh đến quan sát tại nhà Stever Barlow và anh đã gặp cô ta tại đấy.

— Nhưng dĩ nhiên, đó là chuyện mãi về sau.

— Bao lâu sau?

— Khoảng chừng... sau khi cô ta đã đi khoảng chừng bốn lăm phút.

— Nhưng cho tới chín giờ mười một, cô ta vẫn còn chơi đánh bạc với máy phải không?

— Đúng như vậy.

— Liệu có thể anh đã nhầm giờ chẳng?

— Không bao giờ. Ngoại trừ tôi đã nhìn sai kim đồng hồ.

— Vô lý. Anh là một thám tử. Không lẽ anh lại nhìn sai kim đồng hồ - Mason nói - Khi lên trước bực nhân chứng, anh phải xác định rõ yếu tố thời gian. Liệu có thể anh còn nhìn thấy cô ta vào lúc chín giờ mười lăm không?

— Tôi nhớ là đã quan sát thấy cô ta đánh bạc với máy từ tám giờ bốn mươi đến chín giờ mười một - Drake nói - Và tiếp tục quan sát chiếc xe taxi đưa cô ta đi, đúng chín giờ mười hai là mất hút.

— Như vậy là rất tốt - Mason nói - Cứ khẳng định như vậy. Còn bây giờ, gọi ngay cho Cartman Jasper chuẩn bị mọi thứ ở văn phòng của anh. Tôi sẽ đi Della Street và Nancy Gilman chờ cho tới khi anh sẵn sàng cho cuộc trắc nghiệm. Sau đó, tôi sẽ về văn phòng tôi và cố gắng khai thác Nancy nói rõ sự thực rồi sẽ yêu cầu bà ta làm trắc nghiệm phát hiện nói dối.

— Điều nói thực là gì? - Drake hỏi.

— Là Nancy Gilman phải biết Vera Martel.

— Và Vera Martel đã tổng tiền bà ta với những điểm yếu trong quá khứ?
- Drake hỏi.

— Không hẳn là như vậy - Mason nói - Vụ tổng tiền này có một khía cạnh rất đặc biệt. Biện lý đang cố đẩy chúng ta đến miệng hố. Ông ta đã bố trí vụ án với các yếu tố nhằm chống lại Carter Gilman, đủ để buộc ông ấy tội sát nhân, ngoại trừ trong vòng vài tiếng đồng hồ nữa chúng ta tìm ra được sự thật chứng tỏ là Gilman vô tội.

— Anh chẳng bao giờ có thể chứng minh ông ta vô tội khi đối diện với các bằng chứng đã có - Drake nói - Anh nói sao khi ông ta đến gặp thợ khóa với mẫu chùm chìa khóa của văn phòng bà Vera Martel. Bằng chứng về mặt cửa cũng đã quá đủ, còn vụ chìa khóa thì ngay cả anh cũng không gỡ nổi cho ông ta.

— Tôi biết - Mason nói - Nhưng có một người có thể gỡ cho ông ta được.

— Ai vậy?

— Hamilton Burger.

— Bộ anh muốn đùa à? - Drake hỏi.

Mason lắc đầu nói:

— Vì Hamilton Burger quyết tâm tạo dựng nên vụ án và ông ta đã ôm đầy đủ cả hai thân chủ của tôi vào trong vòng lẩn quẩn với các yếu tố sai lầm mà ông ta không gỡ ra được. Đó là chưa kể việc ông ta quên mất yếu tố ông chánh án Alvord rất bực mình về phương pháp của ông ta, tôi chắc rằng ông chánh án sẽ không tha ông ta khi nhìn thấy sự sụp đổ trong yếu tố tạo nên vụ án.

— Yếu tố nào bị sụp đổ?

— Glamis Barlow đã lên vào văn phòng của Vera Martel.

— Ồ, Perry - Drake hỏi - Đó chỉ là sự sai lầm về yếu tố thời gian. Hoặc Mc Coy, hoặc là tôi đã sai lầm.

— Anh lại không dám khẳng định rồi - Mason nói:

— Tôi khẳng định chứ - Drake nói - Nhưng thời gian là một yếu tố rất dễ

bị làm lẫn. Nếu anh quá nhấn mạnh đến yếu tố thời gian thì bất quá Mc Coy chỉ cần chịu thua trên bục nhân chứng và nói “Vâng, tôi nghĩ rằng lúc đó là chín giờ mười lăm, nhưng có thể là tôi đã lầm. Tôi nghĩ rằng lúc đó có thể là mười giờ mười lăm”

Mason nói:

— Nhưng anh thì tôi tin đã khẳng định yếu tố thời gian. Bởi vì chúng ta đang đụng phải một cái gì đấy.

— Cái gì vậy?

— Tôi cũng chưa rõ - Mason nói - Hãy gọi Cartman Jasper đến văn phòng của anh đi. Nếu không gặp ông ta hãy kiếm một tay khác thật giỏi. Điều cần thiết là phải thật gấp.

— Họ thường muốn làm công việc đó ở văn phòng riêng của họ - Drake nói - Các máy móc trang bị sẵn tại đây và...

— Tôi biết, tôi biết - Mason chận ngang một cách sốt ruột - Bây giờ thì không phải là điều họ muốn, mà là điều tôi muốn. Họ có những máy xách tay mang theo và họ có thể bố trí ngay được. Và nếu bà Nancy Gilman là người có phản ứng tốt, thì chỉ trong vòng mười lăm phút chúng ta sẽ biết được rõ mọi chuyện.

— Được rồi - Drake nói - Tôi sẽ gọi Jasper.

Mason nhìn đồng hồ nói:

— Tôi đã dành cho Della Street khoảng mười lăm phút để chuẩn bị. Tôi chắc rằng Della có thể giữ được Nancy tại văn phòng và chắc là bà ta cũng hơi sốt ruột.

— Và rồi anh sẽ vào phòng tôi? - Drake hỏi.

— Phải. Khi đó chính tôi sẽ vào - Mason trả lời.

— Được rồi - Drake nói - Tôi sẽ gọi ngay cho Jasper. Tôi chắc chắn là sẽ gặp ông ta và chúng tôi sẽ sẵn sàng để đợi anh.

CHƯƠNG 14

Mason mở cửa văn phòng, thấy Nancy Gilman đang sốt ruột đợi, còn Della Street thì đang hết sức cố gắng thuyết phục bà ta.

Mason nói:

— Chào quý vị. Bà Gilman. Tôi muốn được hỏi bà vài câu hỏi.

Nancy Gilman nở một nụ cười thật khả ái, rồi bất chợt bà ta nói:

— Tôi cũng vậy, tôi muốn có vài câu hỏi với ông, ông Mason ạ.

— Bà muốn hỏi gì thế? - Mason hỏi, đồng thời đưa tay đeo đồng hồ ra hiệu ngầm cho Della, ám chỉ muốn kéo dài thời gian.

— Tôi không muốn Glamis bị giam giống như một kẻ phạm tội chỉ vì họ muốn giữ nó làm nhân chứng - Bà ta nói - Có phương cách nào đóng tiền thế chân để nó được thả ra không?

— Chắc chắn là có - Mason nói.

— Vậy tại sao ông không làm?

— Bởi vì hiện tại tôi không muốn ở vị trí đại diện cho cả hai người, cô ta và chồng bà.

— Như vậy chúng tôi sẽ phải kiếm một luật sư khác đại diện cho nó - Bà Gilman nói một cách quyết định.

— Đúng như vậy - Mason nói - Đó là điều tôi muốn nói với bà. Tôi muốn bà kiếm một luật sư cho cô ta.

— Tôi thấy vụ án này đúng là một trò hề - Nancy nói - Hartley Elliott, một con người đạo đức, một thanh niên mà tội duy nhất của anh ta là trung thành với tình bạn, thì bị tống cổ vào tù vì coi thường tòa. Còn Glamis, một cô gái hoàn hảo và dễ thương thì bị nhét chung vào xà lim cùng với bọn gái điếm, phải chịu nhục đủ mọi thứ nhục nhã chỉ vì ông biện lý muốn có một nhân chứng.

— Khoan đã - Mason nói - Bà hãy để tôi nói cho bà nghe một vài điều,

bà Gilman ạ. Bà có thể kiếm một luật sư, ông ta sẽ lo đóng tiền thế chân và bảo lãnh Glamis ra một cách rất dễ dàng.

— Thế tại sao ông không làm việc đó? Nancy bực mình hỏi - Tại sao ông không thu xếp cho việc đó? Nếu trường hợp ông không thể đại diện cho cả hai Glamis và Carter thì ông cũng vẫn có thể thu xếp với một luật sư khác chứ?

— Vâng - Mason nói - Nhưng vì, nếu giờ phút nào bà bảo lãnh được cô ta ra khỏi nhà giam trong tình trạng nhân chứng cụ thể thì ngay giờ phút sau đấy, cô ta sẽ bị bắt với tính cách là đồng phạm. Người ta sẽ buộc tội cô ta là đồng lõa trong vụ giết người hoặc cô ta sẽ bị buộc tội là đồng phạm. Như vậy Hamilton Burger sẽ tạo dựng vụ án với sự cấu kết giữa hai người, Glamis và chồng bà, và buộc tội cả hai là đã giết chết Vera Martel. Và một khi cô ta đã bị bắt giam về tội giết người, cô ta tất không thể được thả ra bằng cách đóng tiền thế chân. Và bây giờ Hamilton Burger cứ việc xúc tiến vụ án để giữ thế diện nếu không có lý do nào khác.

Một khi cô ta bị bắt về tội giết người, cô sẽ bị mất cảm tình trước tòa và trước dân chúng. Còn nếu cô ta bị giam giữ chỉ với tư cách là nhân chứng cụ thể, cô ta sẽ được cảm tình của tòa và của dân chúng. Và xin nói thêm để bà rõ, phương pháp tạo dựng vụ án theo kiểu này của Biện lý đã làm cho chánh án không hài lòng. Và như vậy đã đủ để trả lời câu nói của bà chưa?

Nancy Gilman suy nghĩ một lúc, rồi bà ta nói với cung cách khác trước.

— Tôi vẫn nghĩ rằng vụ án thật là vô lý, tôi chưa từng thấy trong đời - Nancy nói - Carter không đụng đến một con kiến và Glamis cũng chẳng làm hại tới một ai, nó hoàn toàn vô tội.

— Thế còn người ta khai rằng đã nhìn thấy cô ta từ trong xưởng mộc chạy ra thì sao?

— Vô lý!

— Thế bà có biết Glamis ở đâu vào buổi sáng đó không?

— Tôi không biết. Tôi còn đang ngủ. Nhưng Muriell có nói với tôi. Muriell bảo rằng không thể nào Glamis có thể trở vào nhà, thay quần áo và bước ra ngoài hành lang đúng vào lúc Muriell từ trên phòng để đồ đi xuống. Đó là điều hoàn toàn vô lý!

— Như vậy vấn đề đã có một chút ánh sáng - Mason nói - Bà có biết Vera Martel trước khi bị chết không?

— Tôi chưa từng được nghe đến tên.

— Bà không trả tiền cho bà ta vì bị tống tiền chứ?

— Tôi không bao giờ trả tiền cho bất cứ một ai. Nếu họ tống tiền tôi, tôi sẽ đá họ ra khỏi cửa. Ông Mason, ông hãy tin tôi, tin vào sự thành khẩn của tôi. Tôi đã từng sống tự lập. Tôi rất phóng khoáng. Tôi có một đứa con không chính thức và ông cũng biết điều đó. Đáng lẽ tôi phải lấy họ bố của Glamis Barlow để cho đứa nhỏ có một cái họ. Nhưng khi ông ta biết tôi đang gặp khó khăn, ông ta đã né tránh và tôi đã mất hết đi lòng kính trọng đối với ông ta. Tôi đã tự nhủ lòng mình là phải sống với đứa con theo phương cách của mình. Tôi đã đến đây và che giấu tên tuổi, phủ nhận và chấp nhận mọi cố gắng tìm kiếm của ông ta lúc bấy giờ và cả sau này. Bất cứ ai cũng có thể moi được trong dĩ vãng tôi nhiều chuyện. Tôi chấp thiên hạ những chuyện ấy và tôi sẵn sàng tống cổ ra khỏi cửa bất cứ kẻ nào đòi tống tiền tôi.

Mason nói:

— Bây giờ nếu chúng ta có thể thiết lập các sự kiện, hy vọng tình hình sẽ sáng sủa hơn.

— Ý ông muốn nói gì khi bảo rằng nếu chúng ta có thể thiết lập các sự kiện.

Mason nói:

— Bà Gilman, tôi muốn bà nhìn thẳng vào mặt tôi. Bà có nói dối không?

Bà ta nhìn ngay mắt Mason và nói:

— Không, tôi không nói dối. Tôi không chấp nhận sự dối trá. Tôi là người biết chấp nhận và không thích lừa dối. Tôi không thích sự dối trá. Tôi không thích đạo đức giả.

— Được rồi - Mason nói - Đây là ý kiến của tôi: Tôi muốn bà thực hiện một cuộc trắc nghiệm phát hiện nói dối vào hôm nay và ngay bây giờ. Tôi sẽ đưa ra trước báo chí kết quả của cuộc trắc nghiệm này. Tôi muốn thiết lập sự kiện để khẳng định rằng bà không biết Vera Martel và Vera Martel không có tống tiền bà.

Nancy suy nghĩ một lát, đôi mắt có vẻ lưỡng lự.

Mason thấy vậy liền nói:

— Nếu bà nói thật và nếu bà khinh bỉ sự giả dối cũng như đạo đức giả thì bà chẳng ngại gì cả. Bà sẽ qua được cuộc trắc nghiệm đó với kết quả tốt đẹp.

— Nhưng - Bà ta nói - Nếu tôi bị lo âu thì sao? Nếu chuyên viên không phân biệt được giữa lo âu và phản ứng của người được trắc nghiệm thì sao?

— Tôi có chuyên viên đầy đủ năng lực - Mason nói - Ông ta sẽ giải quyết được hết. Ông ta sẽ nói chuyện với bà cho tới khi bà trở lại mức độ bình thường với phản ứng bình thường. Sau đó, ông ta mới hỏi câu hỏi. Nếu bà nói dối thì hãy từ chối trắc nghiệm và cứ lạng lã rời khỏi nơi đây, tôi sẽ làm mọi cách tốt nhất để có thể giải quyết được vụ chồng bà. Và cũng xin nói thêm nếu bà nói dối, tôi e rằng khó mà làm gì được.

— Tôi không nói dối.

— Vậy thì - Mason nói - Nếu bà chứng tỏ được rằng mình không nói dối, điều đó rất giúp ích cho chồng bà và con bà.

— Cuộc trắc nghiệm ấy tại đâu? - Bà ta hỏi.

Mason gật đầu với Della Street và nói:

— Đưa bà xuống văn phòng Paul Drake, Della. Bà Gilman, ở đây có chuyên viên Cartman Jasper, ông ta sẽ làm trắc nghiệm tại văn phòng thật yên tĩnh và không gây nên sự phân tâm. Ông ta sẽ đo phản ứng của bà với những máy hết sức tinh vi, ghi nhận áp lực máu, hơi thở, và cả mức phản xạ điện trên da của bà.

— Các yếu tố ấy nhằm chứng tỏ gì?

— Nếu - Mason nói - Bà không nói dối thì không có sự thay đổi trong các yếu tố ấy. Còn trường hợp của bà, bà bảo rằng mình khinh ghét sự nói dối thì chắc chắn là Jasper sẽ chứng tỏ lời nói của bà trên biểu đồ. Khi tôi tiết lộ cho báo chí biết là bà đã được trắc nghiệm, họ sẽ phỏng vấn Cartman Jasper và biết được rằng bà không hề biết tới Vera Martel, bà không có lý do gì để sợ hãi Vera Martel cả, do vậy sẽ không có chuyện bà trả tiền cho kẻ tống tiền. Điều này rất có lợi trong yếu tố tâm lý. Dĩ nhiên là chúng ta không thể dùng kết quả của cuộc trắc nghiệm phát hiện nói dối để làm bằng

chứng trước tòa được. Nhưng hậu quả của dư luận quần chúng chắc chắn sẽ gây khó khăn cho Biện lý.

Nancy Gilman quay sang Della Street với cung cách rất quý phái, chững chạc, bà nói:

— Cô Street, xin vui lòng đưa tôi đến phòng trắc nghiệm. Tôi đã sẵn sàng.

Della Street nói:

— Vâng, thưa bà lỗi này.

Hai người bước ra khỏi phòng.

Năm phút sau, Della Street trở lại.

— Mọi chuyện tốt đẹp chứ? - Mason hỏi.

— Vâng, mọi chuyện đều tốt đẹp - Paul Drake đã theo dõi bà ta và Cartman Jasper trong phòng trắc nghiệm. Trong phòng có gắn gương, để bên ngoài có thể theo dõi, và có cả đường dây nối ra ngoài để có thể nghe được các câu hỏi.

Mason cười và gật đầu với Della Street.

— Thôi, chúng ta đi.

— Liệu ông thấy có kết quả gì không? - Della Street hỏi.

Mason lắc đầu tỏ vẻ không tin tưởng gì mấy.

— Tôi đã cố tranh thủ thời gian và tôi đã phải chiến đấu chống lại một sự kết hợp ghê gớm giữa những khó khăn tưởng như không thể vượt qua nổi và những bằng chứng đầy sức thuyết phục. Khi một luật sư ở vào vị trí này, điều duy nhất ông ta có thể làm là cố giữ vững lập trường và cứ thẳng tiến. Thôi chúng ta đi.

Họ bước qua hành lang đến phòng Paul Drake. Cô gái ở phòng tiếp khách gật đầu và đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng rồi rón rén bước tới mở cửa.

Paul Drake đứng trong góc tối của phòng, nhìn qua chiếc gương quan sát bên trong phòng trắc nghiệm. Nancy Gilman ngồi trước máy biểu đồ. Một vòng áp lực được đặt trên cánh tay của bà ta, bàn tay cầm thỏi điện cực và một cuộn dây được đặt vòng quanh ngực để ghi nhịp thở.

Paul Drake ghé tai nói thầm với Mason.

— Ông ta đã chuẩn bị xong xuôi. Ông ta cho Nancy Gilman chọn trong đầu một con số giữa một và mười sau đấy, ông ta không những nói đúng con số Nancy nghĩ, mà còn đưa cho bà ta xem biểu đồ trắc nghiệm chỉ rõ các yếu tố mỗi khi ông ta hỏi tới con số mà Nancy giữ trong đầu. Tôi nghĩ rằng, có lẽ bây giờ đã sẵn sàng để tiến hành cuộc trắc nghiệm.

Cartman Jasper điều chỉnh các đồng hồ trên máy. Đứng nơi phòng bên có thể nghe được cuộc đối thoại trắc nghiệm qua máy ghi âm.

— Bà Gilman, tôi yêu cầu bà trả lời tất cả các câu hỏi của tôi bằng cách nói có hoặc không. Nếu cần giải thích hoặc bổ túc cho câu trả lời, xin để đến khi đã hoàn tất cuộc trắc nghiệm. Chỉ trả lời câu hỏi là có hay không mà thôi. Bà hiểu chứ ạ?

Nancy Gilman gật đầu.

— Xin vui lòng đừng động đậy trong suốt thời gian trắc nghiệm. Cứ ngồi thoải mái và tránh cử động bất thình chốc cố gắng chỉ nghĩ đến câu hỏi và trả lời các câu hỏi ấy. Bà có sẵn sàng không?

— Có.

— Bà có ngồi thoải mái không?

— Có.

— Tên bà là Nancy có phải không? - Jasper nói với giọng đều đặn hết sức bình thường.

— Vâng.

Đợi khoảng mười giây sau, Jasper hỏi câu thứ hai.

— Có phải bà là mẹ của một cô con gái tên là Glamis không?

— Vâng.

— Bà có hút thuốc không?

— Có.

— Có phải bà là vợ ông Carter Gilman không?

— Vâng.

— Bà có biết một người tên là Vera Martel không?

— Không.

— Sáng nay bà có ăn sáng không?

— Có.

— Có ai định tống tiền bà trong ba tháng vừa qua không?

— Không.

— Bà có biết ai đã giết Vera Martel không?

— Không.

— Bà có thích nhiếp ảnh không?

— Có.

— Bà có biết ông Steven Barlow không?

— Có.

— Xin bà cho biết, bà có phản đối nếu tôi hỏi bà những câu hỏi về việc riêng tư của bà nhưng có thể gây nên sự khó chịu hay không?

Một lúc im lặng trôi qua, rồi bà ta nói:

— Có.

Cartman Jasper nói:

— Được rồi bà Gilman, chúng ta nghỉ một lúc, rồi tôi sẽ lặp lại những câu hỏi vừa qua theo đúng thứ tự như cũ.

Mason ở phòng bên cạnh nhìn qua gương thấy biểu đồ được vẽ do ba mũi kim. Ông nói với giọng có vẻ thắc mắc:

— Bà ta đã nói thật!

— Ngoại trừ con người bà ta không có phản ứng - Della Street nói.

— Bà ta có phản ứng chứ! - Mason nói- Cô có nhìn thấy rõ là phản ứng đã xảy ra khi Jasper hỏi bà ta câu hỏi trắc nghiệm sau cùng không? Bà ta có phản ứng rất tốt nhưng...

— Nhưng làm sao? - Della Street hỏi.

— Khi được hỏi về con gái bà ta - Mason nói - Bà ta có một phản ứng rõ rệt có thể đó chỉ là vấn đề điều chỉnh trạng thái hoặc một cái gì đấy tạo nên phản ứng riêng biệt. Tuy nhiên, ta có những yếu tố về mạch tim, áp lực máu, nhịp thở và mức phản xạ trên da... thôi được, để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Một lần nữa, Jasper thực hiện lại các câu hỏi cũ và cũng y như trước, có một phản ứng rõ rệt khi câu hỏi đề cập đến Glamis.

Mason quay sang Della Street nói:

— Ông ta sẽ hỏi thêm một lần nữa. Chúng ta nên trở lại văn phòng. Có

thể Nancy sẽ đến gặp chúng ta khi trắc nghiệm xong. Không nên để bà ấy biết là chúng ta đã quan sát cuộc trắc nghiệm.

Paul Drake theo hai người ra tận cửa.

— Anh có ý định khai thác bà ta nữa không?

— Tôi nghĩ rằng vô ích thôi.

— Bà ta đã nói thật mà.

— Nhưng biểu đồ đã cho thấy, có điều gì đó về Glamis khiến cho bà ta lo âu - Mason nói một cách trầm tư.

— Tại sao điều đó lại không thể xảy ra? - Drake nói - Glamis là đứa con không chính thức. Theo tôi nghĩ, dưới vẻ ngoài bình thường của Nancy Gilman, bà ta đã rất lưu tâm đến sự tiết lộ về thân thế của Glamis.

Mason gật đầu nói:

— Có thể đó là lý do. Nhưng tôi vẫn còn thắc mắc về cái phản ứng rõ rệt đó. Chúng ta chờ xem Cartman Jasper sẽ nói gì, nói với ông ta đến văn phòng gặp tôi khi xong việc. Và ngoại trừ Nancy Gilman muốn gặp tôi, còn nếu không thì cứ để bà ta về nhà, tôi nghĩ rằng bà ta rất bận chuyện gì đấy.

Mason và Della Street trở về văn phòng. Khoảng hai mươi phút sau, Cartman Jasper bước vào phòng trong tay cầm cuộn giấy biểu đồ trắc nghiệm.

Mason hỏi:

— Ông nghĩ thế nào?

Jasper nói:

— Bà ta đã nói thật tất cả những gì liên quan đến vụ án. Bà ta không hề biết Vera Martel. Bà ta không hề bị tống tiền. Nhưng bà ta đã nói dối về Glamis Barlow.

— Ông nghĩ rằng Glamis Barlow không phải là con của bà ta à? - Mason hỏi.

— Tôi cũng không rõ - Jasper nói - Tôi đã làm một số câu hỏi trắc nghiệm về Glamis và hỏi bà ta những câu hỏi ấy để tìm sự thật. Nhưng có điều gì liên quan đến Glamis khiến bà ta có phản ứng xúc động.

— Ông có biết rằng Glamis là đứa con không chính thức không? - Mason hỏi.

— Paul Drake có nói với tôi về điều đó, nhưng tôi thấy không ăn nhập gì. Tôi nghĩ rằng có một điều gì khác lạ hơn thế nữa. Có một sự rối loạn xúc cảm liên quan đến câu trả lời của bà ta rằng mình có một đứa con tên là Glamis Barlow.

Mason nhíu mày suy nghĩ.

— Bây giờ ta giả dụ Glamis không phải là con bà ta - Mason hỏi.

— Rất có thể là như vậy! - Jasper gật đầu.

— Nếu thế thì, đúng là một cơ hội cho kẻ tống tiền! - Mason nói.

CHƯƠNG 15

Mason bước tới lui trong phòng, vừa đi vừa nói với Paul Drake.

— Paul, tôi thấy có điểm gì đấy như thể sai sót trong vụ án này. Một kẻ nào đó đã rút mười ngàn đôla ở nhà băng và rút đúng số tiền chẵn là mười ngàn. Nó đã được dùng để trả cho kẻ tổng tiền. Kẻ nào làm điều này chắc chắn phải để lại dấu vết.

— Đúng vậy, họ đã làm việc ấy - Drake nói - nhưng đã không để lại dấu vết. Tôi cố tìm kiếm tất cả các manh mối nhưng không hề thấy tăm hơi.

Mason nói:

— Tôi đang ngồi trên miệng núi lửa với mười ngàn đôla trong tủ sắt. Số tiền ấy có thể là một bằng chứng. Tôi sẽ phải có quyết định về số tiền ấy. Tôi không muốn đi ngược lại quyền lợi của thân chủ mình nhưng tôi cũng không thể che giấu bằng chứng được. Tôi sẽ phải liên hệ với cảnh sát và báo cho họ biết là tôi đã tìm thấy số tiền này. Nếu cảnh sát biết tôi đã giữ số tiền này trong một thời gian trước khi khai báo thì đó sẽ là cả một vấn đề. Giờ phút nào tôi còn giữ số tiền đó mà không khai báo đều giống như tôi đang đi trên làn băng mỏng, có thể bị sụp và bất cứ lúc nào.

— Như vậy, sao anh không báo?

Mason lắc đầu:

— Như vậy khác nào đẩy thân chủ tôi xuống sông. Tôi muốn tìm hiểu nguồn gốc của số tiền đó trước khi hành động. Tôi đã yêu cầu anh cho người điều tra hoạt động của bà Vera Martel trong thời gian một tuần lễ trước khi chết. Bây giờ thì công việc tiến triển đến đâu rồi?

Drake gật đầu nói:

— Tôi đã phải chi tiêu quá nhiều cho việc đó. Nhân viên của tôi đã cố gắng tìm hiểu tất cả mọi tin tức về bà ta nếu có thể được. Nhưng không ai biết mấy. Bà ta có rất nhiều dịch vụ. Bà ta đã từng vắng mặt tại sở hai ngày

liền, nhưng đó là thời gian trước khi chết những mười ngày.

— Bà ta đã đi đâu? - Mason hỏi.

— Chịu, chúng tôi không tìm ra - Drake nói.

— Phải cố gắng tìm chứ - Mason nói - Có thể đi máy bay và thẻ mua xăng trong ví của bà ta. Anh hãy xem là bà ta đã sử dụng thẻ mua xăng ở đâu, và cho người điều tra ngay về thẻ đi máy bay của bà ta.

— Nhưng đó là mười ngày trước ngày mười ba - Drake nói.

— Không cần biết - Mason nói - Có một điểm gì thiếu sót trong vụ án này và tôi muốn biết trước khi cảnh sát tìm ra. Anh có thể thấy được vị trí của tôi ra sao khi cảnh sát họ tìm thấy về....

Điện thoại reo.

Della Street nhắc điện thoại nói:

— Vâng - rồi cô quay sang Mason nói tiếp - Muriell gọi điện thoại đến, cô ta khóc lóc và đang bị khủng hoảng.

Mason gật đầu nói:

— Cô nghe luôn, Della.

Mason nhắc điện thoại.

Giọng nói của Muriell trên đầu dây dây vể bị kích động.

— Ông Mason - cô nói và nấc lên - Tôi... tôi đã phản bội ông... tôi đã đẩy ông vào thế kẹt.

— Cứ nói tiếp đi - Mason nói - Cố nói ngắn gọn Muriell. Tôi không có nhiều thì giờ. Cô đã làm gì?

— Cảnh sát họ bảo là tôi phạm tội, họ đưa tôi đến Biện lý và họ đe mắng, dọa nạt tôi. Tôi... tôi đã nói với họ về mọi chuyện.

— Về số tiền? - Mason hỏi.

— Vâng, về số tiền - Cô nói.

— Cô nói với họ ra sao về số tiền ấy?

— Tôi nói hết.

— Ngoài ra thì còn gì nữa?

— Tôi đã nói với họ tất cả những điều tôi đã biết.

— Cả về việc bố cô mất tích?

— Vâng.

— Cả việc cô đã gọi điện thoại cho tôi?

— Vâng, tất cả mọi việc. Ông Mason, Tôi.... tôi không biết tại sao tôi đã lại làm như vậy! Tôi thấy như có áp lực bên trong và họ cứ thúc giục liên tục.

— Việc xảy ra khi nào? - Mason hỏi.

— Ngay khi tòa vừa nghỉ. Tôi bị đưa ngay tới văn phòng Biện lý.

— Tại sao cô không từ chối?

— Tôi không có cơ hội. Hai người cảnh sát đến kèm ngay bên tôi và họ bảo là đi theo họ tới gặp Biện lý, thế là tôi phải đi.

— Thế cô có bị bắt giam không? - Mason hỏi.

— Không. Họ cho tôi về nhưng gửi trát tòa cho tôi với tư cách là nhân chứng, ông Mason, tôi bắt buộc phải là nhân chứng chống lại bố tôi. Ông Mason, điều ấy thật là khủng khiếp. Tôi không biết sẽ phải làm gì.

— Thôi được rồi - Mason nói - Cô đã trót như vậy. Bây giờ đừng thất vọng. Đừng cố nghĩ đến việc ra cầu và nhảy ùm xuống sông cũng đừng có nghĩ đến mấy viên thuốc ngủ nhé. Cô đã có trát rồi, cô sẽ phải là một nhân chứng. Tôi chịu đựng được và cô cũng phải chịu đựng được. Bây giờ đừng lo sợ gì cả. Hãy cố bình thản.

— Nhưng tôi đã làm cho ông phải gặp rắc rối.

— Không sao - Mason nói - Tôi sẽ cố giải quyết được.

Mason cúp máy và nói với Paul Drake:

— Những gì chúng ta e ngại đã xảy đến. Có lẽ bất cứ giờ phút nào người ta cũng có thể đem đến cho tôi... ông ngừng nói khi thấy Đại úy Tragg và một nhân viên cảnh sát đẩy cánh cửa phòng ngoài bước vào.

— Chào quý vị - Tragg nói - Quý vị đang họp phải không?

Mason nói:

— Nếu tôi được thông báo trước có lẽ còn tốt hơn, Đại úy.

Tragg mỉm cười lắc đầu:

— Tôi đã nói với ông hàng chục lần, ông Mason chúng tôi xin được miễn chuyện ấy.

— Vậy thì công việc gì khẩn cấp đến mức ông phải đích thân tới đây vậy? - Mason hỏi.

Tragg mỉm cười, nói:

— Có gì đâu. Ông biện lý muốn ông ra làm nhân chứng.

— Tôi là một nhân chứng? - Mason hỏi.

— Đúng vậy - Tragg nói - Trát tòa đòi ông Mason có mặt tại tòa vào sáng mai lúc mười giờ mang theo số tiền mặt là mười ngàn đôla cùng bất kỳ thứ gì ông đã lấy tại xưởng mộc của ông Carter Gilman ở số 6231, Đại lộ Vauxman vào ngày mười ba tháng này hoặc bất cứ vào thời gian nào sau đấy. Tôi đã báo động cho ông biết trước rồi. Ông không nên nhúng tay vào những việc như vậy. Nếu ông báo cho cảnh sát biết trước về số tiền mười ngàn đôla thì bây giờ đâu có rắc rối. Ông không nghe tôi và bây giờ, rất tiếc là ông sẽ làm nhân chứng của công tố và tôi chắc rằng Hamilton Burger sẽ đặc biệt quan tâm đến sự kiện xóa bỏ bằng chứng.

Đại úy Tragg quay sang viên cảnh sát, làm một cử chỉ và nói:

— Đây là ông Mason tôi đã xác nhận ông ta.

Nhân viên cảnh sát tiến lên nói:

— Ông Mason, mời ông nhận trát tòa. Đây là bản chính và đây là bản sao của ông. Hãy có mặt tại tòa vào sáng mai lúc mười giờ. Hãy mang theo những thứ được đề cập đến trong trát đòi.

Đại úy Tragg nói:

— Tất cả chỉ có thế. Hãy cẩn thận khi bị chất vấn, không nên tức giận, bởi vì ông sẽ là một trong những nhân chứng chủ yếu của Hamilton Burger. Tôi biết ông ta rất quan tâm về việc này.

Mason cầm lấy tờ trát. Đại úy Tragg bước ra mở cửa và giữ cánh cửa lại để cho nhân viên cảnh sát bước ra ngoài, sau đấy quay nhìn Mason với con mắt thông cảm.

— Tôi không thể nói với ông rằng tôi rất buồn vì vị trí giữa hai chúng ta không cho phép. Nhưng thực tình thì tôi rất muốn nói câu ấy.

— Cảm ơn Đại úy - Mason nói.

— Không có chi - Tragg nói và đóng cửa lại.

— Đành thôi - Drake nói một cách buồn nản - Anh đã nói rằng anh đang đi trên băng mỏng và bây giờ thì làn băng đó đã vỡ. Sự việc này sẽ đưa anh tới đâu? Anh có xóa bỏ bằng chứng không?

— Không hẳn là như vậy - Mason nói - Làm sao tôi biết đó là bằng chứng? Không ai nói với tôi về điều này. Tôi chỉ cần phải chứng minh rằng quyền sở hữu số tiền ấy là thuộc về thân chủ của tôi, Carter Gilman, và tôi có toàn quyền với số tiền ấy. Tôi đã có giấy ủy quyền của ông Gilman ký cho tôi với đầy đủ quyền hạn về tất cả mọi thứ nằm trong xưởng của ông ta vào ngày mười ba tháng này.

— Nhưng - Drake nói - Anh phải chứng minh được rằng ông ta là chủ số tiền ấy và...

Điện thoại reo.

Della Street nhắc điện thoại, nói:

— Vâng... vâng... - và quay sang Drake cô nói - Điện thoại của anh, Paul.

Drake bước lại cầm máy:

— Tôi nghe... phải. Cái gì?... Vậy hả?

Della Street nghe giọng nói của viên thám tử, liền kéo một chiếc ghế cho anh ta ngồi. Drake buông người trên ghế.

— Anh chắc chứ? - Drake hỏi - Khoan đã. Có thể đó là... Ồ, vậy hả... Được rồi... Được rồi. Bây giờ có thể đi máy bay của Vera Martel ở trong ví của bà ta, ngoài ra còn có thể mua xăng nữa. Anh hãy xem các thẻ đó được sử dụng lần cuối cùng là vào ngày nào. Gấp lên. Tôi muốn có kết quả ngay lập tức... Được rồi. Tôi còn ở đây lâu. Hãy gọi lại cho tôi sau.

Quay sang Mason, Drake nói tiếp:

— Perry, tôi rất buồn phải báo cho anh biết một tin.

— Tin gì vậy?

— Về số tiền đó! - Drake nói - Nhân viên của tôi điều tra khắp Las Vegas để tìm tất cả những dấu vết của bà Vera Martel trong khoảng thời gian mười ngày trước khi chết. Anh ta đã tìm thấy vào ngày mồng ba tháng này, Vera Martel đã ra nhà băng rút số tiền là mười ngàn đôla tiền mặt.

Mason vẫn đứng yên, gương mặt đanh lại.

— Không sao - Mason nói - Dù sao thì họ cũng không thể chứng minh đó là cùng một món tiền.

— Sao lại không? - Drake nói - Nhân viên nhà băng đã thắc mắc về việc

bà ta đòi toàn giấy một trăm đôla, anh ta nghĩ rằng có thể số tiền này được dùng để trả cho một vụ bắt cóc nào đấy. Anh ta không dám để Vera Martel chờ lâu, chỉ nói với bà ta là sẽ vào trong hầm để lấy đủ số giấy bọc một trăm đôla. Và trong vòng nửa phút ấy nhưng cũng đủ thời gian để anh ta ghi lại số của sáu tờ giấy bạc một trăm đôla mà anh đã đưa cho Vera Martel.

— Cảnh sát có biết điều ấy không? - Mason hỏi.

— Chưa. Nhưng rồi sẽ biết. Khi nào báo chí tung tin Hamilton Burger mời anh với tư cách là nhân chứng nhà băng hẳn sẽ đọc được tin đó và sẵn sàng đem ra trình sáu con số trên các tờ giấy bạc kia, và bấy giờ anh sẽ bị chìm ngấm.

Mason đi tới lui trong phòng. Vài phút sau điện thoại lại reo. Della Street nghe máy. Trả lời và gật đầu với Paul Drake:

— Của anh - Della Street nói.

— Chán quá - Drake nói - này giờ toàn gặp tin buồn, may ra cú này có gì khá không?

Drake bước đến bên điện thoại.

— Vâng, tôi là Paul Drake nghe đây.... Được rồi, cảm ơn.

Anh cúp máy và nói:

— Tôi lại đoán sai rồi, Perry.

— Chuyện gì vậy? - Mason hỏi

— Hartley Elliott - Paul Drake nói - Họ đã khai thác được anh ta. Thay vì nhốt anh ta vào phòng riêng như những người đàn ông hoàng, họ đã tống anh ta vào nằm chung với những tên say rượu. Sau khi được ném mùi rác rưởi bắn thiu và lãnh mấy cú nôn thốc nôn tháo bắn đầy người, anh ta đã biết thế nào là nhà tù. Do đó anh ta đã nhẫn với Biện lý là xin ra và sẽ lên bục nhân chứng vào sáng mai.

Mason nói:

— Họ không thể làm như vậy đối với một người chỉ bị tội là coi thường tòa.

— Họ đã làm, và đã thành công - Drake nói - Biện lý đã lôi anh ta ra khỏi nhà giam và hiện anh ta đang làm bản cung khai.

Mason tiếp tục đi tới lui trong phòng.

Della Street nhìn ông với vẻ mặt đầy lo âu.

Drake cảm thấy không khí không được thoải mái, chờ một lúc rồi nói:

— Thôi được, tôi thấy ở lại đây cũng chẳng giúp ích gì.

Mason không tỏ dấu hiệu gì là có vẻ nghe câu nói và cũng chỉ thấy ông ta im lặng, Drake nói tiếp một cách trống không trước khi bước ra khỏi cửa.

— Thôi chào quý vị, hẹn gặp lại sau.

Vị luật sư tiếp tục bước tới lui trong phòng với tư thế cúi đầu, nhú mào, tỏ vẻ đang hết sức tập trung tư tưởng. Della Street biết trạng thái suy tư của người chủ mình. Cô ngồi im lặng nhìn ông với cặp mắt sâu thẳm đầy quan tâm và thương mến.

Hai mươi phút sau, Mason dừng bước và ngồi xuống trước bàn làm việc, nhíp các đầu ngón tay trên mặt bàn.

— Ông có cách gì gỡ ra được tình trạng đó không? - Della Street hỏi.

— Tôi phải cố gỡ mà thôi - Mason nói.

— Tình trạng không khai báo số tiền mười ngàn đôla, mức độ trầm trọng sẽ ra sao?

— Tôi cũng chưa rõ - Mason nói - chưa có tiền lệ về việc này. Tôi cứ nghĩ rằng số tiền đó là của thân chủ mình, hoặc Gilman hoặc là vợ ông ta. Tôi cũng nghĩ rằng số tiền đó là để trả cho kẻ tổng tiền và trong trường hợp này, họ đã hoàn toàn ủy quyền cho tôi.

— Nếu là vụ tổng tiền thì số tiền đó không phải bằng chứng, phải không?

— Nó cũng có thể là bằng chứng - Mason nói - Nhưng không ai nói với tôi về nguồn gốc của số tiền đó. Không ai nhận cả. Không một ai nhận rằng đã rút số tiền đó ra ở nhà băng và sự thực bây giờ thì đúng là như vậy.

— Vậy thì tại sao lại có số tiền ấy - Della Street hỏi - Tại sao Vera Martel bỏ lại số tiền tại đây?

— Đó chính là điều tôi đang muốn tìm hiểu - Mason nói - Đây là một khía cạnh mới. Kẻ tổng tiền đã mang tiền đem nộp cho kẻ bị tổng tiền. Cô giải thích điều đó giùm tôi...

Điện thoại lại reo.

Della Street nhắc máy nghe rồi quay sang Mason nói:

— Paul Drake gọi.

Mason cầm máy, nói:

— Tôi nghe đây Paul. Có gì vậy?

— Tôi không được rõ - Drake nói - Tôi chỉ biết rằng cho theo dõi thẻ đi máy bay của bà Vera Martel, thì thấy bà ta đi Redding vào ngày mồng bốn. Bà ta đã làm việc tại đó hai ngày.

— Anh có nhân viên tin cần ở Redding không? - Mason hỏi.

— Tôi có một tay rất giỏi ở đây. Anh ta vốn là một sĩ quan cảnh sát.

— Được rồi, liên lạc ngay với anh ta - Mason nói - Ở một thành phố nhỏ như Redding, Vera Martel giống như một cái cây giữa sa mạc. Bà ta đã sử dụng máy bay. Bà ta không có xe riêng. Có ai đấy đã đến đón bà ta về nhà hoặc là bà ta ở tại khách sạn hay nhà trọ. Hãy điều tra cho ra rồi gọi lại tôi sau. Bảo nhân viên của anh là chúng ta chỉ còn có hai tiếng đồng hồ. Tôi cần gấp tin tức. Tôi và Della Street sẽ đi ăn. Còn anh xin tiếp tục công việc. Hãy gọi ngay cho nhân viên của anh tại Redding và hành động thật gấp.

Mason cúp máy nhìn Della Street với đôi mắt suy tư.

— Tại sao Vera Martel lại đi Redding vào ngày mồng bốn tháng này và ở lại đó hai ngày để làm gì?

Della Street lắc đầu.

— Khó hiểu quá. Ông có chắc rằng việc đi Redding của Vera liên quan tới vụ án không?

— Tôi không thấy lời giải đáp ở đâu ngoại trừ nơi đây - Mason nói - Ngoài ra không còn chỗ nào khác nữa.

— Thôi được rồi - Della Street thở dài nói - Chúng ta đi ăn chứ?

Mason cố nở một nụ cười - Tôi không nghĩ là chúng ta đi ăn, mà là đi tiếp tế thêm nhiên liệu. Chúng ta phải có đầy đủ sức lực cho cuộc chiến vào ngày mai. Tôi nghĩ rằng Hamilton Burger chắc đang ăn tiệc. Thôi chúng ta đi.

Vị luật sư và cô thư ký đóng cửa văn phòng bước ra ngoài hành lang. Della Street nắm chặt tay Mason như gửi gắm lòng trung thành và tình cảm của mình.

Mason vỗ vai Della nói:

— Không sao đâu Della, chúng ta sẽ vượt qua thôi.

Họ ngồi bên bàn uống cốc tai một lúc, rồi sang bên nhà hàng và gọi thực đơn ăn chiều.

Mason im lặng ngồi ăn. Della chỉ nhai được hai miếng rồi thấy không ăn nổi, đẩy đĩa sang một bên.

Hai người im lặng không nói gì. Della Street cầm trên tay ly nước xoay qua xoay lại. Mason vẫn tiếp tục ăn chậm chạp.

Khi Mason ăn xong, Della Street bước đến buồng điện thoại gọi văn phòng Paul Drake. Giọng nói Paul Drake có vẻ bị kích thích và thắc mắc.

— Tôi đã nắm được một số sự kiện, Della, nhưng chưa rõ là nó có ý nghĩa gì. Perry có ở đây không?

— Tôi sẽ gọi anh ấy - Della Street nói.

Cô trở lại bàn Mason đang ngồi và nói:

— Paul Drake chờ anh ở điện thoại. Anh ta đã nắm được một số dữ kiện nhưng chưa đánh giá nổi.

Mason gật đầu, đẩy chiếc ghế ra sau, im lặng bước tới buồng điện thoại, đóng cửa rồi nói:

— Paul, có chuyện gì vậy?

— Nhân viên của tôi ở Redding - Drake nói - Anh ta gọi về cách đây mười phút báo cáo toàn bộ công tác. Tôi bảo anh ta chờ ở đầu dây khác.

— Được rồi. Báo cáo ra sao? - Mason hỏi.

— Vera Martel đã đến Redding bằng chuyến máy bay của Pacific Airlines.

Bà ta được cô Maureen Monroe đón. Maureen đã chờ bà ta ở sân bay với chiếc xe hơi thật sang trọng. Vera Martel lên xe và về nhà của Monroe.

— Được rồi - Mason nói - Maureen Monroe là ai vậy?

— Cô ta thuộc giới thượng lưu ở Redding. Cha là chủ nhân của vài ngàn mẫu rừng cây cùng một số nhà máy cưa. Cô ta là một người đẹp nhất thành phố đấy.

— Thế Vera làm gì ở đó?

— Bà ta ở tư gia của Monroe khoảng vài tiếng đồng hồ, tiếp theo thì Maureen lái xe đưa bà ta về khách sạn. Vera Martel lấy một phòng ở đấy và

sáng sớm hôm sau lên chuyến máy bay đi về phía nam.

— Đến đâu?

— Los Angeles.

— Rồi sau đó thì sao? Bà ta có đến gặp bất cứ ai mà chúng ta biết không?

— Tôi vẫn chưa biết được là bà ta làm gì tại đây - Drake nói - Nhưng thẻ đi máy bay cho biết là bà ta đã lấy máy bay trở về Las Vegas vào ngày hôm sau.

— Nhân viên của anh ta có biết chuyện gì đã xảy ra ở Redding không?

— Không. Maureen Monroe hiện giờ ở San Francisco hoặc Los Angeles. Còn cha cô thì hình như đi Oregon.

Mason suy nghĩ một lúc rồi nói:

— Cho tôi số điện thoại của nhân viên anh ở Redding. Tên anh ta là gì?

— Alan Hancock. Tôi bảo anh ta chờ ở một điện thoại khác. Tôi có thể bảo anh ta gọi cho anh ở buồng điện thoại nhà hàng. Như vậy tiện hơn cho anh, đỡ phải gọi qua điện thoại viễn liên.

— Càng tốt - Mason nói - Tôi đợi ở đây.

Mason trở lại bàn ăn.

— Chuyện gì vậy? - Della Street hỏi.

Mason kể lại cho cô nghe.

— Nhưng, ông chưa - Della Street nói - Chuyện ấy... Chuyện ấy đã xảy ra cả tuần lễ trước vụ án mạng. Hơn nữa, nó có liên quan gì đến vụ án đâu?

— Làm sao cô biết? - Mason hỏi.

— Thì suy đoán cũng thấy - Della Street nói.

— Cô phải để ý đến yếu tố thứ tự của sự việc Mason nói - Thứ tự có giá trị tương đương với chính sự việc.

— Tôi không hiểu - Della Street nói - Thứ tự gì?

Nhân viên phục vụ tiến đến bên bàn nói.

— Có điện thoại viễn liên cho ông Mason từ Redding. Ông Hancock nói là ông ta đang chờ. Xin ông vui lòng cho biết ý kiến.

Mason gật đầu:

— Đem máy đến cho tôi - Mason nói - Tôi muốn nói chuyện tại đây.

Nhân viên phục vụ đem điện thoại đến, cảm phích nối mạch và đưa máy cho Mason.

Mason nói:

— Tôi là Perry Mason nghe đây... Phải. Tôi đang chờ. Cho gặp ông ta.

Một lát sau, có tiếng đàn ông trên đầu dây.

— Ông Mason, tôi là nhân viên thường trực của Paul Drake tại Redding. Tôi là Alan Hancock. Paul Drake nói là ông muốn gặp tôi.

— Đúng vậy - Mason nói - Anh có thể cho tôi biết về gia đình ông Monroe được không?

— Ông Monroe là một người nổi tiếng của thành phố này.

— Bao nhiêu tuổi? - Mason hỏi.

— Khoảng năm hai, năm ba. Ông ta là nhà tư bản về lâm sản.

— Còn vợ ông ta?

— Bà ấy chết cách đây vài năm.

— Bây giờ, tôi muốn hỏi anh. Khi Vera Martel đến Redding, bà ta có quan hệ với ông Monroe. Monroe đã sai con gái đi đón Vera. Vậy anh có thấy gì đặc biệt về cuộc gặp gỡ ấy không?

— Không, tôi không thấy. Tôi chỉ biết rằng ông Monroe chắc chắn là rất cần gặp mặt người đàn bà này. Ông ta ở mãi tận Dunsmuir lái xe thẳng về nhà và ở đấy cho đến khi bà Vera Martel rời nhà. Lúc này con gái ông ta đã đưa bà Vera Martel đến khách sạn. Ông Monroe đã rời nhà vào sáng hôm sau.

— Tên đệm của ông ta là gì?

— G. W - Hancock nói - tức là George Washington.

— Còn cô gái ông ta? Bao nhiêu tuổi?

— Vừa tròn hai mươi.

— Đẹp chứ?

— Đẹp.

— Đã từng gặp rắc rối bao giờ chưa?

— Không ai rõ. Đó là một cô gái tuyệt vời. Cô ta đã đính hôn.

— Ồ - Mason nói - Khi nào thì tổ chức đám cưới?

— Vài tháng tới.

— Chú rể tên gì?

— Harvey Kimberley.

— Anh có biết gì về anh ta không?

— Không. Tôi nghĩ là anh ta ở New York. Anh ta đến đây từ Phoenix, Arizona. Gia đình rất giàu. Anh ta khoảng hăm lăm và có kinh nghiệm về du thuyền.

Mason nói:

— Được rồi. Anh cứ điều tra thật kỹ, theo dõi báo chí, chắc chắn sẽ có rất nhiều chi tiết đấy.

— Vâng, báo chí nói đến rất nhiều.

— Chắc có nhiều hình ảnh về cô dâu, chú rể và gia đình phải không?

— Đúng vậy.

— Anh có thể cung cấp cho tôi các bức hình của G. W. Monroe được không?

— Được chứ.

— Có lâu không?

— Không lâu lắm.

— Khi nào anh có thể đáp máy bay đến đây được.

— Để tôi xem. Sáng mai...

— Thôi, khoan đã! - Mason nói - Hãy thu thập cả các hình ảnh có thể được. Tìm tất cả các báo chí nói về vấn đề ấy. Sau đó thuê máy bay vào khoảng hai hoặc ba giờ sáng để tới Sacramento cho kịp chuyến máy bay sớm nhất tới đây. Nếu không bắt kịp chuyến máy bay Sacramento, hãy thuê bao máy bay riêng tới đây. Tôi muốn anh gặp tôi tại đây vào lúc mười giờ sáng mai ở tòa. Drake sẽ cho anh các chi tiết sau. Đừng rời Redding quá sớm. Hãy dành tối đa thì giờ tìm kiếm và thu thập tất cả mọi tin tức liên quan. Tôi sẽ gặp anh vào mười giờ sáng mai.

Mason cúp máy và tập trung suy nghĩ như thể quên tất cả mọi sự việc xung quanh. Một lúc sau, Mason bất chợt nói với Della Street:

— Cô hãy gọi điện thoại cho Paul Drake nói với anh ta rằng có một tay trẻ tuổi tên là Harvey Kimberley ở Phoenix, Arizona, gia đình giàu có, nhiều kinh nghiệm về du thuyền và các thứ linh tinh. Anh ta đang chuẩn bị

để nổi gót ông già điều khiển một cơ nghiệp triệu phú. Nói với Paul Drake là tôi muốn có tất cả các chi tiết về Harvey Kimberley. Tôi muốn có các chi tiết ấy vào lúc mười giờ sáng mai. Tôi muốn...

Bất chợt Mason ngừng nói. Đôi mắt tỏ vẻ đang tập trung suy nghĩ.

Sau một lúc, Della Street hỏi:

— Còn gì nữa không?

Mason lắc đầu:

— Tôi đang suy nghĩ trong đầu, Della. Thật là một ý nghĩ lạ lùng chưa từng có. Nhưng nó có thể giải thích được nguồn gốc của số tiền mười ngàn đôla ấy.

CHƯƠNG 16

Tin tức lan truyền nhanh chóng. Phòng xử chặt ních người khi Chánh án Alvord ngồi xuống ghế.

— Chúng ta tiếp tục vụ án của Nhân dân thuộc tiểu bang California. Buộc tội Gilman - Chánh án Alvord nói - Tôi xin báo cho luật sư bào chữa biết là tòa đã được thông báo rằng nhân chứng Hartley Elliott vì muốn chuộc lại lỗi đã coi thường tòa nên tình nguyện sẽ khai báo. Do đó, tòa ra lệnh cho ngừng các diễn tiến để Hartley Elliott trở lại bục nhân chứng.

Elliott bước ra khỏi phòng nhân chứng.

Mason quay sang Paul Drake:

— Cái anh chàng Hancock sao chưa thấy tới?

— Máy bay bị trễ - Drake nói - Sân bay có nhiều sương mù, máy bay chưa đáp được.

— Bậy quá! - Mason nói - Đáng lẽ anh ta nên thuê máy bay riêng và....

— Thuê máy bay còn tệ hơn nữa-Drake nói - Sân bay quá đông phi vụ và các máy bay càng đến nhiều hơn. Đáng lẽ Hancock có mặt vào lúc tám giờ ba mươi sáng nay. Bây giờ hẳn là máy bay đã đáp xong và anh ta đang trên đường tới đây.

— Hãy cho người gọi tới sân bay - Mason nói - Xem có gì xảy ra cho chuyến bay của anh ta không. Có thể tôi sẽ phải xin đình vụ xử.

Hartley Elliott ngồi vào ghế nhân chứng.

— Ông bạn trẻ - Chánh án Alvord nói - Tôi được biết là ông đã quyết định trở lại tòa để chuộc lại lỗi đã coi thường tòa phải không?

— Thưa quý tòa vâng.

— Được rồi - Chánh án Alvord nói - Biện lý sẽ tiếp tục hỏi nhân chứng này. Nếu nhân chứng trả lời tất cả các câu hỏi một cách đàng hoàng và thiện chí nhân chứng sẽ chuộc được lỗi lầm đã coi thường tòa và bản án được xóa

bỏ. Yêu cầu ông Biện lý tiến hành.

Hamilton Burger với vẻ mặt hài lòng vì chiến thắng, cất tiếng hỏi:

— Ông Elliott, tôi xin hỏi ông rằng vào sáng ngày mười ba ông nhìn thấy Glamis lần đầu tiên là khi nào? Nhắc lại, tôi hỏi ông là lần đầu tiên đấy?

— Cho đến quá nửa đêm tôi vẫn chưa rời xa cô ta - Elliott nói.

— Tốt lắm. Tôi xin bỏ túc câu hỏi. Sau khi ông đã đi ngủ buổi sáng ngày mười ba, lần kế tiếp ông nhìn thấy Glamis Barlow là khi nào?

— Lúc tám giờ hăm lăm.

— Ông có khẳng định giờ đó không?

— Vâng, có.

— Lúc ấy ông ở đâu?

— Tôi đang đứng trước cửa sổ phòng ngủ dành cho tôi ở nhà của ông Gilman, số 6231 Đại lộ Vauxman.

— Và ông đã nhìn thấy cô Barlow?

— Vâng.

— Lúc ấy cô ta ở đâu?

— Cô ta vừa bước ra khỏi cửa xưởng mộc.

— Bây giờ để tránh hiểu lầm xưởng mộc, yêu cầu ông tới trước tấm bảng và chỉ rõ vị trí ông muốn nói trên sơ đồ.

Nhân chứng làm theo yêu cầu.

Hamilton Burger nói:

— Để thuận tiện ghi hồ sơ, yêu cầu ghi là nhân chứng đã chỉ vào vị trí ô chữ nhật ghi “Xưởng mộc” trên sơ đồ bằng chứng B. Phải vậy không, ông Elliott.

— Vâng, đúng.

— Và ông thấy cô ta làm gì?

Elliott do dự một chút rồi nói:

— Cô ta bước ra khỏi cửa xưởng, nhìn phải nhìn trái rồi đóng cửa lại, bước tiếp vài bước rồi chạy vòng ra sau nhà.

— Vòng ra sau nhà? Ông muốn nói gì?

— Cô ta đi về phía nam và tôi không còn nhìn thấy cô ta khi cô rẽ về

phía góc nhà.

— Lần kế tiếp ông thấy cô ta là khi nào? - Hamilton Burger hỏi.

— Khoảng mười phút sau.

— Ở đâu?

— Tôi nghe tiếng cô ta ngoài hành lang. Tôi hé mở cửa phòng ngủ và thấy cô mặc một bộ áo ngủ mỏng dính. Cô đứng chếch quay hông về phía tôi và đang nói chuyện với Muriell. Lúc đó tôi cảm thấy...

— Không cần biết là ông cảm thấy gì - Hamilton Burger nói - Ông đã nhìn thấy gì và đã làm gì?

— Tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại, tránh tiếng động để hai cô gái không biết là tôi đã nhìn thấy họ.

— Ông có nghe thấy họ nói chuyện không?

— Tôi nghe Muriell nói là cô đang tìm bố cô và Glamis nói một cách giận giữ “ở phòng để đồ à” hoặc những lời đại khái như vậy.

— Xin mời chất vấn - Hamilton Burger nói.

Trước khi Mason kịp đứng dậy, Hamilton Burger quay về phía chánh án nói:

— Thưa quý tòa, nhân chứng kế tiếp của tôi sẽ là ông Peny Mason. Ông Mason đã nhận được trát tòa đòi mang theo những bằng chứng mà ông ta đã âm thầm lấy đi khỏi hiện trường ở số 6231, Đại lộ Vauxman. Tôi biết rằng thật là chuyện bất thường khi lập trát đòi luật sư bào chữa ra làm nhân chứng trước tòa. Nhưng sự kiện cho thấy rằng luật sư bào chữa đã biết những sự việc chứng tỏ phạm tội, do đó luật sư bào chữa là một nhân chứng hợp thức. Tuy nhiên, tôi nhận thấy rằng để tránh chệch trễ hoặc hiểu lầm, trước khi ông Mason chất vấn nhân chứng này, tôi muốn được biết là luật sư biện hộ đã mang tới tòa những thứ ghi trong trát đòi được đưa tới cho ông ta vào ngày hôm qua chưa?

Nét mặt Chánh án Alvord tỏ vẻ quan tâm.

— Ông định gọi luật sư biện hộ ra làm nhân chứng chống lại bị cáo à?

— Thưa quý tòa, vâng.

— Vậy ông Mason có gì nói không?

— Thưa quý tòa có - Mason nói - Tôi yêu cầu vụ xử được tiến hành theo

thứ tự thông thường. Tôi yêu cầu được chất vấn nhân chứng này. Nếu trường hợp công tố muốn tôi lên bục nhân chứng, khi đó tôi sẽ sẵn sàng trả lời câu hỏi. Tôi không bao giờ chấp nhận phương thức làm việc theo kiểu này. Đây không phải là cơ hội để biện lý tranh thủ dư luận bằng cách tuyên bố trước báo chí.

— Điều đó không đúng - Hamilton Burger nói - Tôi chỉ cần biết là tôi có thể tiến hành vụ án theo phương cách của mình hay không. Tôi....

— Thôi được rồi, quý vị - Chánh án Alvord chặn lại - Tòa thấy rằng bây giờ ông Mason có quyền chất vấn nhân chứng này. Nếu công tố cho tòa biết sự việc này ngay từ đầu và bảo đảm rằng luật sư biện hộ đã thi hành trát đòi thì có thể tòa đã phải xem xét kỹ vấn đề. Còn bây giờ, tòa nhận thấy rằng yêu cầu của công tố phải được hoãn lại cho tới khi ông Mason đã chất vấn xong nhân chứng. Sau đó, công tố có thể gọi ông Mason làm nhân chứng.

— Cảm ơn quý tòa - Mason nói và quay sang nhìn Paul Drake.

Drake lắc đầu.

Mason bước lại gần nhân chứng.

— Ông Elliott, ông đã quen Glamis Barlow từ bao giờ?

— Cách đây hai tháng.

— Ông cho biết nghề nghiệp mình.

— Đại lý hăng.

— Ông đại diện cho nhiều hăng buôn phải không?

— Vâng.

— Ông hoạt động trong khu vực nào?

— Tiểu bang California.

— Ông đại diện cho các hăng đó nằm trong toàn lãnh thổ tiểu bang à?

— Hầu hết như vậy. Ở miền nam Cali, tôi đại diện cho một hăng. Ngoài ra, tôi còn đại diện cho một số hăng ở các tiểu bang Washington, Oregon và Nevada.

— Ra vậy - Mason nói - Ông có đại diện cho hăng nào thuộc tiểu bang Arizona không?

— Thưa không.

— Thế trước kia ông có không?

— Có. Nhưng về sau tôi hủy bỏ các hợp đồng vì thấy không có lợi.

— Như vậy là ông đã phải đi lại qua các tiểu bang khá nhiều phải không?

— Vâng.

— Lên cả Oregon và Washington?

— Vâng.

— Thừa quý tòa - Hamilton Burger phản đối - Tôi không hiểu nổi mục tiêu của cuộc chất vấn này. Tôi thấy có vẻ như luật sư đã cố tình kéo dài thời gian, cố gắng để...

— Thôi được rồi, ông Biện lý - Chánh án Alvord nói - Vì lý do lời khai của nhân chứng này là rất quan trọng, tòa cho phép luật sư biện hộ được chất vấn nhân chứng trong một phạm vi rộng lớn. Phản đối của công tố không được chấp thuận. Yêu cầu tiếp tục, ông Mason.

Mason hỏi tiếp:

— Nơi ông cư ngụ là ở đâu, ông Elliott? Nơi ông bỏ phiếu mỗi khi bầu cử?

— Ở Redding.

— Ở Redding! - Mason nói.

— Vâng, tôi có văn phòng ở đây. Công việc của tôi hầu hết là qua thư từ và tôi bắt đầu công việc làm ăn ở Redding. Tôi đang nghĩ là sẽ mở một văn phòng ở Los Angeles và...

— Không cần biết ông đang nghĩ gì - Hamilton Burger nói - Hãy chỉ trả lời câu hỏi của ông Mason mà thôi và xin lỗi quý tòa, xin quý tòa chỉ thị cho nhân chứng chỉ được trả lời câu hỏi và không được tự ý nói thêm.

— Được rồi - Chánh án nói - Tôi nghĩ rằng nhân chứng đã hiểu. Hãy tiếp tục, ông Mason.

Mason liếc nhìn đồng hồ và trở lại bàn.

Della Street đang làm một cử chỉ nôn nóng muốn gọi Mason.

— Xin phép quý tòa, tôi có chút việc - Mason nói.

— Được, ông Mason. Cố nhanh lên - chánh án Alvord nói.

Mason bước đến gần Della.

— Paul Drake vừa đưa tôi cái này - Della Street nói nhỏ với Mason -

Alan Hancock đã có mặt tại tòa, anh ta vừa mới tới.

Della Street đưa một xấp bài báo đã được cắt riêng và mấy bức hình cho Mason, đồng thời cô nói nhỏ với một giọng đang hết sức bị kích động.

— Ông nhìn bức hình của Maureen Monroe xem, Mason nhìn bức hình trên cùng của xấp giấy báo. Tức thì ông lật úp bức hình lại và bước đến bục nhân chứng. Mason đứng ngăm nhìn nhân chứng thật lâu. Cung cách có vẻ như đang hết sức tập trung tư tưởng.

— Xin tiếp tục, ông Mason - Chánh án Alvord nói.

Mason trả lời:

— Thưa quý tòa vâng - Rồi nhìn xoáy vào mắt nhân chứng ông hỏi - Vậy ông sống ở Redding phải không, ông Elliott?

— Vâng.

— Và lý do ông mở văn phòng ở Redding là vì ông đã sống ở đấy trong thời gian ông làm đại diện cho các hãng phải không?

— Vâng.

— Xin cho biết vì sao ông gia nhập vào ngành doanh thương này?

— Thưa quý tòa - Hamilton Burger nói - tôi phản đối vì lối chất vấn không hợp pháp.

— Tôi sẽ cho phép tiếp tục hỏi thêm một hoặc hai câu hỏi nữa theo hướng này - Chánh án Alvord nói - Tôi nghĩ rằng luật sư biện hộ có quyền thiết lập nền tảng vụ án ngay đây.

— Yêu cầu trả lời câu hỏi - Mason nói.

— Vâng. Tôi giải ngũ khỏi quân đội và chưa có việc làm. Tôi về sống ở Redding và tôi... tôi để ý đến quảng cáo của các hãng cần người. Tôi trả lời các quảng cáo đó cùng một số quảng cáo khác nữa. Và tôi bắt đầu bằng cách bán hàng ở quận Shasta. Tiếp theo tôi khuếch trương lớn thêm ký hợp đồng với các hãng và họ giao cho tôi quyền đại diện.

— Thì ra vậy - Mason nói - Có phải trước kia ông đã ở Redding và sau khi giải ngũ ông trở về lại, phải không?

— Vâng.

— Học lực của ông tới đâu, ông Elliott?

— Tốt nghiệp trung học và có ba năm ở đại học.

— Trường trung học nào?

— Trường trung học Redding.

— Khi sống ở Redding - Mason hỏi - Ông có biết gia đình ông Monroe không?

Một lúc im lặng trôi qua.

— Ông không thể trả lời câu hỏi đó à? - Mason hỏi.

— Có phải ông muốn nói đến G. W Monroe, nhà triệu phú ngành lâm sản?

— Phải.

— Vâng, có... tôi có biết.

— Và - Mason nói - Ông có biết cô Maureen Monroe, con gái của ông ta không?

— Tôi có biết cô ta.

Mason nói:

— Ông Elliott, bây giờ tôi xin hỏi ông, ông đã khai rằng vào sáng ngày mười ba, ông nhìn thấy Glamis Barlow từ trong xưởng mộc chạy ra. Tôi sẽ đưa cho ông xem bức hình này và hỏi ông rằng có phải đó là người con gái mà ông đã trông thấy chạy ra từ xưởng mộc hay không.

— Khoan đã, khoan đã - Hamilton Burger nói - Tôi muốn được xem bức hình ấy trước khi đưa cho nhân chứng.

Vị Biện lý bước lên phía trước.

— Cứ việc nhìn xem - Mason nói và đưa bức hình.

Hamilton Burger nhìn bức hình rồi mỉm cười.

— Thưa quý tòa, không có gì phản đối.

Mason đưa tấm hình ra trước mặt nhân chứng.

— Hãy trả lời câu hỏi - ông nói - Đây có phải là bức hình của người con gái mà ông đã nhìn thấy chạy ra khỏi xưởng mộc hay không? Có phải ông đã nhìn thấy Maureen Monroe thay vì Glamis Barlow hay không?

Gương mặt của nhân chứng trắng bệch ra vì ngạc nhiên cực độ.

Hamilton Burger nhìn thấy nhân chứng đang đứng há hốc mồm, liền đứng bật dậy giơ tay phản đối, quơ qua quơ lại như muốn thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng thực ra là để trấn an nhân chứng.

— Thưa quý tòa, thưa quý tòa - ông ta nói - Câu hỏi là không hợp lệ. Bức hình đó rõ ràng là của Glamis Barlow và....

— Tôi đề nghị ông Biện lý nên tuyên thệ - Mason nói - hoặc nên nhìn kỹ lại bức hình. Phần phụ đề bức hình đã được dán và gấp lại phía sau, ghi rõ đây là cô Maureen Monroe, con gái của G. W Monroe, vừa mới đính hôn với nhà doanh thương triệu phú của tiểu bang Arizona và New York.

Chánh án Alvord nói:

— Xin vui lòng cho tôi xem bức hình.

Hamilton Burger bước vội về phía chánh án:

— Thưa quý tòa, đây là một trò biểu diễn của luật sư Perry Mason. Ông Mason có ý định....

— Hãy để tôi xem bức hình đã - Chánh án Alvord ngắt ngang.

Mason đưa bức hình cho Chánh án.

Chánh án Alvord nhìn kỹ bức hình rồi lật mép gấp dán ở bên dưới, ông đọc thấy dòng chữ đánh máy. Sau đó, không nói một lời, ông đưa trả lại bức hình cho Perry Mason và quay sang nhìn nhân chứng.

— Hãy trả lời câu hỏi - Mason nói - Và nhớ rằng ông đã tuyên thệ. Người chạy ra khỏi xưởng mộc là Glamis Barlow hay Maureen Monroe?

— Thưa quý tòa tôi phản đối - Hamilton Burger la lên - Chúng ta chưa biết được bức hình này là chính thức hay không. Tôi phản đối vì lý do đây là tranh luận, đưa đến kết luận cho nhân chứng. Đây không phải là cuộc chất vấn hợp pháp, nền tảng của vụ án chưa được thiết lập.

— Phản đối không được chấp thuận - Chánh án Alvord nói - Nhân chứng hãy trả lời câu hỏi.

— Tôi... tôi... tôi không rõ. Nhìn từ trên cửa sổ xuống.... bây giờ tôi đã thấy rồi... có một điều hết sức là giống nhau.

— Được rồi - Mason nói - Như vậy, bây giờ ông không còn khẳng định là đã trông thấy Glamis Barlow chạy ra từ trong xưởng mộc nữa phải không?

— Vâng, đúng vậy.

— Có phải ông muốn khai lại lời khai rằng ông không chắc chắn đã nhìn thấy Glamis Barlow chạy ra từ trong xưởng mộc phải không?

— Vâng.

— Bây giờ - Mason nói - Yêu cầu cho tôi biết là ông đã quan hệ với Vera Martel từ lúc nào?

Nhân chứng đổi lại thế ngồi trên ghế.

— Ông nhớ rằng ông đã tuyên thệ - Mason nói - Ông đã quan hệ với Vera Martel từ lúc nào?

— Phản đối vì đó là câu hỏi không hợp pháp - Hamilton Burger nói.

— Không chấp thuận - Chánh án Alvord nói.

— Tôi... tôi mới gặp bà ta cách đây một tháng.

— Ở đâu?

— Ở Las Vegas, Nevada.

— Làm sao ông gặp bà ta?

— Tôi được giới thiệu do một người bạn, anh ta nói với tôi rằng bà ta là một thám tử tư rất giỏi và táo bạo.

— Bây giờ - Mason nói - Ông cho tôi biết là ông có quan hệ làm ăn với Vera Martel không?

Nhân chứng bất chợt ngồi thẳng người lại và nói:

— Tôi từ chối trả lời câu hỏi.

Chánh án Alvord nhóm người về phía trước:

— Cho biết lý do?

Nhân chứng nhìn lên một cách quả quyết:

— Lý do - anh ta nói - Câu trả lời có thể trở thành tự buộc tội tôi.

Mason bình thân bước trở về bàn và ngồi xuống.

— Thưa quý tòa. Tôi không còn câu hỏi.

Hamilton Burger đứng dậy.

— Thưa quý tòa, sự việc xảy ra... sự việc xảy ra hết sức bất thường. Sự việc này cần phải được điều tra thêm. Tôi muốn được rõ hơn về sự việc này tôi muốn được xác nhận chính thức về bức hình đó. Tôi nghĩ rằng luật sư biện hộ đã đổi bức hình và dán lại phần phụ đề, có thể hình là của Glamis nhưng phụ đề là của Maureen. Với dụng tâm làm cho nhân chứng lầm lẫn. Tôi đề nghị xin đình phiên xử để có thể xem xét lại vấn đề hầu biết chắc chắn chuyện gì đã xảy ra.

— Tôi không có gì phản đối - Mason nói - Chúng tôi rất mong ông Biện lý cho xác nhận bức hình và muốn rằng ông biện lý hãy tìm hiểu lý do tại sao nhân chứng lại từ chối trả lời câu hỏi về sự quan hệ làm ăn của ông ta với bà Vera Martel.

Chánh án Alvord nói:

— Ông Mason, tôi xin hỏi ông, theo ông biết, có sự thay đổi bức hình hoặc phần phụ đề bên dưới không?

— Thưa quý tòa không. Tôi vừa mới nhận được bức hình này do một thám tử đem đến cách đây vài phút. Tối hôm qua tôi đã liên lạc với ông ta qua điện thoại và yêu cầu ông ta đem những bức hình của Maureen Monroe đến cho tôi.

Trong không khí im lặng của tòa, chợt bật lên tiếng nức nở của một người đàn bà.

Chánh án Alvord nhìn xuống chỗ bà Nancy Gilman đứng là bà ta đang cúi đầu nức nở.

— Tòa sẽ đình xử cho tới mười giờ sáng mai - ông nói. Và quay sang Hamilton Burger, ông tiếp - trong khi đó tôi đề nghị cảnh sát nên cố gắng tìm hiểu thật thấu đáo vấn đề này. Tôi thấy vấn đề cần phải được điều tra thật kỹ lưỡng và triệt để.

—Thưa quý tòa, vâng - Hamilton Burger cúi đầu nói.

— Tòa đình xử - Chánh án Alvord tuyên bố, và quay sang nhìn Mason với con mắt thách thức đầy nể phục, trước khi ông đứng lên rời ghế chủ tọa.

CHƯƠNG 17

Đến chiều, Paul Drake bước vào phòng Mason.

— Anh biết không, Hartley Elliott đã thú tội - Drake nói - Nhưng dĩ nhiên là chỉ xảy ra sau khi bà Nancy Gilman đã bày tỏ tất cả sự thật về đời mình.

Bà ta đã sinh đôi được hai người con gái. Tất nhiên là hai cô gái này giống hệt nhau. Bà ta thấy không thể nuôi được cả hai đứa bé, nhưng vẫn muốn giữ lại một. Nancy là một người đàn bà rất thông minh và khôn khéo. Bà ta muốn có một mái ấm gia đình thật tốt cho đứa con kia của mình. Bà biết được rằng bà G. W Monroe ở Redding vừa mới sinh một đứa con nhưng bị chết. Bà Monroe rất đau buồn, do vậy Nancy đã đồng ý cho đứa con mình để thay đứa nhỏ đã chết, và vì vậy gia đình Monroe đã trở về Redding với một đứa con mới sinh thật khá khinh. Hai đứa bé gái ấy hoàn toàn giống hệt nhau. Ngay cả đến bây giờ cũng khó mà phân biệt được.

Khi Hartley Elliott gặp Glamis, hẳn ta chợt nhận ra sự giống hệt nhau này và đã âm thầm điều tra. Hẳn ta muốn tìm hiểu về vấn đề ấy nên đã thuê Vera Martel. Vera Martel liền chụp ngay lấy cơ hội, bà ta làm ăn theo kiểu bắt cá hai tay và đã bị chết vì chính bẫy sập của mình.

Hartley Elliott nghĩ là có thể tổng tiền Nancy hoặc bán tin tức cho Roger Calhoun. Còn Vera thì biết rằng ông John Hassell đã để lại một phần khá lớn gia tài trong di chúc cho người con của ông ta với bà Nancy. Vera Martel cũng biết rằng Nancy đã âm thầm thuyết phục các người thừa kế của Hassell rằng Glamis thực sự là con gái của Hassell và đã nhận được một phần cấp dưỡng. Điều này vẫn là một điểm hợp pháp. Glamis đã không nhận phần gia tài thừa kế mà chỉ nhận phần cấp dưỡng của những người thừa kế.

Vera cũng biết được rằng cô Maureen không được chính thức nhận làm

con nuôi. Gia đình Monroe chỉ đơn giản nhận cô bé qua trao tay và coi như chính con đẻ của họ. Từ đó Vera Martel nghĩ rằng tốt hơn hết là nên nói với anh chàng Hartley Elliott, kẻ đồng lõa của mình và bà ta chỉ làm việc này để tổng tiền mà thôi, trong khi đó thì bà ta lại làm ăn riêng bằng cách nói với cô Maureen rằng bà ta có thể tìm thấy tài sản dành riêng cho Maureen mà cô vốn không biết. Bà ta đã chịu trả trước cho Maureen mười ngàn đôla để đổi lấy một nửa quyền lợi của tài sản này nếu có, và bà ta sẽ đem tiền đến. Maureen đã chấp nhận điều kiện ấy. Thực tế thì cha cô, ông G. W. Monroe không hề biết gì về cuộc thương lượng này cả. Ông đã trở về Redding đêm hôm đó vì một mục đích hoàn toàn khác.

Cho đến vài ngày sau, Maureen mới nói cho ông bố hay chuyện thương lượng ấy. Bấy giờ, bố cô mới nói cho cô biết, cô là đứa con nuôi. Bất chợt, Maureen thấy mình đang ở trong một tình trạng hết sức buồn tủi. Cô chỉ là một đứa con nhặt được ở ngoài đường. Cô đã là một đứa con nuôi không chính thức của một gia đình giàu có. Cô thấy mình đúng là một đứa con bất hợp pháp. Cô biết rằng gia đình Kimberley sẽ không bao giờ đồng ý cho con trai họ thuộc đẳng cấp xã hội có tiếng tăm đi lấy một đứa con gái bất hợp pháp. Thành thử, Maureen lập tức đi tìm Vera Martel.

Thay vì gặp trực tiếp Vera để dò hỏi, Maureen lại đi theo dõi bà ta. Cô đã theo Vera đến tận nhà của Gilman, ở đây, Vera lại định giở trò với Glamis, Glamis hoàn toàn không hay biết gì về các sự việc xảy ra, nhưng Carter Gilman thì biết, ông biết rằng Vera là một thám tử tư đang tìm hiểu về vợ ông, do đó Gilman đã điện thoại hẹn và đến gặp ông.

Maureen theo Vera đến nhà Gilman. Lúc ấy Vera đi tới gara, bước qua phòng rửa ảnh vào xưởng mộc, ở đó bà ta đã hẹn với anh chàng Hartley Elliott dự tính sẽ lật tẩy cây bài của Nancy và Glamis. Maureen theo Vera bước thẳng vào xưởng mộc, mắng mỏ Vera là kẻ xấu xa tồi bại và ném mười ngàn đôla vào mặt bà ta rồi chạy ra khỏi nơi này, vòng ra sau nhà nhảy lên xe và đi thẳng. Tiếp theo, cô đã tìm cách vào văn phòng của Vera ở Las Vegas, lục tung các hồ sơ tài liệu và cuối cùng cô đã tìm thấy hồ sơ liên quan đến mình. Cô bèn lấy đi và trở về Redding.

Hartley Elliott đi xuống gara để gặp Vera Martel. Chuyện để quên chìa

khóa là một phần trong kế hoạch. Hắn ta gặp Vera để báo cho biết một số tin tức và đưa một vài chỉ thị sau cùng. Khi nghe tiếng chân Vera bước vào phòng, hắn liền nấp vào trong phòng rửa ảnh. Sau khi Maureen đi rồi, dĩ nhiên là Hartley Elliott hiểu rõ rằng Vera đã bán đứng mình để lấy nửa số gia tài của Maureen mà chỉ tốn có mười ngàn đôla. Elliott tức giận điên người và bóp cổ Vera. Hắn ta khai trong bản thú tội rằng hắn ta không có ý định giết Vera mà chỉ muốn trừng phạt để bà ta biết sợ thôi. Khi thấy bà ta chết, Elliott liền bỏ xác vào cốp xe của Gilman. Sau đấy hắn ta chợt thấy ông Gilman đang đi xuống gara, bèn nấp vào trong buồng rửa ảnh để trốn. Khi Gilman đã đi qua và sang xưởng mộc, Elliott liền chuồn ra khỏi phòng rửa ảnh, trở ra cửa trước và lên lại phòng mình. Hắn ta không có dịp để nhặt số tiền vương vãi trên sàn xưởng mộc.

Della Street nói:

— Như vậy là Gilman phải nhìn thấy bà Vera Martel khi bà ta đi tới gara.

— Đúng vậy - Drake nói - Lúc ấy ông ta đang ăn sáng và đọc báo. Ông ta nhìn lên và thấy Vera Martel đi vào phòng rửa ảnh. Điều này làm cho ông ta thắc mắc. Rồi thì ông ta lại thấy Maureen chạy ra khỏi xưởng mộc mà ông ta nghĩ đó là Glamis. Gilman muốn đi ra ngoài để xem xét sự việc nhưng ông phải né tránh Muriell, vì thế ông đã bảo con gái mình làm thêm phần ăn nữa mà thực sự là ông không cần. Tuy nhiên Muriell cũng biết là ông đã ăn đủ nên cứ loanh quanh gần đấy để chờ lệnh ông bảo thôi khỏi làm.

Cuối cùng thì Gilman cũng đi xuống dưới xưởng tìm thấy những tờ giấy bạc đang nằm vương vãi trên sàn và các dấu hiệu của một sự xô xát. Ông ta nhảy lên xe lái đi tìm Vera. Gilman tìm thấy xe của Vera nhưng không thấy bà ta đâu. Gilman không hề biết rằng xác của bà ta đang nằm trong cốp xe của mình. Sau một lúc không tìm thấy Vera, ông ta bèn lái xe đến chỗ vẫn thường đón xe buýt đậu xe lại và đi xe buýt lên phố.

Hartley Elliott đã lấy chìa khóa xe của Vera trong ví của bà ta. Hắn ta muốn di chuyển chiếc xe của Vera và thật là may mắn là đã nhìn thấy chiếc xe của Gilman đậu ở chỗ chờ xe buýt. Elliott liền nổi mạch công tắc và đề

máy chiếc xe của Gilman, chạy ra đường núi giấu xác của Vera rồi đem xe đậu lại chỗ cũ. Rồi Elliott lên xe của Vera lái đến chỗ giấu xác chết, bỏ xác bà ta lên xe, đẩy chiếc xe ấy xuống vực, rồi vẫy xe đi nhờ trở về dưới phố. Hẳn ta nghĩ rằng khi tìm thấy xác chết, có thể họ sẽ xem như là một tai nạn, còn nếu họ nghĩ đây là vụ án hình sự thì Carter Gilman sẽ là người chịu hết trách nhiệm.

Trong lúc này rõ ràng là Elliott đã có đủ điều kiện để có thể tổng tiền được nhiều người, nhưng hẳn ta chưa dám hành động và phải chờ cho đến khi âm hưởng về cái chết của Vera Martel lắng dịu đi.

— Làm sao họ có thể lấy được lời thú tội của Elliott? - Mason hỏi.

— Đó là do công của Đại úy Tragg - Drake nói - Tragg đã suy luận ra sự vụ, và những ngày nằm trong tù chung với các tay say rượu đã khiến cho hẳn ta ý thức được, do đó chỉ cần một số câu hỏi của Tragg, Hartley Elliott liền làm bản tự thú.

— Còn Maureen? - Della Street hỏi với vẻ có thiện cảm.

— Theo tin báo sau cùng cho biết - Drake nói - Thì gia đình Kimberley rất tốt Họ vẫn đồng ý cho Harvey Kimberley và Maureen thành hôn với nhau. Đám cưới vẫn theo đúng như chương trình dự định.

Perry Mason hít một hơi thật dài và nói:

— Quý vị thấy không, vụ án vừa qua chứng tỏ rằng, một vị luật sư phải luôn luôn chiến đấu liên tục.

Della Street nhìn Mason với đôi mắt thán phục hầu như tôn sùng.

— Thế ông đã suy luận về vụ án này như thế nào? - Cô hỏi.

Mason nói:

— Suy nghĩ về điểm đặc biệt trên biểu đồ khi bà Nancy Gilman thực hiện cuộc trắc nghiệm lúc được hỏi về cô con gái của bà ta. Bây giờ tôi đã mừng tượng được một khả năng có thể xảy ra. Điều chắc chắn Glamis Barlow là con gái của bà ta, vậy mà khi hỏi bà ta có một người con gái thì thấy có nhiều loạn xúc cảm trên biểu đồ, chứng tỏ là bà ta đã nói dối. Nhưng thực tình mãi cho đến khi tôi nói chuyện với Alan Hancock trên điện thoại, lúc ấy sự mừng tượng về một khả năng có thể xảy ra mới chợt bừng sáng trong đầu tôi. Mặc dù vậy, sự suy luận vẫn có tính cách may rủi.

— Thật là căng thẳng thần kinh - Drake nói một cách khâm phục.
Mason lắc đầu.

— Chỉ có một con đường đi - Mason nói - Nếu tôi ngừng lại, tôi sẽ bị chìm nghỉm và nếu tôi đi theo con đường khác, tôi sẽ bị ngã gục... Trên thực tế chỉ có một cách thức duy nhất, đó là: *Khi anh gặp một cuộc chiến chính nghĩa, anh phải luôn luôn liên tục chiến đấu để dành thắng lợi.*

HẾT